

novi tednik

Tednik za Savinjsko regijo / št. 1 / Leto 75 / 3. januar 2020 / Cena 2,90 EUR / www.nt-rc.si/novi-tednik

Prešerno v novo leto

Obiskovalcev, ki se udeležijo silvestrovanj na prostem, je vse več. Tako so tudi tokrat organizatorji izjemno zadovoljni z zabave in dobre glasbe željnimi množicami. Da bi vsa izrečena voščila in vse dobre želje trajale vse dni tega prestopnega leta, vam želimo v uredništvu Novega tednika. **str. 4-5**

Foto: Grupa

INTERVJU

Zmago Rovšnik, slaščičarski mojster **str. 26-27**

KOLO SREČE

Zvesti bralci in poslušalci preizkušali srečo **str. 6**

REPORTAŽA

Ustvarjeno iz lesa in iz srca **str. 34-35**

ZADETKI

»Pri nas je slaščičarstvo dokaj dobro razvito, vendar je zapostavljeno. Gostinski poklici so po krivici zapostavljeni, čeprav se tudi to pojmovanje v zadnjem času spreminja in postajamo kuharji, peki in slaščičarji vendarle bolj cenjeni.«

Zmago Rovšnik, slaščičarski mojster

»Naročniki nas stiskajo v kot. Vzemi ali pusti, mi rečejo, bomo že našli koga drugega. Cene, ki so jih pripravljene plačati za naše delo, so včasih tako nizke, da kakšen posel res zavrnem.«

Ivan Potočnik, miner

»Trenutno so in koktajli z malo ali celo nič dodatkov. Povsem zadošča že rezina limone ali pomaranče. Po pravilu manj je več.«

Anže Šmid, barman

»V Sloveniji me je vedno znova presenetilo gostoljubje. Takoj so na mizi salame in sir, da pijače ne omenjam. Česa takšnega v Belgiji enostavno ne doživiš.«

Tanja Van Quaethem, lastnica pivnice

»Zima mi je zelo všeč. Vsaka vejica ima potencial v sebi. Moraš pa biti v tem letnem času kar hitro, saj so prve dve ali tri ure, ko sonce posije na novozapadli sneg, najlepše.«

Boris Vrabec, fotograf

Od leve proti desni spredaj Darya Kovalova s sinom, ki ga je poimenovala Nai in je rojen prvi letos, Janja Vodišek iz Šentjurja, ki je rodila sina zadnja lani, Mojca Kovač, ki je rodila fantka druga letos, in Elma Avdič, prva Celjanka, ki je rodila letos, s hčerko. Zadaj stojijo slikar Milan Golob, ki je porodnišnici že tradicionalno podaril svoj izdelek, asist. mag. Jakob Koren, dr. med., specialist ginekologije in porodništva ter predstojnik ginekološko-porodniškega oddelka, prokuristka Novega tednika in Radia Celje Anica Šrot Aužner, Nataša Čretnik, vodja celjske poslovalnice Nova KBM, podžupanja Mestne občine Celje Breda Arnšek, urednica Radia Celje Tanja Seme, strokovni direktor Splošne bolnišnice Celje Franc Vindišar in nadzorna medicinska sestra Marija Šišmanovič.

Obdarili smo novoletne malčke palčke

Prehod v novo leto v moškem stilu

Na prehodu v leto 2020 se je situacija nekoliko obrnila v primerjavi z letom prej. Obarvana je v moški stil. Medtem ko je v Celju leto 2019 prva začela punčka, je letos prvi na svet v celjski porodnišnici prijel fantek. Tudi zadnji se je lani rodil deček. Če sklepamo po tem, bo letošnje leto polno moške energije. No, tudi ženske. Brez mam namreč ne gre.

SIMONA ŠOLINIČ

Zadnji novorojenček se je na silvestrovo rodil ob 22.21 mami Janji Vodišek iz Šentjurja. Ob 2. uri in 13 minut se je v porodni sobi že zasljal prvi jockey leta 2020, in sicer mami Daryi Kovalovi iz Petrovč. »In da je bil prehod starega v novo leto povsem v znamenju dečkov, je ob 5.14 poskrbel še drugi letošnji fantek, ki je razveselil mamico Mojco Kovač iz Šmarja pri Jelšah,« so sporočili iz Splošne bolnišnice Celje. Prva Celjanka, ki je rodila v letu 2020, je bila Elma Avdič, ki je ob 6.02 rodila deklico. Vsem, tudi mamam, ki so rodile ob drugih urah, seveda iskrene čestitke in želje, da bi bili otroci in starši zdravi. Mi pa smo izbrskali še eno mamico, katere dojenčica je sicer na svet prišla predzadnja v letu 2019.

Naključje je namreč hotelo, da je mamica zaposlena ravno v celjski porodnišnici kot babica že nekaj let. Gre za Alenko Čadej Gračner.

Skoraj 60 let že naša medijska hiša ob vsakem novem letu obdara mamico, ki je rodila zadnja v starem letu, in obe mami, ki sta rodili prvi v novem

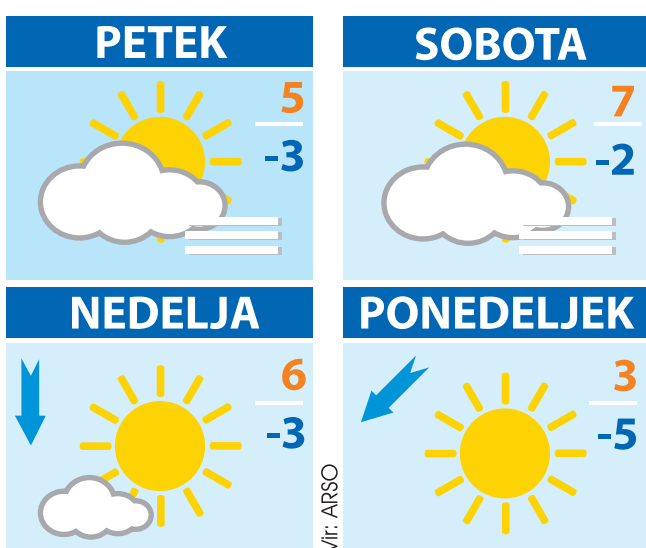
letu. Gre za tradicijo, v kateri so prvi, ki smo jih na začetku akcije obdarili, danes že babice in dedki. Tudi letos smo malčkom odnesli nekaj lepih daril in dobrot. Z Zlatarstvom Petek, s Tosamo in z Novo KBM ter Mestno občino Celje smo mamice obdarili z boni, zlatimi presenečenji in dobrotami ter dobrodošlimi darili, ki jim bodo prišla še kako prav.

»Silvestrska noč je bila zelo delovna. Ekipa je začela delati zvečer in je delala celo noč, ponoči so morali opraviti tudi carski rez, kar je zahteven poseg in terja večjo ekipo, do jutra je bilo nato še nekaj porodov. Zaposleni so sicer malo praznovali, a le nekaj minut, nato so morali nadaljevati delo,« pravi asist. mag. Jakob Koren, dr. med., specialist ginekologije in porodništva ter predstojnik ginekološko-porodniškega oddelka. »Že nekaj let zapored je število otrok vsako leto v Sloveniji manjše, lani jih je bilo prvič po dolgem času manj kot 20 tisoč,« še dodaja Koren in omenja, da se Slovenci pogosto odločajo le za enega otroka.

Foto: GrupA

Zlatarstvo Petek je mamici, ki je rodila zadnja v letu 2019, in prvi v letu 2020 izdelalo tudi čudovito verižico z obeskom nogic.

ZLATARSTVO PETEK

ALEŠ PETEK S.P.

GSM 00386 (0)31 848 112

E-MAIL apetek@t-1.si

GLAVNI TRG 9
3000 CELJE, SLOVENIJA

WWW.ZLATARSTVO-PETEK.SI

Dežurno ekipo na ginekološko-porodniškem oddelku Splošne bolnišnice Celje na najdaljšo noč v letu so sestavljali zdravniki Ljiljana Pavičević, dr. med., specialistka ginekologije in porodništva, Olivera Milanović, dr. med., specialistka ginekologije in porodništva, ter Bojan Korpar, dr. med., specialist pediatrije. Dežurne so bile tudi babice Milena Cimperšek, Brigita Ogorevc Žagar, Mateja Deželak, inštrumentarka Lea Bobek, nadzorna medicinska sestra Sonja Maček in ostala ekipa na oddelku.

Nai je prvi moški letos v Celju. Z mamo Daryo Kovalovo, ki ji je darila naše medijske hiše in sponzorjev predala prokuristka Novega tednika in Radia Celje Anica Šrot Aužner. »Čestitam vsem mamicam. Vam je leto že prineslo nekaj lepega, naj tudi nam vsem,« je voščila ob prehodu v novo leto.

Alenka Čadej Gračner (desno) s hčerko Ivano in svojo sodelavko Marijo Šišmanovič. Čadej Gračnerjeva je namreč babica v celjski porodnišnici. Rodila je predzadnja lani.

V letu 2019 je bilo v Celju 1.661 porodov. Rodilo se je 815 deklic in 864 dečkov, 18-krat so se rodili dvojčki. V celjski porodnišnici je tako luč sveta lani ugledalo 1.679 novorojenčkov. Predlani je bilo v Celju 1.723 porodov.

Bolnišnica Celje ima možnost oskrbe novorojenčkov s specialistom neonatologom 24 ur na dan vse dni v letu, tako da lahko oskrbi vse zaplete, do katerih lahko pride pri porodu. Celjska porodnišnica je pred časom bodočim staršem omogočila srečanja z zaposlenimi, ki jim lahko bodoči starši zastavljajo vprašanja in spoznajo porodnišnico. To ni šola za starše, ampak način, da bodočim staršem približajo porodnišnico. Vse to olajša tudi porod in bivanje v bolnišnici.

Mamicam, ki sta rodili prvi v letu 2019, in mamicam, ki je rodila zadnja v letu 2018, je naša medijska hiša s Tosamo, z Novo KBM, Zlatarstvom Petek in Mestno občino Celje obdarila z zanimivimi več kot dobrodošlimi darili in tudi z denarnimi boni.

11 ⇒ 12

Enajst mesecev plačaš, dvanajst mesecev bereš!

Podarite sebi in svojim najdražjim Novi tednik in s tem čudovite trenutke z vedno aktualnimi vsebinami iz regije. Naročite Novi tednik do 31. januarja. Zadnji mesec boste brali **BREZPLAČNO!**

Vsi naročniki prejmete:

- ✓ vsak teden brezplačno prilogo **Stop spored**
- ✓ vse posebne priloge **Novega tednika**
- ✓ 4 brezplačne male oglase v **Novem tedniku (do 10 besed)**
- ✓ 2 čestitki s 50-odstotnim popustom na **Radiu Celje**
- ✓ 15-odstotni popust pri objavi **osmrtnic in zahval v Novem tedniku**
- ✓ druge ugodnosti ...

NAROČILNICA ZA novi tednik

Ime in priimek: _____
Naslov: _____
Pošta: _____
Telefon: _____
Datum naročila: _____
Podpis: _____

Naročnino bom plačeval/-a (označi):
 mesečno
 na tri mesece
 letno

Sem upokojenec/ upokojenka
 da
 ne

NT&RC, d. o. o.
Prešernova ulica 19
3000 Celje

S podpisom potrjujem naročilo Novega tednika do pisnega preklica, vendar za najmanj 12 mesecev. Potrjujem, da zadnjih 6 mesecev nisem bil/-a naročnik/-ica.

Pogoji in spletna prijava: <http://www.nt-rc.si/novi-tednik/postanite-narocnik>, e-pošta: narocnine@nt-rc.si, telefon: 03-42-25-171

Akcija traja od 28. novembra do 31. januarja 2020.

Med vsemi naročniki bomo 3. februarja izžrebali 10 prejemnikov darilnih paketov Novega tednika in Radia Celje.

novi tednik

Prvi v regiji!

Silvestrovanja na prostem v središču Celja se je tudi tokrat udeležilo več tisoč obiskovalcev.

Udeležencem silvestrovanja na prostem je po tradiciji novoletno voščilo izrekel celjski župan Bojan Šrot.

... in čas je za prvi poljub v novem letu. Naj bo srečno.

S silvestrovanjem na Krekovem trgu zaključek Pravljičnega Celja

Knežje mesto prešerno v novo leto

CELJE – Z osrednjim silvestrovanjem na Krekovem trgu in novoletno poslanico župana Bojana Šrota sta se končala praznični december v Celju in programski del Pravljičnega Celja. Tudi tokratnega silvestrovanja na prostem se je udeležilo več tisoč obiskovalcev, ki so ob dobri glasbi, plesu in zabavi pričakali novo leto 2020.

ROBERT GORJANC

Potem ko je zadnja leta obiskovalce silvestrovanja zabavala skupini Rok n Band, je tokrat množico na Krekovem trgu ogrela ter za petje in ples ogrela skupina Mambo Kings. Navdušenje je doseglo vrhunec opolnoči, ko je nastopil čas za izrekanje voščil, dobrih želja, prve objeme in poljube v novem letu.

Prav tako je takrat napočil čas za tradicionalno novoletno

poslanico celjskega župana Bojana Šrota, ki je obiskovalcem zaželel zdravje, srečo, optimizem, pogum ter lepa doživetja in trenutke v letu 2020. V letu, ko bo tudi podoba knežjega mesta ob nekaterih končanih večjih projektih še lepša, in sicer s pridobitvami, ki bodo prispevale k večji kakovosti življenja v mestu.

Z osrednjim silvestrovanjem se je končalo tudi eno-

mesečno praznično dogajanje v središču knežjega mesta, ki ga že več kot desetletje poznamo pod imenom Pravljično Celje. »Ocenjujem, da je bilo dogajanje zanimivo, da je bil program bogat in raznovrsten in dobro sprejet med obiskovalci. Teh je bilo precej več kot prejšnja leta, skupno po prvih ocenah več kot sto tisoč. Veseli me, da so bili koncerti zelo dobro obiskani, še zlasti zadnja dva, in da središče Celja ni še nikoli tako pokalo po šivih kot letos,« je ob zaključku letošnjega Pravljičnega Celja povedala Milena Čeko Pungartnik, direktorica Zavoda Celeia Celje. Kot je še dodala, so v zavodu za izvedbo letošnjega prazničnega dogajanja v središču mesta prejeli same pozitivne komentarje.

To je tudi razlog, da velikih sprememb v zasnovi Pravljičnega Celja ni pričakovati. »Programski skelet dogajanja bo verjetno ostal, saj se je takšna oblika izvedbe v minulih letih zelo dobro prijela, Pravljično Celje šteje že več kot deset let, Pravljična dežela jubilejnih dvajset. Dodajali bomo manjše vsebinske novosti, kot je bil letošnji kulinarčni projekt Pravljični

gourmet, ki je prav naletel na dober odziv med obiskovalci, kljub temu da je glavni dogodek nekoliko pokvarilo vreme,« je še dejala direktorica zavoda Celeia.

Končal se je tudi božično-novoletni sejem, praznične lučke pa bodo v knežjem mestu gorele še vse do Svetih treh kraljev, do ponedeljka, 6. januarja.

Foto: GrupA

Množico obiskovalcev na Krekovem trgu je tokrat zabavala skupina Mambo Kings.

Na otroškem silvestrovanju nastopila legendarna zasedba Bepop

Z otroškim silvestrovanjem in s prihodom dedka Mraza se je tradicionalno končala letošnja Pravljična dežela, ki predstavlja enega najpomembnejših programskih delov Pravljičnega Celja. Letos se je predstavila v jubilejni, dvajseti izvedbi. Kot se za častljiv jubilej spodobi, je ob zaključku dogajanja v Pravljični deželi nastopila legendarna glasbena skupina Bepop.

»Ustvarjalci Pravljične dežele smo zelo zadovoljni z letošnjo jubilejno, dvajseto izvedbo. Ponosni smo, ker smo eno redkih mest v tem delu Evrope, ki na ta način animira obiskovalce,

Bepop z dedkom Mrazom in s Sladkim Tonijem. Legendarna glasbena skupina je s svojim nastopom na otroškem silvestrovanju na najboljši način obeležila jubilejnih dvajset let Pravljične dežele.

predvsem šole in vrtce. V Sloveniji nam glede tega ni para,« je povedala Vladimira Skale, vodja projekta Pravljična dežela. Prav odlično sodelovanje s šolami in z vrtci ter s Slovenskimi železnicami daje pomembno dodatno razsežnost in vrednost projektu Pravljična dežela: »Mislim, da je to prava pot, kar kaže tudi obisk, čeprav je stvari še vedno mogoče izboljšati. Letos smo zaznali tudi nov trend, da so nas v Pravljični deželi

obiskovale predvsem mlade družine, ki znajo prepoznati prava doživetja. Nismo Disneyland, ampak gre za moč besede, druženja, plesa...« je še ob jubilejni izvedbi povedala Vladimira Skale. Vsak dan je od 15. decembra, ko je Pravljična dežela odprta vrata, pri izvedbi sodelovalo 23 stalnih ustvarjalcev, sicer pa je skupno pri projektu sodelovalo približno 500 ljudi.

RG, foto: GrupA

Kot vselej je ob otroškem silvestrovanju množica obiskovalcev napolnila Glavni trg, prizorišče Pravljične dežele.

Vesel skok v leto 2020

ŽALEC, PREBOLD, VRANSKO – Tudi letos je Zavod za kulturo, šport in turizem (ZKŠT) Žalec poskrbel za pestro praznično decembrsko dogajanje v mestu. Veselo in razigrano so Savinčani skočili tudi v leto 2020.

Pester nabor brezplačnih prireditev so v Žalcu zaokrožili s silvestrskim dogajanjem in skupnim skokom v novo leto 2020. Smeha željne sta na odru dvorane II. slovenskega tabora Žalec na silvestrski predstavi Slovenec in pol najprej zabavala Aleš Novak in Perica Jerković. Večerno silvestrsko dogajanje se je nato preselilo na Šlandrov trg, kjer so zbrane zabavali člani Happy banda, ki so resnično poskrbeli za vesel skok v novo leto. Kot je ob tej priložnosti dejal župan Janko Kos: »Naj bo

skok v novo leto prijeten. Vse skrbi naj ostanejo v starem letu, s seboj pa nesimo dobre misli in lepa pričakovanja.« Čeprav neba nad Žalcem že tradicionalno ni razsvetlil osrednji ognjemet, se je v zraku iskriilo. Predvsem od dobre volje.

S petjem in plesom so se od starega leta poslovili tudi na Polzeli, kjer so tradicionalno silvestrovanje na prostem pripravili pred občinsko stavbo. Družbo so zabavali Mladi Dolenci.

V Preboldu in na Vranskem so se od starega leta poslovili s silvestrskim pohodom. Preboldski planinci so pripravili že 13. silvestrsko srečanje na Blaževem bivaku na Golavi.

LKK, foto: SARAH BEVC

Predčasno slovo od starega leta

LAŠKO – V občini že po tradiciji slovo od starega leta jemljejo nekoliko prej kot v drugih slovenskih mestih in krajih. Ta običaj se je v prazničnem decembru v mestu dobro uveljavil, saj je občinsko dvorišče vedno polno obiskovalcev in turistov, ki zadnji dan leta tako lahko preživijo v domačem družinskem krogu, termah ali kje drugje.

Za tokratno predčasno silvestrovanje v Laškem je občinstvo najprej ogrela domača rok zasedba Marvin. v osrednjem delu programu

pa je nastopila priljubljena Tanja Žagar, ki je k sodelovanju povabila tudi odličnega kubanskega violinista in instrumentalista Lazara Zumeta. Kot vselej je obiskovalcem novoletno voščilo namenil tudi župan Občine Laško Franc Zdolšek.

Prav tako po tradiciji je po zgodnjem slovesu od starega leta naslednji dan na občinskem dvorišču sledila Praznična migetalnica, koncert elektronske glasbe s številnimi didžeji.

RG, foto: JAKA TERŠEK

Lazar Zuma in Tanja Žagar sta z živahnim nastopom in ritmi ogrela občinstvo.

Silvestrski pohod na Rudnico

PODČETRTEK – V občini so silvestrski večer začeli s tradicionalnim pohodom čez Rudnico. Planinsko društvo je na triurni pohod povabilo že devetič.

Silvestrska zabava je sledila na prostem pred večnamensko dvorano. V novo leto so vstopili z živo glasbo, županovim voščilom, s penino in z ognjemetom.

Predsilvestrska zabava z Mambo kings

ŠMARJE PRI JELŠAH – V občini so že tradicionalno v novo leto simbolično vstopili zadnjo decembrsko soboto. Otroško predsilvestrovanje je pričaral čarodej Sam Sebastian, odrasle pa so ogrevali člani skupine Mambo kings.

Decembrski utrip je na ploščadi pred kulturnim domom začel Barbarin sejem, kjer je nakupoval že sv. Miklavž. V nadaljevanju so v kraju slovesno prižgali praznične lučke, v smarški vinski kleti pa so poseben sejem pripravili

lokalni vinarji, članice društva kmetič Ajda in Mladinskega kluba Netek. Predsilvestrovanje je pika na i, kjer vstop v novo leto še ni tako dokončen, da bi zahteval poljub vsakega znanca, ki ga srečamo, a ravno prav blizu, da sta zabava in druženje še polna pričakovanja in vznemestnosti. Ob odprti Kuhni pod jelšami tudi nihče ni bil lačen ali žejen.

Praznovanje s Slovenskimi zvoki

ROGAŠKA SLATINA – Decembrsko dogajanje so v Kristalni vasi končale žive jaslice. Zaključek programa bo prvo januarsko nedeljo. Slatinčani so novo leto na prostem pričakali na Prvomajski ulici pri gasilskem domu.

Kristalna vas je z bogatim adventnim programom med svoje hišice vabila od 7. decembra. Na Evropski ploščadi so se že tradicionalno zvrstili številni glasbeniki, plesalci, zbori in drugi nastopajoči. 27. decembra je Kulturno društvo Studenice uprizorilo žive jaslice, 4. januarja bo novo leto pozdravila godba na pihala Steklarna Rogoška. Dan kasneje se bo praznično dogajanje končalo in vrata bo zaprlo tudi drsališče. V novo leto so domače in tuje goste na prostem pospremili člani ansambla Slovenski zvoki.

StO

Najdaljša noč na Titovem trgu

VELENJE – Veseli december so sklenili s silvestrovanjem na Titovem trgu, kjer je po 22. uri za zabavo skrbela skupina Pop Design. Za organizacijo dogajanja sta poskrbela Festival Velenje in mestna občina.

V novo leto so najprej stopili najmlajši. Od 18. ure so rajali s Plesno šolo Spin, se pogreli z novoletnim čajem in se poslovili dedka Mraza. Nato je oder na Titovem trgu zavzela skupina Pop Design, nekaj minut pred polnočjo je

zbranim novoletno poslanico predal podžupan Mestne občine Velenje Peter Dermol. V praznični december so v Velenju sicer zadnji novembrski petek stopili s prižigom praznične razsvetljave, sledili so lutkovne predstave, koncerti, praznični sejem in še kaj. Od 20. decembra je obiskovalce razveseljevala Čarobna promenade, ki je postregla z dogodki za vse generacije.

TS, foto: KSENIJA MIKOR

V novo leto na Mestnem trgu

ŠENTJUR – Šentjurčani že nekaj let najdaljšo noč v letu praznujejo na Mestnem trgu. Tokrat je za zabavo od 22. ure skrbel ansambel Kozjanski lumpi. Najmlajše je od 17. ure vabilo silvestrovanje, namenjeno njim.

Silvestrovanje je eden v nizu dogodkov pod naslovom December ob mestnem ognjišču. Razvojna agencija Kozjansko, Občina

Šentjur in mestna skupnost namreč ob koncu leta na Mestnem trgu organizirajo dogodke za različne ciljne skupine. Društvo prijateljev mladine je tokrat poskrbelo za delavnice za otroke, različna kulturna društva, osnovne in plesne šole so pripravili pevske, plesne in gledališke nastope.

TS, foto: INES ZELIČ

Med organizatorji Karitas

Silvestrovanje je pripravila tudi Škofijska karitas Celje. Prireditve, ki je bila v Škofjskem domu v Vrbju pri Žalcu, je namenjena uporabnikom dobrodelne ustanove, osamljenim občanom in vsem drugim.

Udeleženci so se zabavali ob dobri hrani, glasbi in plesu ter skupaj pričakali novo leto. »Najdaljša noč v letu je lahko takšna zato, ker nam je dobro in smo v dobri družbi. Po drugi strani se lahko vleče, ker smo sami ter pogrešamo človeško bližino in toplino,« je ob silvestrovanju Karitas povedal njen generalni tajnik Matej Pirnat. »In to želimo ponuditi ljudem, ki morda nimajo toliko sreče v življenju kot kdo drug,« je dodal Pirnat. Prireditve se je lahko udeležil vsak občan, ki je to želel. BJ

Zadrečko silvestrovanje

GORNJI GRAD – Med kraji, ki so pripravili javna silvestrovanja, je bil tudi Gornji Grad. Na prireditvenem prostoru za občinsko stavbo so bile najprej karaoke za vse generacije. Sledilo je silvestrovanje z ansambлом Potepini. Prireditve sta pripravila občina in turistično društvo.

BJ

Na treh silvestrovanjih

SLOVENSKE KONJICE – V občini so bila kar tri javna silvestrovanja.

Najprej, že v ponedeljek, je bilo na Mestnem trgu otroško silvestrovanje. Na njem so nastopili pevka Damjana Golavšek, plesalci plesne šole Jay Dance Studio in glavna zvezda večera, pevka Alya. Otroci so se razveselili tudi prihoda dedka Mraza, ki jih je obdaril s knjižnim darilom.

Naslednji dan, v torek, so na Mestnem trgu otroke zamenjali ostali občani. Ti so se razvedrili in si voščili ob zvokih skupine Original Pohorci. Občani so skupaj pričakali novo leto tudi v Žičah, kjer so se zbrali pred domom kulture.

BJ

Največjo lansko naložbo v regiji je predstavljala nov Lidlov logistični center v poslovni coni Arnovski gozd. Zaseda malo več kot 13 hektarjev površine, stavba meri 57 tisoč kvadratnih metrov, vrednost naložbe je bila 70 milijonov evrov.

Največ sapa je lani mnogim v Celju vzela vest o tem, za koliko je bila prodana stavba propadlega podjetja Leonardo v središču mesta. Zgradbo, ocenjeno na malo manj kot dva milijona evrov, je namreč kupcu iz Grosupljega uspelo dobiti le za približno pol milijona evrov.

Gospodarstvo celjske regije povečalo prihodke in okrepilo izvoz, leto minilo brez večjih pretresov

Lani spet rast, kaj bo letos?

Tisti, ki mislijo, da gospodarstvo celjske regije držijo pokonci velike družbe, kot so Cinkarna Celje, Unior ali Štore Steel, nimajo povsem prav. Saj so pomemben steber, na katerega se naslanjajo in so od njega odvisne številne manjše proizvodnje, ampak srce regijskega gospodarstva so tako kot tudi drugod v Sloveniji in v svetu družinska podjetja, ki so pred leti ali desetletji nastala kot popoldanska obrt v domači garaži ali celo hlevu. Kako so poslovala lani, kakšno rast so dosegla, koliko novih trgov so osvojila, koliko novih delovnih mest so odprla, kakšne nove izdelke so razvila, žal ne moremo naštet. Večina teh uspešnih družinskih podjetij, ki jih kot odlična prepoznavajo tudi v svetu, se namreč ne želi izpostavljati v javnosti. Ko jih vprašamo, kako jim gre, je običajno njihov odgovor: »Pustite nas, da delamo v miru.« Zato se vsako leto uspehi mnogih od njih »izgubijo« v podatkih, zbranih za celotno regijo.

JANJA INTIHAR

Kako je lani poslovalo gospodarstvo celjske regije, bo znano šele sredi leta. Ocene oziroma napovedi so takšne: podjetja so zaposlovala 47.200 ljudi, kar je 1.600 več kot predlani, ustvarila so 7,473 milijarde evrov čistih prihodkov od prodaje ali 356 milijonov evrov več kot leta 2018 in kar 854 milijonov evrov več kot leta 2017, na tujih trgih, med katerimi je še vedno s skoraj 32-odstotnim deležem na prvem mestu Nemčija, so prodala za 2,673 milijarde evrov izdelkov in storitev. Številke pomenijo naslednje – število delovnih mest v regiji se povečuje, prihodki prav tako, delež izvoza v prihodkih je iz leta v leto višji. Ali bo regijsko gospodarstvo raslo tudi letos, je vprašanje, na katerega trenutno ni odgovora. Zaradi ohlajanja najpomembnejših izvoznih trgov, predvsem tistih, na katerih za avtomobilsko industrijo dela zelo veliko podjetij s Celjskega, je že lani marsikdo poročal o upadanju naročil. Vendar je strah, da bi se lahko ponovil krah iz let 2008 in 2009, povsem odveč, mirijo mnogi. Tudi zato, ker so podjetja na morebitno novo krizo pripravljena.

Tomaž Benčina napovedal odhod

Dobro poslovanje je bilo zagotovo bilo razlog, da so direktorji podjetij s Celjskega na tradicionalnem prednovoletnem srečanju, ki ga je pripravila območna gospodarska zbornica, spet bili židane vo-

ljo. Če bi bili na srečanju tudi delavci, bi bilo zagotovo videti tudi mrke obraze, saj je lani v regiji povprečna mesečna bruto plača na zaposlenega znašala le 1.545 evrov, kar je pod državnim povprečjem. Za razliko od prejšnjih let je bil na prednovoletnem srečanju tudi predsednik uprave Cinkarne Celje Tomaž Benčina. Njegova prisotnost zago-

tovo ni bila naključna – letos ob koncu leta bo najverjetneje on tisti, ki bo namesto Draga Polaka kot direktor regionalne gospodarske zbornice pripravil takšno srečanje. Napoved Benčine, da zapušča družbo, ki ji je zvest že trideset let, pravzaprav ni presenečenje. Večje presenečenje je, kje bo nadaljeval svojo poklicno pot. Tisti, ki ga poznajo in pravijo, da je eden najboljših slovenskih direktorjev, si ga namreč v pisarni zbornice težko predstavljajo.

Med kadrovskimi spremembami, o katerih se je potem še nekaj časa šušljalo po regiji, sta bila lani sestop Mirka Tuša, ki je vodenje svojega močno okrnjenega

Na svetu so samo štiri podjetja, ki tiskajo termo obstojne etikete za smolno vezane brusne izdelke, eno od njih je na Ljubečni pri Celju. Lastniku in direktorju celjske tiskarne Srečku Jesenku je lani GZS podelila nagrado za izjemne gospodarske in podjetniške dosežke.

in zadolženega trgovskega imperija prepustil sinu An-

dražu, ter zamenjava v vrhu največje mlekarnice v slovenski lasti. Odgovora na vprašanje, zakaj so se kmetijske zadruge odločile, da vodenje Mlekarnice Celeia prepustijo Vinku Butu, in zakaj dolgoletni direktor Marjan Jakob v podjetju ni želel ostati kot svetovalec novega vodje, sta skrita za zidovi mlekarnice.

Gradbeniki med gazelami

Ne samo predelovalna dejavnost, ki vleče regijsko voz gospodarstva naprej, tudi gradbeniki so bili lani uspešni. Pravzaprav so uspešni že zadnjih nekaj let, saj so se vsi trije največji – Voc, Gic Gradnje in Remont – tudi lani uvrstili na lestvico sto najhitreje rastočih podjetij v regiji. Medtem ko se Voc s svojo skupino podjetij drži predvsem Celja in se s spretnimi nakupi vedno bolj širi tudi na trg z nepremičninami,

Gic Gradnje in Remont iščejo delo po vsej državi. Pri tem je treba izpostaviti predvsem slatinsko podjetje, ki mu je lani uspelo dobiti velik in pomemben gradbeni projekt. Na ljubljanskem letališču je začelo graditi potniški terminal, posel je vreden malo več kot 17 milijonov evrov.

Še eno podjetje v hrvaških rokah

Na področju nakupov, prodaj in prevzemov se je konec leta zgodila še ena nočna mora tistih menedžerjev, ki so bili pred desetimi leti prepričani, da bodo slovenska podjetja kupovala hrvaška in ne obratno. Šentjurska Meja, ena največjih proizvajalk jajc v državi, je dobila hrvaškega lastnika. Ali je takšen, ki ga potrebuje in ji bo zagotovil nujen razvoj, bo jasno že kmalu.

Sicer pa je lani svoje lastništvo v Celjskem sejmu okrepila družina Pangerl, ki si največjo sejmsko hišo v državi deli s trgovcem s tekstilom in še marsičim drugim Boštjanom Marovtom. Naskok na štorskega železarja, ki naj bi odpiral lastniško pot do družb Štore Steel in Unior, pa ni povsem uspel, saj prevzemniki niso odkupili toliko delnic, kot so pričakovali.

Novoga lastnika je lani dobil tudi Paron in zdaj tradicijo izdelovanja pohištva v Laškem nadaljuje podjetje Magles iz Arclina. Celjski trgovec Inpos je zmagal v bitki za nakelsko podjetje Mersteelel, zaradi česar se je Kovintrade moral lotiti gradnje novega skladišča v Štorah. Še nekaj predvsem za celjske meščane zanimivih, a manjših nakupov se je zgodilo lani. Največ so govorili predvsem o dveh – o tem, da je znamenito Turško mačko kupila Mestna občina Celje z županom Bojanom Šrotom na čelu in da je lastnik prostorov Kompassa v središču mesta je postal odvetnik Bojan Šrot.

Foto: arhiv NT (GrupA, SHERPA)

Če se bodo uresničile napovedi direktorja Celjskih mesnin Izidorja Krivca, da bo kriza zaradi afriške prašičje kuge, ki na evropskem trgu nabavne cene svinjskega mesa dviguje v nebo, trajala pet let, bo marsikdo namesto na svojem krožniku prašička lahko gledal le še na kakšni stari razglednici. (Vir: Kamra)

»Na kultno stavbo nekdanjega Teko imam prelepe otroškega spomine. Tja sva z mammo večkrat odšla na kosilo, čeprav je delala v konkurenčnem trgovskem podjetju, prav tako legendarni Tkanini. Itri na kosilo v Teko se mi je vedno zdelo tako »nobel«. Sicer pa sem užival ob ogledovanju in nakupih športne opreme in gramofonskih plošč. Veseli me, da bo Teko kot Tehno park kmalu spet prav zaživel.«

Kultura, turizem in trajnostna mobilnost aduti razvoja

Zgledno sodelovanje nagradi tudi Evropa

V minulih predprazničnih dneh sem se zelo rad sprehajal po središču Celja, a ne le zaradi lepo okrašenega mesta in živahnega prazničnega dogajanja, marveč so razlogi tudi drugi. V mestu in njegovi najbližji okolici je živahno tudi na gradbenem področju, saj nastajajo nove pridobitve, ki bodo v prihodnosti spremenile utrip mesta in zagotovile, da bo knežje mesto še bolj živahno kot sicer, tudi potem ko bodo praznične lučke ugasnile. Še zlasti me veseli, da se premiki dogajajo na področjih, ki jih novinarsko najbolj ali najraje spremljam, na področju turizma in trajnostne mobilnosti.

ROBERT GORJANC

Z velikim zanimanjem sem celo leto spremljal napredek pri gradnji Generatorja (ki je vmes postal Tehno park) v stavbi nekdanje veleblagovnice Teko. V njej je celjska občina pred leti kupila dve nadstropji in zdaj tudi z evropskim denarjem ureja znanstveno-zabavni park po tujih zgledih, kjer bo mogoče na poljuden način spoznavati različna področja znanosti in življenja. Prepričan sem, da bo park turistično zelo mikaven za družinske izlete in da bo tako kot Pravljična dežela v knežje mesto vabil obiskovalce iz vse Slovenije in tudi tujine.

Celje na arhitekturnem zemljevidu Evrope

Veseli me, da bo temeljito spremenjena tudi okolica Tehno parka in da bosta Gubčeva in Lilekova ulica del območja mestnega središča, kjer praviloma ne bo več prostora avtomobile, ampak bosta namenjeni predvsem pešcem in kolesarjem. Upam, da bo pričakovana dobra izkušnja v tem delu mesta prava spodbuda za občino, da bo naredila prve odločne korake za zaprtje prometa in umik avtomobilov iz Prešernove ulice. Tam zdaj vlada prava zmeda, pravzaprav kaos, ko vozila slalomirajo v iskanju prehoda

in parkirišča. Težko razumem stališča nekaterih, da bi zaprtje Prešernove ulice vplivalo na poslovanje trgovcev in da bi bil zaradi tega utrip v središču mesta manj živahen, saj mestno jedro očitno (spet) postaja vedno bolj razgibano. Je od parkirišča na spodnjem gradu res tako daleč, da do središča ne bi bilo mogoče iti peš, in sicer ob vseh opozorilih zdravnikov, kako je gibanje zdravo? Samo pomislimo, kako blagodejno bi delovalo prostranstvo življenjskega prostora in kakšna čudovita veduta mesta bi nastala ob umiku pločevine s tega območja. Res je čas, da občina iz predala vzame že narejeno arhitekturno rešitev za Prešernovo ulico in ji omogoči življenje.

Arhitekturna rešitev Nandeta Korpnika za Paviljon arheologije na Glavnem trgu v Celju, kjer domuje tudi turistično-informacijski center, je prepričala tudi Evropsko unijo, ki je knežjemu mestu podelila prestižno nagrado Europa Nostra na področju varovanja kulturne dediščine. Nagrado je na slovesnosti v Parizu v imenitni družbi vodilnih predstavnikov 25 drugih evropskih mest, ki so prepričala strogo žirijo, prevzel celjski župan Bojan Šrot. Ta nagrada je nov kamenček v mozaiku turistične privlač-

nosti, zaradi katere bo naše knežje mesto še bolj mednarodno prepoznavno. Zame ima nagrada tudi nadvse pomembno sporočilo, namreč kakšni izjemni dosežki so mogoči, če je med ustanovami veliko sodelovanja in malo rivalstva. Pri nagrajenem paviljonu arheologije so tako zgledno sodelovanje pokazali Pokrajinski muzej Celje, območni zavod za varstvo kulturne dediščine in Mestna občina Celje.

Naj se to zgledno sodelovanje nadaljuje tudi zato, da bi našli nujno arhitekturno rešitev za dvigalo v Stari grofiji, ki bo tudi invalidom in gibalno oviranim osebam omogočilo ogled izjemnih arheoloških ostalin iz rimske dobe v še enem težko pričakovanim nastajajočem Mestu pod mestom, in sicer pod prenovljenim Muzejskim trgom. Tudi ta je postal pravi lepotec v tem letu, še en kotiček mesta, kjer je spet mogoče občutiti prostranstvo prostora in zadihati s polnimi pljuči. Moti me le, da tam še vedno občasno videvam preveč avtomobilov, čeprav je bilo predvideno, da zanje ne bo več prostora.

O raznolikosti pogledov in sodelovanju

Prav tako naj se ta zgleden primer sodelovanja pri paviljonu arheologije na Glavnem trgu prenese tudi na druge ustanove, da bomo v našem mestu v prihodnosti pričali še kateri pomembni pridobitvi, ki bo hkrati tudi okreplila turistično ponudbo. V mislih imam športni muzej, brez katerega si je težko predstavljati najbolj športno mesto v državi, kar Celje nedvomno je. Tega brez dobrega sodelovanja več ustanov, tudi posameznikov, ki razpolgajo z dragocenim znanjem in gradivom, zagotovo ne

bo mogoče doseči. Za športni muzej si upam trditi, da je projekt, ki bi pridobil plebiscitarno podporo, tudi v mestnem svetu, druga zgodba je način uresničevanja. Pri tem bodo najbrž pogledi tudi različni, ko bo, če bo ta tema kdaj na dnevnem redu mestnega sveta.

Enako velja tudi za viseči most, ki morda najbolj značilno pooseblja različne poglede med mestnimi svetniki glede razvojne vizije mesta. Pri takšnem projektu je težko pričakovati plebiscitarno podporo, a dejstvo je, sodeč tudi po odzivih na družbenih omrežjih, da je veliko prebivalcev Celja temu projektu naklonjenih, so pa seveda tudi tisti, ki pravijo, kaj nam je treba tega. V skladu s turističnimi smernicami, ki jih je mogoče opazovati v drugih okoljih, takšne rešitve prispevajo k večjemu obisku turistov, a to ne sme biti edini in najpomembnejši cilj.

Množični turizem se v okviru vrednot trajnostnega razvoja tudi dotika svojih meja, a nek bolj prijazen dostop do Starega gradu, še zlasti ob večjih prireditvah, potrebujemo tudi prebivalci Celja in viseči most je lahko ena od takšnih prikladnih rešitev. Sicer predvsem tudi rešitev, ki bo v navezi z zgodovinsko potjo in ostali infrastrukturo tudi razumem smisel visečega mostu, povezala in predstavila različna obdobja bogate zgodovine mesta, povezala središče Celja z mestnim parkom, rekreacijskimi potmi v mestnem gozdu ... Seveda bo uresničitev tega projekta odvisna predvsem od evropskih sredstev in zanimanja zasebnih investitorjev, ki bodo pripravljene na javno-zasebno partnerstvo.

Zagotovo se zaradi morebitne gradnje mostu vsi ostali projekti ne bodo ustavili. Celje sicer že dolgo ni bilo takšno gradbišče, v tako razgibanem razvojnem obdobju, o čemer nenazadnje pričajo tudi rekordni mestni proračuni v zadnjih letih. Gradnja stanovanjske soseske v Dečkovem naselju (največja naložba), severne vezne ceste, naložbe na Šmartinskem jezeru in ostali infrastruktorni projekti, prizidek k zdravstvenemu domu, k dvema osnovnima šolama ... so znamenja, da Celje gre naprej.

Seveda na račun živahne gradnje in razvoja v nobenem primeru ne bi smeli pozabiti na to, da mora biti javni denar tudi za socialne in humanitarne programe, pomoč socialno šibkim, starejšim, brezdomcem, za tiste, ki v kruti igri vsakdanjika in tekmovalne sodobne družbe nimajo sreče.

Naravi prijazno gibanje briše (regijske) meje

Trajnostni mobilnosti je že bilo namenjenih ne kaj besed, a sploh še nisem omenil glavnih pridobitev zadnjega obdobja, Celebusov in Kolesca. Mestni avtobusi so po Celju začeli voziti konec januarja, na začetku jeseni je sistem javne izposoje koles praznoval prvi rojstni dan. Na ključni trajnostno mobilni storitvi smo se prebivalci Celja očitno že tako navadili, da ne potrebujeta posebnega poudarka. Dokaz za to so vedno bolj polni Celebusi in da mnogi uporabljajo Kolesce tudi pozimi. Tudi sam spadam med te »čudake«.

V zadnjih dneh se med malo oziroma bolje rečeno med pravico do odmora v službi redno sprehodim tudi do Ulice XIV. divizije in z zanimanjem opazujem, kako hitro napreduje gradnja prvega P&R-parkirišča v mestu in še enega odseka »kolesarke« od Celja do Laškega, ki se bo pridružil že zgrajenemu od Tremerij do Rifengozda. Po njem sem se na začetku pomladi premierno, pred uradno odprtjem, zapeljal s predstavniki celjske in laške občine ter Stika Laško, ki so prav tako kolesarski navdušenci, kar štejemo za eno največjih doživetij v službi v tem letu.

Nastajajoča »kolesarka« je tudi dokaz dobrega sodelovanja med celjsko in laško občino, ki ju zdaj fizično in simbolično povezuje arhitekturno mikavna brv čez Savinjo, ki je bila največji finančni zalogaj pri tej državni naložbi. Od tega projekta bosta obe občini imeli veliko, predvsem v turističnem smislu. Celje je vedno bolj mikavno turistično mesto za domače in tuje goste, kar kažejo tudi številke o naraščajočem obisku v zadnjih letih.

V občini Laško je usmeritev v turizem postala glavna strateška usmeritev, temelječa na dveh glavnih igralcih, Termalni Laško in Rimskih termah, in hkrati na nujnosti povezovanja, plod česar je kolektivna blagovna znamka Okusiti Laško, ki bo prispevala k večji prepoznavnosti destinacije. Ob tradicionalnem Pivu in cvetju, ki očitno ni ogroženo kljub lastniškim spremembam v pivovarni, v Laškem dobivajo še eno odmevno turistično prireditev, Guštfest. Ta je letos v premierni izvedbi z idejnim vodjem Boštjanom Vrščajem in domačim chefom Markom Pavčnikom ter njegovimi gosti chefi navdušili in napolnili središče Laškega. Veseli me, da je tudi občina Radeče, ki jo prav tako novinarsko spremljam, turistično zelo ambiciozna, da ob splavarjenju, za kar so leto pridobili tudi novo splav, razvijajo še druge projekte. Oživljajo opuščeni ribnik ob Savi, kjer nastajajo tudi nove kolesarske poti globlje v Posavje, proti Dolenjski in Hrvaški meji. Upajmo, da bodo kmalu dobili tudi povezavo iz Savinjske.

Vse te regije so si tako vedno bližje tudi s trajnostno mobilnostmi pridobitvami, s čimer se odpirajo velike možnosti turističnega povezovanja. Le sodelovati je treba bolj in manj tekmovali.

Foto: SHERPA

Le Quotidien de l'Art
Jeudi 7 novembre 2019 - N°1827

PATRIMOINE
Les 25 prix 2019 d'Europa Nostra

Lancé en 2002 sous l'égide de la Commission européenne, piloté par l'association d'ONG de différents pays, le programme de prix Europa Nostra récompense chaque année les réalisations les plus remarquables dans le domaine de la conservation, de la communication, de la recherche ou encore de l'enseignement appliqués au patrimoine. Mardi dernier, au théâtre du Châtelet, les récompenses 2019 ont été attribuées : 25 lauréats dont 7 grands prix. Parmi ces derniers figuraient la restauration de l'oratoire du palais du Partal à l'Alhambra de Grenade, celle de la cathédrale Saint-Bavon à

Prispevek o nagradi Evropa Nostra, tudi s fotografijo prejemnikov nagrad in Paviljona arheologije v Celju, je bil objavljen v francoski reviji za umetnost (Le Quotidien de l'Art).

Ekipa Black&White iz I. OŠ Celje je lani na svetovnem prvenstvu First Lego League v ZDA osvojila tretje mesto v skupinskem delovanju.

Mehatroniki Šolskega centra Celje po vrnitvi s svetovnega prvenstva v robotiki v Avstraliji, kjer je ena od ekip osvojila tretje mesto.

Zaključna prireditev akcije Naj maturantka in naj maturant 2019. Na sliki so Sonja Aškerc, ki je v imenu moža Staneta prevzela nagrado Citycentra Celje, direktorica NT&RC Anica Šrot Aužner, Mateja Zupanc, ki je prevzela nagrado v imenu hčerke Anite, naj maturant Nejc Gubenšek, direktor podjetja Novatel Jernej Kenda in vodja Citycentra Celje Darja Lesjak.

Dvojčki in trojčice s I. gimnazije v Celju (Foto: SHERPA)

Izobraževanje, živali in še kaj

Navdihujoči mladi so upanje za prihodnost

Pravijo, da druženje z mladimi pomlajuje. Kar se mene tiče, velja enako, ko gre za druženje z živalmi. Imela sem srečo, da sem se lahko celo leto srečevala z enimi in drugimi.

TATJANA CVIRN

Pri spremljanju področja izobraževanja se mi zdi pomembno, da pišem tudi o uspešnih mladih, ki navdihujejo s svojo energijo in z zamislimi in ob katerih človek bolj optimistično pogleda v prihodnost. Če le ne bodo vsi ušli na tuje ...

Zametki podjetništva in znanstvene poti

Tako mi je ostala v spominu uspešna podjetnica iz dijaških klopi Maja Kosi, ki s svojo blagovno znamko Doggy Lilly osvaja trge sveta. Iz čisto amaterskih začetkov, ko je sešila prvo ovratno rutico za svojo psičko Lilly, je razvila posel. Brez pomoči šole tudi v tem primeru ni šlo, kar je še en dokaz, da šolski sistem pri nas ni čisto zgrešen, kot se včasih zazdi iz komentarjev nezadovoljnih staršev in otrok. Šola pač ni zabava, kot bi si mnogi želeli, to je trdo delo, ki na koncu daje rezultate. Še enega mladega vsestransko nadarjenega dijaka, prav tako z Gimnazije Celje - Center, sem si zapomnila. To je Mitja Suvajac, eden od prejemnikov nagrade v okviru projekta Mladi upi. Trenutno študira fiziko v Moskvi in zanj bomo zagotovo še slišali.

Včasih pri sogovornikih ne veš točno, o čem govorijo, ker so njihova znanja tako posebna, da ti niso povsem blizu. A navdušenje vedno prepoznaš in tako je bilo tudi pri srečanju z ekipo I. osnovne šole Celje, ki je bila odlična na tekmovanju First Lego League v ZDA, ter ob druženju z mehatroniki iz Šolskega centra Ce-

lje, ki so bili odlični na tekmovanju v Avstraliji. Ob ganljivem sprejemu, ki ga je za svoje uspešne tekmovalce pripravila šola ob vrnitvi, sem imela tudi sama majhen cmok v grlu.

Med dvojčki in maturanti

Na druženju z dvojčki na I. gimnaziji v Celju sem spoznala prizadevne mlade, nadarjene za najrazličnejša področja, ki so mi zaupali svoje želje in se spomnili prigrad, ki jih prinaša »življenje v paru«. Ponovno se je izkazalo, kako pomembna je družina,

da gre za vezi, ki bodo ostale, četudi bo življenje ločilo sedem parov dvojčkov in ene trojčice.

Lani sem ponovno bdela nad akcijo Naj maturantka in naj maturant in tudi tu ni šlo brez stika z mladimi. Izbor med več sto dijakov je prinesel zmagovalca, Anito Zupanc z Gimnazije Lava in Nejca Gubenška iz Srednje šole za strojništvo, mehatroniko in medije ŠCC. Junijska podelitev na Glavnem trgu je bila vrhunec večmesečnega glasovanja, ki smo ga okronali z lepima nagradama, s pametnima telefonoma. Pogovor z zmagovalcema je hitro pokazal, da sta iz pravega testa: prizadevna, uspešna, s ciljem pred seboj.

Živalske zgodbe

Živali mnogim v teh stresnih časih lajšajo življenje, so naše zveste spremljevalke, čeprav včasih pozabljamo na njihovo dobrobit. Da je treba dobro premisliti, preden se odločimo za nakup ali posvojitev, da je to najbolje opraviti v enem od zavetišč, kjer lahko izberemo do

smrti hvaležnega psa ali mačko, da pes ne sodi na verigo in da je pri mačji družini nujno treba poskrbeti za kastracijo oziroma sterilizacijo, da se društva ne bodo vsako leto ubadala s stotinami zavrženih mladičev - to je bilo le nekaj tem, o katerih sem pisala. Če se je katera od teh le malo dotaknila bralcev, je bil moj namen dosežen.

Priloge kot češnja na torti

V Novem tedniku so skoraj vsak teden nekatere strani namenjene raznim tematskim prilogam. Trikrat na leto dodamo še posebne priloge, kot so Pomladna, Mosova in Praznična Petica. Nekakšno darilo bralcem so, zato se trudimo, da so tudi vsebine takšne, da jih z veseljem prelistajo in preberejo. Tudi nad vsemi temi je treba »držati roko«. Ob tedenskem zbiranju šal z vseh vetrov, obdelavi vaših prispevkov za rubriko Bralci poročevalci in še čem je tako leto minilo, kot bi mignil. Naj bo tudi letošnje polno zanimivih srečanj in zgodb!

Foto: GrupA

Maja Kosi in njena psička Lilly, ki je bila navdih za podjetniško pot.

Eva Pepelnak in Mitja Suvajac sta bila lani med prejemniki nagrade v okviru projekta Mladi upi.

Če si ljubitelj živali, je treba pobožati tudi kačo, ne le psa ali mačke. Na jesenski razstavi živali Simona Cirkulana na Ljubečni. (Foto: SHERPA)

Od Šaleške doline do Šentjurja

Odnosi med tonami premoga in kilometri cest

Ko se vračam iz terena, se v moje misli velikokrat naseli občudovanje. Navdušena sem nad domiselnimi idejami sogovornikov in njihovo odločenostjo, da svoje cilje uresničijo. Pa naj gre za vrhunskega glasbenika, mojstrskega obrtnika, uspešnega direktorja, predanega alpinista ali ravnatelja na pragu upokojitve. Na koncu vedno spoznam, da je za njihov uspeh bistven odnos do sebe in do soljudi. Od tega bo odvisno tudi, kako bodo negotovo prihodnost sebi v prid obrnili v Šaleški dolini in kako bodo zgodbe sodelovanja pisali v Šentjurju.

TINA STRMČNIK

Če so Šalečani do nedavnega kot sveto letnico, do katere bo njihov energetski steber deloval nemoteno, omenjali leto 2054, so možje, ki v državi krojijo energetske politike, spomladi vendarle priznali, da so premogovništvu šteta leta. Čeprav v Evropski uniji že vsi ptički čivkajo o tem, da proizvodnja elektrike kmalu ne bo več temeljila na fosilnih

gorivih, naša država zakon o zapiranju premogovnika šele pripravlja. Tudi iskanje alternativnih virov, s pomočjo katerih

V minulem letu smo slišali, da je Premogovnik Velenje izumirajoči dinosaver, medtem ko je pred Termoelektrarno Šoštanj svetla prihodnost. (Foto: GrupA)

bomo pridobivali električno energijo, je zavito v meglo.

Medtem ko je Premogovnik Velenje nekakšen izumirajo-

či dinosaver, naj bi bila pred Termoelektrarno Šoštanj svetla prihodnost. Nekoč bodo tam elektriko morda pridobivali iz plina in drugih virov. Kljub začetni skrivnostnosti so vodilni v Tešu po objavah v medijih naposled potrdili, da preučujejo tudi možnosti sosežiga frakcij odpadkov. A le če bo to tudi ekonomsko upravičeno. Medtem ko Teš v sosežigu vidi enega od načinov, kako izboljšati poslovanje, se domačini bojijo za svoje zdravje in za čisto okolje.

Da si zaradi vplivov na okolje pri gradnji bloka 6 zaslužijo odškodnino, so bili dolgo prepričani v Mestni občini Velenje. Ker jim HSE in Teš nista prisluhnila, so želeli priti do denarja s tožbo. Vpletene strani so se

naposled umaknile iz sodnih dvoran in sklenile sporazum za sodelovanje pri projektu javnega potniškega prometa na vodik. Dobršen del denarja, ki sta ga projektu pripravljene nameniti Evropska unija in država, še ne pomeni, da bo Velenje prvo slovensko mesto z zelenim javnim prometom. Če Teš za svoj del projekta na bo pridobila sofinanciranja, lahko namreč od njega odstopi.

Novi lastniki nova pravila

Ljudi bolj kot javni promet skrbi, ali bodo imeli delo. V dolini, kjer so številna delovna mesta vezana na izumirajoče premogovništvo, je konec junija odjeknila novica o številnih preseženih delavcih Gorenja. Vodstvo največjega delodajalca v Šaleški dolini po letih izgub za prihodnje leto načrtuje 30 milijonov evrov dobička. Ključni cilj je tudi večja učinkovitost. Da jo bo doseglo, so na vidiku nova odpuščanja. Občinska uprava si ne želi odhoda nekaterih zaposlenih in Ljubljano. Da bi bila podjetja, ki imajo sedež drugje, družbeno odgovorna do Šaleške doline, bi bilo skoraj nenavadno. Zato občina kitajske lastnike poziva, naj še enkrat premislijo, ali brez selitve res ne gre.

Pretrsov še ni konec. Ene najglasnejših zagovornikov tretje razvojne osi je najbrž presenetilo, da Dars namesto pokritega vkopa v Stari vasi načrtuje viadukt. Nekateri občani menijo, da bo cesta presekala Šaleško dolino. Občinska uprava zna tudi tovrstne spremembe obrniti v svoj prid, in sicer z argumentom, da bi viadukt lahko celo skrbel za večjo promocijo turizma. Vozniki bodo namreč uživali ob lepem razgledu na jezero. Drugačno interpretacija bi težko pričakovali, glede na to, da je občina pred meseci ob obali jezera začela graditi prireditveni oder in prostor, največjo naložbo zadnjega obdobja.

Velenje je praznovalo 60 let od odprtja mestnega središča. Jubilej so pospremile sončnice in številne prireditve. (Foto: GrupA)

Pika Nogavička je septembra za teden dni prevzela oblast v Velenju in ga spreminila v veselo in nagajivo prizorišče 30. Pikinega festivala. Ta je v mesto pripeljal ustvarjalnost, gibalne preizkušnje, glasbo, cirkulaške vragolije in še marsikaj. (Foto: GrupA)

Ceste, parkirišča in kolesarske poti

Prometne zagate so eden bistvenih izzivov, s katerimi so se v letu 2019 ukvarjali Šentjurčani. Kdor se v času prometnih konic odpravi po opravih v središče mesta, naleti na gnečo, ki se vali med Dolami in Šentjurjem. Zato ne preseneča, da je vodstvo občine odgovornim sporočilo, da tovarni promet spada na avtoceste in hitre ceste. Omejitve prometa je

veljala le kratek čas. Oddaljeni se zdijo tudi pozivi šentjurskega župana Marka Diacija, naj država vendarle začne graditi navezovalno cesto, za katero si lokalna skupnost prizadeva že dve desetletji.

Obliži na rano je bilo odprtje ceste med Planino pri Sevnici in Sevnico, ki ga je DRSI začela obnavljati konec leta 2017. Šentjurčani bodo kmalu dobili še prvega od treh krožišč, ki so načrtovani v središču mesta, skozi mestno se bodo

kmalu lahko popeljali tudi s kolesom. Marsikateremu uporabniku zdravstvenega doma ali lekarne pa je najbrž odleglo, da lahko svoj avtomobil pusti na urejenem parkirišču.

Kako pričarati praznični duh?

Občinska uprava torej precej vlaga v infrastrukturo, zagotovo so tudi vsi kilometri obnovljenih cest v krajevnih skupnostih zelo dobrodošli. Družabni utrip, ki ga človek

Mnogi so dolgo čakali na obnovo ceste med Planino in Planino pri Sevnici. (Foto: Občina Šentjur)

Šentjurčani so v minulem letu obeležili številne obletnice. Niz prireditev je opozarjal, da mineva sto let od smrti Franja Malgaja. Glasbena šola skladateljev Ipavcev je praznovala 50 let delovanja, tamkajšnji dom starejših deluje že 20 let. Prav toliko jih štejejo območna izpostava javnega sklada za kulturne dejavnosti, pa tudi številna društva, od likovnega do literarnega. (Foto: GrupA)

morda pogreša prav v zadnjem mesecu leta, se zdi v Šentjurju še nekoliko zaspan. S svojimi prireditvami in koncerti se trudijo nekatere ustanove ter kulturna in ostala društva. Družine z malimi otroki so gotovo hvaležne za lepo doživetje, ko jih na ogled gledališke predstave povabi Dedek Mráz. Na Mestnem trgu so organizatorji pred leti začeli niz prireditev pod imenom December ob mestnem ognjišču. Namen je vsekakor dober, a da se bo program »prijel« in da bodo domačini po praznični vrvež namesto v druge kraje raje odšli v domače mestno središče, bo najbrž moralo preteči

še nekaj let. O tem, ali je ključ bolj kakovostna vsebina, boljše promocija ali kaj drugega, naj presodijo odgovorni.

Res je, da Mestni trg zaradi obnove nekdanje blagovnice spominja na gradbišče. Morda bi bilo zato smiselno prizorišče poiskati v Zgornjem trgu, ki je spomladi in poleti priljubljeno srečališče ljudi – tam je že nekaj mesecev nov prireditveni prostor; kakšne so priložnosti kotička pod kostanji, je poleti dokazal zasebnik. V občini, ki se rada pohvali s kulturno dediščino in z velikimi zgodovinskimi imeni – nenazadnje je bilo letos Malgajevo leto – je prostora za izboljšave še veliko.

Intervju, ki mi bo najbolj ostal v spominu je pogovor z nekdanjim ravnateljem Osnovne šole Franja Malgaja Šentjur Marjanom Gradišnikom. Ker je brez dlake na jeziku povedal, da so zadnje šolske reforme kot igra v peskovniku. In pojasnil, kaj je temelj uspešnega dela – lasten zgled in spoštljiv odnos do ljudi. (Foto: GrupA)

Odprli so stolp na Rudnici.
(Foto: GrupA)

Lepote Kozjanskega in Obsotelja (Foto: DAMJAN ADAM)

Po občinah Kozjanskega in Obsotelja

V dobrem in slabem brcajo na isti gol

Moje poti na Kozjansko in v Obsotelje so vedno polne doživetij in pristnih srečanj z ljudmi. In vedno znova se spomnim kolegice, ki je nekoč v šali dejala, da je ob delovni selitvi iz nekih drugih krajev naše regije doživela kulturni šok. Gostoljubje in prijaznost sta v krajih nekdanje šmarske upravne enote tako globoko vtkana v medčloveške vezi, da sta samoumevna. Včasih bolj, kot bi smela biti.

SAŠKA T. OCVRK

Kdor je pred leti spremljal medijsko vojno anonimik v različnih javnih zavodih, medsebojno obtoževanje in podtikanje, na Šmarskem takšnega vtisa verjetno ni dobil. Očitno novi obrazi vsaj na lokalni ravni včasih le odprejo okna in prevetirijo ozračje. Mlad šmarski župan Matija Čakš je dal jasno vedeti, da takšnih cirkusov ne bo prenašal. Z eno nogo ostaja v svojem veterinarskem poklicu in kot je ob priložnosti dejal – če bi moral izbirati med pomočjo živalim in prepričati med ljudmi, dilema ne bi bila omembe vredna. A strju enega najtrših orehov – obnovi Jelšingrada – v občini še vedno niso nič bližje. Namere trgovskega mogotca Franca Jagra, da bi iz te zgodbe spisal uspešno turistično protokolarno nadaljevanje, so očitno znova trčile ob zapleteno lastništvo in bizarno visoke odškodninske zahteve golf kluba do občine. Kakšen bo epilog zgodbe, še nihče ne ve. V najslabšem primeru se lahko čez nekaj desetletij vse skupaj konča v ruševinah.

Kristal nad ruskim letoviščem

S precej bolj smelimi načrti gledajo v prihodnost v Rogaški Slatini. V občini brez semaforjev so pripravljene na veliki preboj. Stekleni strop lokalnega razvoja naj bi prebil najvišji razgledni stolp v državi. Kristal in nadhod Sonce imata že vidne obrise tako v prostorskih načrtih kot proračunskih dokumentih. Kaj bo s projektom orglarskega centra, ki naj bi zrasel na temelju misterioznih 400 milijonov evrov, v tem letu nismo izvedeli. Za

degradirano območje stare žage bi bila rešitev v slogu deus ex machina dobrodošla. Na podoben način so slatinski turizem okrepile tudi nekatere tuje naložbe v hotele in pripadajoča zemljišča. Nekateri bolj trezni glasovi ob tem opozarjajo, da razprodaja nepremičnin in predvsem javnih površin bolj ali manj odgovornim ruskim bogatašem, ki tu in tam priletijo na krilih navdušenja, potem pa za dolgo

izginejo, dolgoročno ni ravno najboljša popotnica za celostni razvoj kraja. »Dokler brcamo na isti gol, nam ne bo hudega,« bi ob tem verjetno dodal župan Podčetrška Peter Misja, ki si s slatinskim Brankom Kidričem že leta prizadeva, da bi v nižino med obema občinama ponovno nalili vodo. Turistična destinacija Podčetrtek je v zadnjih letih dobila že vsa možna priznanja, a s približno 400 tisoč nočitvami letno se počasi tudi ona dotika steklenega stropa še sprejemljive širitve dejavnosti. Vonarsko jezero bi svetu ob Sotli dalo nov veter in jadra turističnega razvoja. Neokrnjena narava Kozjanskega parka in drugi biseri občin Kozje in Bistrica ob Sotli za zdaj bolj ali manj nagovarjajo butične goste.

Da je vredno vsaj za nekaj časa parkirati avto in se sprehoditi po njihovem kraju, obiskovalce vedno bolj prepričujejo tudi v Rogatcu. Muzej na prostem je ena najbolj prepoznavnih vedut kraja, Donačka gora je najbolj oblegana, sodobna športna infrastruktura pa donosna. Razdejanje, ki ga je v tem letu na slednji pustilo večkratno neurje s poplavami, še vedno

Šmarski hram je po dolgih letih spet postal eno od središč kraja.
(Foto: SHERPA)

V Rogaški Slatini bodo vodo v Vonarskem jezeru pričakali pripravljene. (Foto: GrupA)

ni povsem odpravljeno. Kot tudi ne finančno razsulo, ki ga je po več kot dvajsetih letih vodenja na tamkajšnji osnovni šoli pustil nekdanji ravnatelj. Tabora, ki podpirata oziroma rušita zdaj celo odpuščenega ravnatelja, še vedno nista dokončno sklenila premirja.

Iskra upanja na pogorišču

Sicer pa je zavedanje, kako zelo odvisni smo od soljudi, letos na Šmarskem še posebej težko udarilo. V kratkem času so namreč do tal pogoreli stanovanjska hiša in dva ogromna hleva na dveh kmetijah. Spomin na zavijanje siren v preteklem poletju marsikateremu kmetu še zdaj dvigne kocene. Lahko bi se zgodilo komurkoli. Obisk pri družini Guzej in Škorjak le nekaj dni potem, ko se je s pogorišč nehalo kaditi in so odpeljali v nesreči poginulo živino, je bil pretresljiv. A hkrati optimističen. Podpora in pomoč bližnjih in daljnih sosedov, lokalnih ustanov ter popolnih neznancev sta v solzlih očeh dveh klenih kmečkih gospodarjev počasi prižgali iskro upanja. Tudi zato je bila zgodba o družini Jurše, ki se je na prvo adventno nedeljo po januarskem požaru preselila v novozgrajeno hišo, najlepši uvod v praznični konec leta. Zavedanje, da v času stiske nismo sami, je eden od razlogov, da vsako jutro vstanemo v nov dan. Tudi srečanje s Krisovo mammo Ano, ki se ni ustrašila nemogoče naloge, da mora za svojega sina zbrati dva milijona evrov, je bilo kamenček v zidu vere v dobroto ljudi.

Da je to največ, kar šteje, ugotavljajo tudi v občini Dobje. Z leti se je izka-

zalo, da so majhne občine finančno res zelo omejene in da strankarska komolčenja posledično nimajo pretiranega smisla. Ker je treba predvsem živeti drug z drugim. In prav v tem decembru so na pobudo predsednika kulturnega društva to izpostavili tudi z Dobjanskimi večeri. »Lepa domača pesem, stare šege in navade ter pripravljenost, da pridemo skupaj,« je recept za prijetnejše sobivanje povzel prvi dobjanski kulturnik Peter Frece.

Na obisku pri kiparju Alojzu Grabrovcu v Rogatcu (Foto: SHERPA)

Leto mine, spomini ostanejo

Kaj je v življenju res vredno?

Ob prestopu iz starega v novo leto ponavadi opravimo številne, tudi osebne inventure. Čarobni december ima to moč, da na dogodke, ki smo jim bili priča med letom, pogledamo še kako drugače. V soju prazničnih luči lahko vidimo tudi tisto, kar smo med letom spregledali. Novinarjem nam vsako leto poti križajo izjemni posamezniki, ki so nam vsem zaradi svoje vztrajnosti in poguma v navdih. Nemalokrat se na tej poti hote ali nehoti spotaknemo in obregnemo ob odločitve tistih, ki tako ali drugače krojijo usodo malega človeka.

LEA KOMERIČKI KOTNIK

Potem ko smo v letu 2019 izvedeli, kolikšna je resnična cena življenja – kljub temu da nas večina še vedno živi v prepričanju, da je življenje slehernika sveto in neprecenljivo, nas svet potrošnje vsak dan opominja, da denar lahko kupi skoraj vse – so prebivalci Spodnje Savinjske doline, tisti, ki jim bo hitra cesta povzela domove, izvedeli, kolikšna je cena doma. Čeprav je država, da bi utišala nergače, pripravljena seči dokaj globoko v sicer strgan žep, so ljudje, ki že vse življenje živijo v Podgori, prepričani, da se ljubezni in spominov, ki jih nosijo domačije ob vznožju Gore Oljke, ne da kupiti.

A zdi se, da v tem primeru cena in smiselnost milijonske naložbe politične garniture ne zanimata. Kljub številnim argumentom, s katerimi so civilne iniciative podkrepile nesmotrnost izbrane trase ceste, ki naj bi Koroško povezala z ostalo Slovenijo, vztrajajo pri svojem. Najhuje pri vsem je, da bomo projekt plačali in preplačali vsi.

»Flike« ostajajo realnost

Medtem ko se eni in drugi obmetavajo z obtožbami, kdo je kriv, da spodobna cesta na koroško še ni zgrajena, čas neusmiljeno gloda mrežo državnih cest, ki iz meseca v mesec bolj spominjajo na kolovoze. A za obnovo ni denarja. Glavno, da za gradnjo je. Čeprav se naša dežela rada pohvali s svojo zelenostjo, smo Slovenci pravzaprav svetovni prvaki v gradnji cest, mi je v intervjuju razkril strokovnjak za prometno geografijo. Vsak mora imeti svoj konjiček in nacionalni šport. Četudi je to izvedba naslednih in preplačanih infrastrukturnih projektov, za katere občani, ki smo hkrati tudi državljani, odštejemo mi-

Hopslandija je projekt, ki ga je žalska občina predstavila že pred leti. Ker je občinski proračun »pretanek«, želijo k projektu privabiti zasebnega vlagatelja. Za zdaj ga še niso našli. A župan Janko Kos je prepričan, da bo v primeru, če ustreznega partnerja in dogovora kmalu ne bo, občina bazen zgradila sama. »Vstopni in spremljevalni objekti sicer ne bodo tako glamurozni. Bazena pa bo in kopati se bo mogoče,« pravi župan. In to že čez tri leta. (Foto: Občina Žalec)

Podobno veliko prahu, kot ga je pred leti dvigoval projekt gradnje fontane, je v minulem letu dvigovalo tudi nadkritje tržnice v njeni neposredni bližini. Projekt so spremljale številne težave, podražitev in večkratna prestavitve roka dokončanja. Ko so prenovljeno tržnico končno vendarle odprli, se je pokazalo tisto, na kar so mnogi opozarjali že pred gradnjo – da streha pušča. To so uspeli vsaj za zdaj uspešno popraviti. Upamo, da bo streha še dolgo služila svojemu namenu.

lijone. Prave koristi od končnih izdelkov večina sicer nima, a zagotovo ima peščica zato lepši pogled na svoj bančni račun.

Edino čas je tisti, ki ne glede na politično barvo teče v enakem tempu. In bo zelo verjetno tudi v letu 2020. Enako verjetno kot hitre ceste do Velenja še ne bodo začeli graditi. Do takrat bodo Savinjsčani še naprej vozili po izdelanih in luknjastih cestah. Župani pa bodo veseli že, če bodo uspeli sem in tja, s proračunskim denarjem, zakrpati kakšno luknjo. Državne kolovoze bo krasilo petdeset in več odtentov asfaltnih »flik«.

Pivo teče

A so ceste, čeprav slabe, v dolino zelenega zlata, tudi v letu 2019 pripeljale precej žejnih turistov. Svojevrsna fontana piva, ki jo je občina leta 2016 postavila na osnovi ideje o malo boljšem mlekomatu, je še vedno turistični magnet. Turizem je gospodarska panoga, na katero stavijo skoraj vse spodnesavinjske občine.

Da bi lahko bil prav turizem slovenska osrednja gospodarska panoga, razmišljajo tudi na pristojnem ministrstvu. A uspešen celjsko-češki poslovenž opozarja, da na ta način gospodarstva pač ne bomo rešili. Zgolj s turizmom mogoče ne, s hmeljem in pivom pa morda lahko, razmišljajo v Žalcu. V hmeljevi dolini namreč kot gobe po dežju rastejo majhne in mikro pivovarne. V Žalec pa prihajajo hmeljarji z vseh koncev sveta.

Denar lahko kupi marsikaj, a človečnosti nikdar

Ob spremljanju dnevopolitičnih dogodkov se upravičeno sprašujemo, kam smo kot družba zašli, kam so poniknile vse vrednote. A so tudi srečne in srčne zgodbe, ki so kot protiutež in dokaz, da lahko, če le želimo, še stopimo skupaj.

Tudi v letu 2019 smo spremljali zgodbe otrok in njihovih družin, ki so s pomočjo dobrih in srčnih ljudi prišli do nujno potrebnih terapij, do novih možnosti za lažje in kakovostnejše življenje, do znanj in spoznanj, ki jim bodo lajšala vsak dan.

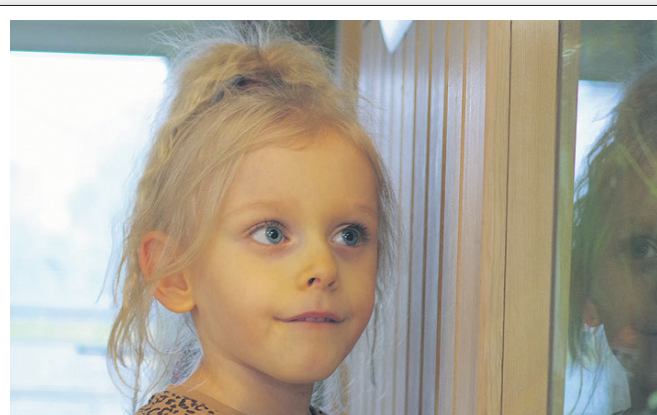
Vsi mi, ki imamo to srečo, da nam za lastno zdravje in za zdravje naših otrok ni treba nenehno trepetati, smo dobili opomin, da imamo pravzaprav vse, a se tega premalo zavedamo. Hkrati so nam ti mali borci in njihovi pogumni starši pokazali, kaj je v življenju res pomembno. To so zdravje, sreča in ljubezen. Boli me, ko vidim in se zavem, da je v današnjem svetu z denarjem možno kupiti tudi zdravje oziroma pot do njega. A obstaja nekaj, česar z denarjem ne moremo kupiti. Človečnost. To nosimo v sebi.

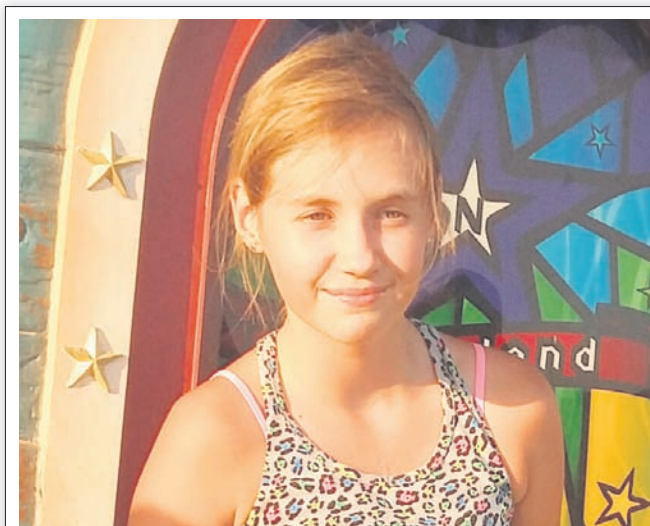
Poleti smo na pot na prvo znanstveno družinsko konferenco, ki jo je organizirala fundacija Project 8p v sodelovanju z medicinskim centrom Kolumbijske univerze iz New Yorka, pospremili osemletnega Bora, ki ima redko gensko napako – deležijo 8. kromosoma. Poleg zmanjšanih intelektualnih sposobnosti ima še epilepsijo, motnje avtičnega spektra, ADHD, nihanje razpoloženja, slabo razvito fino motoriko in koordinacijo ter ravnotežje. Kljub redki bolezni je Borči, kot ga ljubkovalno kličejo družina in prijatelji, živahen, zvedav in včasih nagajiv fant. Njegov širok nasmeh človeku v trenutku ogreje srce. (Foto: Urška Golob)

Do nujno potrebnih terapij ste bralci Novega tednika lahko pomagali modrokemu princu Tianu, ki se je rodil z zelo redko gensko mutacijo, za katero ni zdravila. Zaradi okvare gena ima že od rojstva epileptične napade, posledično tudi razvojni primanjkljaj. Za boljši napredek potrebuje številne delovne terapije, a žal zdravstveno zavarovanje krije le eno terapijo na dva meseca, kar je občutno premalo. Starša sta se zato odločila za zbiranje zamaškov in starega papirja. Še vedno lahko za Tianove terapije prispevate po svojih močeh z nakazilom na račun, odprt pri Reha Medical v Braslovčah, kjer Tian obiskuje terapije. Namen: Za Tianov glas, Reha Medical, Patricija Goubar, s. p., Šmatevž 43, 3303 Gomilsko, Sklic: OTHR, TRR: SI56 0223 3143 9402 303 (Foto: SHERPA)

Še vedno lahko na poti do samostojnosti pomagamo petletni Lini, ki se je s sestro dvojčico rodila na božični dan skrajno nedonošena v 24. tednu nosečnosti. Mala Lija je 13. dan po rojstvu za vedno zaspala. Lina se že od prvega dne bori. Njena starša si prizadevata, da bi ji kljub številnim zdravstvenim težavam omogočala lepšo prihodnost. Predvsem pa si želita, da bi lahko nekoč zaživela samostojno. Možnost sta našla v terapiji z matičnimi celicami. Zdravljenje ni poceni in ni krito iz zdravstvenega zavarovanja. Lini lahko do terapij pomagata s poslanim sms sporočilom SOLIDAREN ali SOLIDAREN5 na številko 1919. Ali z nakazilom na račun celjske škofijske karitas: SI56 0510 0801 5567 619, sklic: 29365, namen: za Lino (Foto: osebni arhiv)

V najtežji bitki življenja smo podprli tudi 14-letno Jono. Kljub prirojeni srčni napaki je bilo do lanskega februarja njeno življenje povsem normalno. Nakar je med rutinsko operacijo srčne zaklopke doživela možgansko kap. Za njo in za njeno družino je resnično naporno leto. Jona se je vsega morala učiti znova. Kljub najprej črnogledim zdravniškimi napovedim Jona zaradi močne volje, poguma in podpore najbližjih dobro okreva. Letos nas bo, kot je obljubila, povabila na čajanko.

Središče slikovite Solčave je prometno preobremenjeno (foto: arhiv Centra Rinka).

Po okolici Celja, Konjiškem in Zgornji Savinjski dolini

Leto, ko so se svetniki ukvarjali z vetrom

Med tremi »nemestnimi« občinami na območju celjske upravne enote se je letos največ dogajalo v največji med njimi. V vojniški, ki ima 8.800 prebivalcev. Tam je bil dogodek leta velika in zelo odmevna razstava Božičnega Vojnika. Če Vojničanom ni uspel veliki projekt vzpostavitve lovsko-ribiškega muzeja, pa jim je uspelo ustvariti največjo razstavo jaslic v Sloveniji.

BRANE JERANKO

Po zgledu vitanjskega vesoljskega centra so namreč želeli ustvariti muzej lovstva in ribištva, po katerem bi Vojnik prepoznavala celotna Slovenija. To, da je Vojnik prepoznaven zgolj po bolnišnici za duševne bolezni, je domačinom premalo. Domačini imajo seveda različne potrebe, med katerimi je na prednostnem mestu gradnja novega frankolovskega vrtca. Tega gradi občina od jeseni, mladi rod naj bi razveseljeval od začetka prihodnjega šolskega leta. In kaj pomembnejšega se je letos še dogajalo? Že nekaj dni po novem letu je občinski svet pozdravil načrte za gradnjo vetrnih

elektrarn na Konjiški gori, ki večini sosednjih Konjičanov sploh niso všeč.

Tisti, ki se vozijo skozi Štore, lahko opazijo, da bo dobilo tamkajšnje železniško postajališče povsem novo podobo. Gre za nov peron in podhod za pešce. Slednjega vozniki avtomobilov ne

bodo ravno veseli, saj bo cesta mimo železniške postaje po novem ukinjena. Višje, na Lipi, načrtuje občina za prihodnja leta gradnjo športne dvorane, ki naj bi stala dva milijona evrov.

Če so se vojniški občinski svetniki strinjali z vetrnimi elektrarnami na začetku leta, so se na Dobrni pred njegovim koncem. Tudi na Dobrni jim ne nasprotujejo, saj naj bi bile postavljene daleč od ljudi. Tako svetnike kot ostale občane pa moti nepravilno odlaganje odpadkov, ki jih pripeljejo posamezni nevestni obrtniki. »Temu je treba narediti konec«, so sklenili svetniki in se

odločili za uvedbo videonadzora.

Nekateri za, drugi proti

Za razliko od Dobrne in Vojnika večina Konjičanov in še posebej Zrečanov nad vetrnimi elektrarnami na svojem območju ni ravno navdu-

Na našem območju je bil letos najhujši napad podlubnikov v okolici Nazarij (foto: arhiv območne enote ZZGS).

šena. Del Slovenskih Konjic moti, da bi bile na Konjiški gori preblizu ljudi, Zrečane pa to, da naj bi bile postavljene na njihovem turističnem biseru Rogli. Za razliko od sosedov so za vitanjske občinske svetnike vetrne elektrarne – »njihove« naj bi stale na oddaljenem Paškem Kozjaku – sprejemljive.

Konjiške občane in širšo kulturno javnost posebej moti stanje ostankov starodavne samostanske cerkve v Žički kartuziji. Temu tisočletnemu kulturnemu spomeniku iz časa romanike namreč grozi, da se bo porušil. V kartuziji zidarjev jeseni sicer ni manjkalo, saj je prišlo do nadaljevanja prenove njegovega zgornjega gospodarskega poslopja. Občani si prav tako zelo prizadevajo za gradnjo konjiške bivalne enote občanov s posebnimi potrebami. Občina namerava zanjo prispevati zemljišče, ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti naj bi prispevalo sredstva.

Zemljišče je prispevala tudi Občina Zreče in to za turistično novost, kilometer dolgo Pot med krošnjami Rogle. Gre za več kot štiri milijone evrov vredno naložbo. Tudi Vitanje se po nastanku vesoljskega centra razvija kot turistični kraj. Občina je zato spomladi postavila postajališče za avtodome.

Po Zgornji Savinjski dolini

Zgornjesavinjčane so razburjale leta 2019 - še bolj kot druge Slovence - razmere v zdravstvu. V zgornjesavinjskem zdravstvenem domu v Nazarjah so dali marca odpoved trije družinski zdravniki, kar je polovica vseh.

Po njihovih odpovedih je med drugim prišlo do javnega protesta približno sto občanov. Zdravstveni dom je nato uspel pridobiti dve zdravnici iz Bosne in Hercegovine, ki sta zaposleni od 15. julija. V dolini so bile najlepše novice iz Mozirskega gaja, kjer se je v začetku januarja končala Božična bajka 2018, v tem mesecu pa se je začela nova. V gaju zanimivih razstav celo leto ni ravno manjkalo: od spomla-

danske do jesenske razstave, ko so bile buče v sožitju s cvetjem.

Iz Nazarij so javnost med drugim opozarjali o zaskrbljenosti za okolje. Na našem območju je bil poleti napad podlubnikov najhujši v delu Zgornje Savinjske doline, v bližnji okolici Nazarij. Območna enota zavoda za gozdove je ocenila, da so razmere še obvladljive. Z lastniki gozdov je lahko na srečo dobro sodelovala. Zavod letos ni opozarjal zgolj na podlubnike, ampak tudi na nevarnost tujih invazivnih rastlin na tamkajšnjem območju Tuje invazivne rastline namreč niso problematične le ob vodotokih. V zadnjem obdobju vedno bolj ogrožajo gozdove.

Marsikaj se je dogajalo tudi na Ljubnem. Tam je bila februarja tekma svetovnega pokala v smučarskih skokih za ženske. Na prizorišču in ob televizijskih zaslonih jo je spremljala množica ljudi tako doma kot na različnih celinah. Pozneje je bilo Ljubno še enkrat v središču pozornosti, saj je bilo v Zgornji Savinjski dolini srečanje najvišjih predstavnikov Mednarodne smučarske zveze FIS, ki so zadolženi za področje smučarskih skokov in nordijske kombinacije. Mednarodno pozornost so letos vzbudile tudi sosednje Luče, kjer je bil jeseni slovesen podpis listine o njihovi pridružitvi mreži Gorskih vasi. Gre za mrežo, ki povezuje kraje v Avstriji, Bavarski, Južni Tirolski in ostali Italiji ter Sloveniji.

Za turizem si prav tako prizadeva Gornji Grad, kjer pripravljajo načrte za odprtje hostla. Letos poleti je bila prvič vzpostavljena izposoja koles, kar je občinski projekt v povezavi z gospodarstvom. Na Solčavskem je bil nato jeseni predstavljen dokument ureditve prometa v občinskem središču. Tam je namreč preobremenjen. V okviru projekta bodo postavljena štiri električna ter dve gorski kolesi. Veliko turistov prihaja seveda tudi v občino Rečica ob Savinji, od katere pričakujejo čim bolj urejeno okolje. Tako kot domačini seveda. Občina je zato letos med drugim dokončala novo cestnih vpadnic v središču tega zgornjesavinjskega trga.

Konjičani se bojijo, da se bodo ostanki nekdanje samostanske cerkve Žičke kartuzije zrušili.

Zgornjesavinjčane so skrbele lani - še bolj kot druge Slovence - razmere v zdravstvu.

Poezija še ima moč zblíževanja, povezovanja in premikanja meja. Festival Izrekanja pred Osrednjo knjižnico Celje.

Razstava Konrada Topolovca v Kwartirni hiši

Kulturni pregled 2019

Bilo je leto, ko so se pokazala dekleta

2019 je bilo leto Alme M. Karlin. Celjska popotnica in pisateljica je dobila nova obeležja in potrditve, da je bila drzna in pogumna ženska. Moja soimenjakinja Barbara Celjska je dobila novo monografijo, ki jo je napisala slovaška zgodovinarica. Z njeno pomočjo je celjski vladarici vrnjen ugled. Borisu Kobalu je uspelo Celje postaviti vsaj za nekaj tednov v središču Slovenije. S plagiatom, ki ga je prodal celjskemu gledališču, je žalostno dokazal, da je tudi v svetem prostoru kulture prostor za zavržena dejanja prilasčanja del drugih umetnikov.

BARBARA GRADIČ OSET

Leto 2019 si bom zapomnila po marsičem – po številnih obletnicah, kulturnih presežkih in predvsem po izjemnih osebnostih, ki so zaznamovale celjsko zgodovino, ter osebnostih, ki v sedanjosti krojijo Celjsko kotlino.

Alma in Barbara dobili svoje mesto

Ženske, ki stopajo iz povprečja, me mamijo. Če so ob tem še kulturno ozaveščene, potem sem na njihovi strani še toliko bolj. 2019 je bilo Almino leto. Minilo je namreč 130 let od njenega rojstva in sto let od odhoda na pot okoli sveta. Njen nemirni duh v drobnem telesu je osem let vodil po svetu, in sicer v času, ko so bile razdalje verjetno še večje, kot so zdaj, in je bilo potovanje ženske nad vse drzno dejanje. Alma M. Karlin je bila ženska, ki je živela pred svojim časom, ženska, ki se ni uklonila stereotipnim predstavam, kaj ženska zmora in kaj lahko počne. Lani so se njenih dejanj spomnili s številnimi večjimi in manjšimi prireditvami. Dobila je svojo znamko, novo slikanico, novo razstavo v Pokrajinskem muzeju Celje.

Še ena ženska me je navdihnila. Barbara Celjska, najpomembnejša srednjeveška monarhinja, je zaradi svoje narave ostala skrita v senci soproga Sigismunda Luksemburškega. Slovaška zgodovinarica Daniela Dvořáková se je podrobno

razpisala o njenih političnih dosežkih in pokazala, kako je bilo zgodovinsko naklonjeno moškim, medtem ko je ženskimi namenilo zgolj obrobo vlogo. Če so »štrlele« iz povprečja, so bile označene za kurbe in čarovnice.

Plagiat v gledališču

Kako bo zgodovina naklonjena moškim, ki so prevaranti? Boris Kopal je bil odličen poznavalec slovenskega duha, ki ga je znal odlično upodobiti v svojih komedijah, ampak zdi se, da se ga bomo desetletje kasneje spominjali le kot prevaranta, ki se je podpisal pod tuje delo. Iskreno rečeno, delo, pod katerim se je podpisal, sploh ni bilo nekakšen presežek in če bi kradel, bi lahko odnesel vrednejše blago. Za takšno dejanje, ki je bilo načrtovano, ni opravičila. O vzgibu takšnega dejanja lahko samo ugibamo. Dejstvo je, da bomo pozabili, a oprostili težko. V celjskem profesionalnem gledališču so bili nad Kopalovim grdim dejanjem zelo razočarani. Najprej so oprali svoje ime s preimenovanjem Slovenskega gledališča Celje v Gledališče Celje in tudi

s prenavo dvorane ter avle. Sezone 2019/20 se bom spominjala po otroški predstavi Heidi pod režijskim vodstvom Ivane Djilas, ki je iz celjskih igralcev potegnila največ.

Glasba na gradu

Ponuditi celjskemu občinstvu najboljše je vodilo vseh kulturnih ustanov, ki delujejo v celjski regiji, a vemo, da nekatere vseeno delajo bolje od ostalih. Deset let že Hiša kulture Celje v knežje mesto vodi najboljše komorne glasbene zasedbe in predstave neinstucionalnih gledališč. Hiša je vključena v poseben projekt, ki je lani doživel drugo izvedbo, to je festival Celjski grad. Koncerti so bili razprodani, muzikal Veronika Deseniška še vedno polni prizorišče. To je prava pot. Potrditev so ustvarjalci HKC dobili tudi na državnem srečanju gledaliških skupin.

Izpostavila sem res le en zavod, a ob njega bi lahko postavila tudi Mestni kino Metropol, ki si je omislil Teden družinskega filma, oba muzeja in tudi številna ljubiteljska društva, ki neutrudno skrbijo za kulturni utrip mesta.

Ljubitelji poezije

Da Celjane zanima poezija, dokazujeta kar dve poletni zadevi. Veronikina nagrada in festival Izrekanja. Slednji je lani že drugič poezijo pripeljal med poletne sprehajalce. Užitek je bilo sedeti v poletnem vetriču in poslušati izbrane besede poetov. Še toliko bolje, ker so bili moji somišljeniki različnih starosti.

Kot večna optimistka verjamem v moč besede oziroma kot pravi star pregovor: lepa beseda lepo mesto najde. Moji številni intervjuvanci so pritrtili temu. Slovenska beseda še naslavlja vse tiste, ki imajo posluh zanjo.

Foto: SHERPA, GrupA

Razstava Tendence, celjska arhitektura in urbanizem 1955–1985 je prejela Plečnikovo medaljo za prispevek k bogatitvi arhitekturne kulture.

Vstop prost že dvajset let sodobno kulturo iz galerij postavlja na ulice med občane.

Prvi slovenski balet Možiček in komična opereta Princesa Vrtoglavka veljata za najboljši deli Josipa Ipavca. Šentjurski likovniki so s pomočjo svojih del obudili glasbena presežka.

Zgodba mladega Žana Kotnika, ki mu je v Galiciji zgorela hiša v začetku leta 2019, je ena tistih, ki kaže, da v družbi kljub vsemu dobrota še obstaja. Po požaru hiše je ostal brez vsega. Dobra stvar je, da je že v novi hiši. Zgrajena je bila na podlagi finančne pomoči ljudi. In ko se zgodba s strani črne kronike prestavi v spodbudne zgodbe, je občutek dober. Foto: KS Galicija

Posel, ki je tudi v letu 2019 odigral svojo vlogo

Novinarstva nikoli ne podcenjujte

Pred časom mi je kolegica, ki jo izredno cenim, razložila zgodbo o tem, kako je eden od tujih medijev propadel. Nihče se ni zavzel za novinarje. Niti ljudje, za katere so novinarji poročali na tistem območju. Ko medija ni bilo več, občina in ustanove niso več vlagale toliko v razvoj območja, dogajale so se nepravilnosti, denar ni bil namenjen za tisto, za kar bi moral biti. Ni čudno, novinarstvo je tudi oblika nadzora nad tem, kar se dogaja. Ljudje so to spoznali prepozno. Zakaj to pišem? Ker, dragi bralci, nikoli ne bodite jezni na novinarje, ne zmerjajte nas z mrhovinarji. To nismo. In nikoli ne bomo. Ne podcenjujte novinarstva.

SIMONA ŠOLINIČ

V letu 2019 smo odkrivali kar nekaj nepravilnosti. Bile bi morda pod preprogo, če ne bi novinarsko pero pičilo vanje. Samo en primer: vse je bilo tiho, dokler nismo začeli poročati o izkoriščanju invalidov v določenih podjetjih na Celjskem. Bili smo glas invalidov. Posledica? Kriminalistične preiskave v teh podjetjih. Še kako zelo podrobno bomo te primere spremljali še naprej. In tudi delo tistih, ki so za to vedeli, a niso storili ničesar.

So določeni primeri, kjer bo treba spet »naporno težiti« in zahtevati odgovore. Preiskave se vlečejo predlogo, oškodovanci čakajo na pravico. Eden priznanih pravnikov s Celjskega mi je pred leti dejal, da če novinarji »ne bi tako težili z vprašanji, kdaj se bodo začela sojenja za tragične prometne nesreče, se tovrstni sodni postopki ne bi premaknili z mrtve točke«.

Neumneži

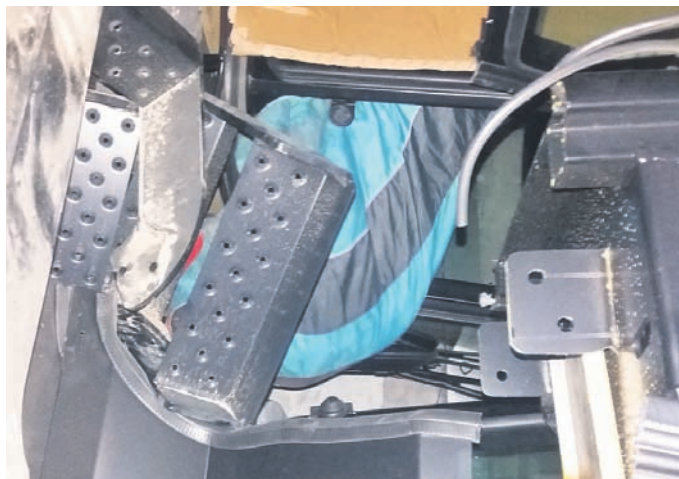
Novinarji nismo brezčutni. Kar nekaj solz je preteklo ob zgodbah o tragedijah v prometu in ob ostalih nesrečah, ko so družine ostale brez svojcev. Do zdaj je na celjskih cestah umrlo že toliko ljudi, da vsak od nas že pozna družino, ki je ostala brez svojca zaradi prometne nesreče. A se še vedno najdejo neumneži, ki za volan sedejo pijani

in so tempirane bombe. In nihče jih ne uspe ustaviti. Tako kaže lanska statistika, ko se je prometna varnost katastrofalno poslabšala. Do pijanih povzročiteljev smrtnih nesreč nimam niti malo usmiljenja. Zame je to naklepni uboj. Upam, da bo država kdaj dovolj zrela za zapis tega v zakonodajo.

Dobra stvar črne kronike je, da lani ni bilo umora. To je pozitivna novica. Še posebej zato, ker je dolga leta naše območje spadalo v vrh po številu družinskih umorov.

Neprijeten občutek mi je leto 2019 pustilo predvsem na področju poročanja o medvrstniškem nasilju. Še vedno imamo med vodilnimi v določenih ustanovah, ki bi morale ukrepati, mlahave in nesposobne ljudi. To nasilje bo, vsaj tako mislim, doseglo razmah v prihodnjih letih. In treba bo nekaj ukreniti. Na področju zakonodaje, ukrepanja, a tudi vzgoje, se mi zdi.

Sicer pa je v Sloveniji kar nekaj stvari, ki jih bo treba še urediti ali nanje opozorjati z večkratnim poročanjem.

Prijetje migrantov bo očitno polnilo časopisne strani tudi v letu 2020. Takšne fotografije so v stilu: najdi jih. Skrivajo se vsepovsod, tudi na najbolj skritih mestih v tovornih vozilih. Foto: PU Celje

To ni montaža. Je po požaru pogašeno vozilo roparjev, ki sta jeseni pri Ljubečni oropala varnostno vozilo. In tako statistiko nerešenih ropov na Celjskem povečala še za enega. Še vedno sta namreč na prostosti. Foto: PGD Blagovica

Eden tistih dogodkov, ki so terjali kar nekaj pozornosti vseh medijev. Iztirjenje vlaka pri Rimskih Toplicah. Pravzaprav je bilo lani iztirjenj več. Vsa na skoraj istem območju. Naključje? Foto: SHERPA

Da se bo dosegel premik na bolje. Eno takšnih področij je skrb za starostnike. Zdi se, da ima država denar za vse drugo, le za najranljivejše ne. Novinarji bi morali tu še bolj udariti po odgovornih. Vsi bomo enkrat stari in onemogli. Če bomo le preživeli vse življenjske viharje.

»Ni dobro, da hodiš sama«

Leto 2019 si bom zapomnila tudi po intervjujih. Kar nekaj sogovornikov sem »zaslišala«. Med drugimi ljudmi iz vodstva celjske policije, generalne policijske uprave, celjske bolnišnice, sodišča, tožilstva ... Kdo me je najbolj presunil? Vsi in hkrati nihče. Sogovornikom kot novinar ne smeš nikoli pihati na dušo. Kaj hitro se tega navadijo in pričakujejo prijetna vprašanja. Ampak novinarstvo ni igra. Še manj kolegialnost.

Se mi je že zgodilo, sicer ne pri intervjujih, ampak pri aktualni temi ali dogodku, da so mi uradniki ali vodilni v organizacijah poslali dopis, da upajo »da bom napisala prijazen članek«. Seveda. Lahko samo sanjajo o tem, če gre za nepravilnosti.

Nekih silnih groženj pri delu lani ni bilo. Vsaj pri meni ne. Morda jih zaradi trde kože niti nisem zaznala. Ko ti zaradi člankov preluknjajo pnevmatike, poskušajo vdreti v stanovanje ali ti nekdo ironično pove, »da ni dobro, da hodiš sama«, se zaščitiš. Znaš tudi udariti nazaj na pravilen način. In nekemu enostavno kdaj tudi

zabrusiti, da nihče ni nedotakljiv. Črna kronika te nauči marsičesa.

In še najlepša stvar

Je pa vsako leto pestro. Dogodki se kar vrstijo. Takšni in drugačni. In fino je storiti korak iz črne kronike. Moje besede so tudi na straneh zdravstvenih rubrik. Prvi novinarski nasmeš v vsakem novem letu je vedno posledica podatkov o prvih novorojenčkih, ki ne kažejo samo na to, kdo se prvi rodi. Ampak tudi na to, da rodnost ni tako na nizki ravni, kot je videti. Kažejo tudi na to, da se ljudje znajo še vedno imeti radi med letom ter da so slovenske postelje še vedno trpežne ... Niso sicer vse zgodbe ali teksti na področju zdravstva spodbudni, so pa polni nasvetov, kako ohraniti zdravje. In če nekemu na ta način kot novinar pomagaš in ga osveščáš, je storjeno veliko.

Absolutno pa mi je bila največja nagrada za delo v zadnjih dveh letih pogled na spremenjena življenja vsakega posameznika v projektu Akademija zdravega življenja. Projekt vstopa v tretjo sezono. To pomeni, da smo zdaj že izboljšali slog 20 posameznikom, posredno tudi njihovim družinam, saj so mnogi spremenili svoje navade in to se pozna. In vesela sem, da je zanimanja za ta projekt med ljudmi veliko. Akademija raste. Zakaj? Ker daje ljudem najboljše. Če bi vsak znal prebuditi to v sebi, bo morda tudi leto 2020 na vseh področjih lepše.

Prostovoljni gasilci iz Zidanega Mosta so minuli konec tedna tako gasili zapuščen kiosk. (Foto: PGD Zidani Most)

Zagorelo v zaklonišču

V ponedeljek nekaj minut pred 22. uro je zagorelo v Stanetovi ulici v Celju. Ogenj je izbruhnil v zaklonišču pod stanovanjskim blokom. V požaru ni bil nihče poškodovan, policisti še ugotavljajo vzrok požara.

Na kraju so posredovali celjski poklicni gasilci in prostovoljni gasilci iz društva Celje - Gaberje. Ti so odstranili tudi tleči material iz prostora, opravili meritve nevarnih plinov v zaklonišču in hodniku ter

prezračili zaklonišče ter stopnišče bloka. Prezračevalni jašek zaklonišča je nekaj časa ostal tudi odprt zaradi zračenja po požaru. Pristojno elektropodjetje je moralo izklopiti elektriko v zaklonišču in na stopnišču zaradi poškodovane elektro napeljave, saj je s tem preprečilo, da bi bila škoda še večja.

Sicer so imeli gasilci v teh dneh kar nekaj dela. Posredovali so tudi v Zavrhu nad Dobrno, kjer so se vnele saje v dimniku graščine Dobrnica.

Tamkajšnji gasilci so varovali okolico dimnika, očistili dimnik in pregledali napeljavo s termo kamero ter prepovali kurjenje do prihoda dimnikarja. Višina škode še ni znana. Gorelo je tudi v Bukovžlaku pri Celju, kjer je požar izbruhnil na elektrovodnikih na travniku. Škoda je nastala tudi v Ljubnici v občini Vitanje, kjer so se vnele saje v dimniku stanovanjske hiše. Enako se je zgodilo v Zbelovski Gori pri Slovenskih Konjicah. V Velikem Širju pri Laškem je med prazniki

zagorel opuščeni prodajni kiosk. V teh dneh je bilo kar nekaj posredovanj gasilcev zaradi tlečih zabojnikov, najverjetneje zaradi odvženih pirotehničnih izdelkov.

Na področju zavedanja o požarni varnosti se letos kljub številnim opozorilom gasilcev in njihovemu preventivnemu delovanju ni veliko spremenilo. Ljudje še vedno požarno varnost jemljejo preveč samoumevno. Število gasilskih posredovanj se je letos celo zvišalo. »Stanje

varnosti se ni izboljšalo, ampak poslabšalo. Najbolj zaskrbljujoče je, da zaradi tega prihaja tudi do večjih nesreč. Osveščenost ljudi ni višja, tempo življenja nas vodi v stresno življenje in to nas privede tudi do večjih požarov zaradi nepazljivosti,« pravi direktor Poklicne gasilske enote Celje Janko Požežnik. Gasilci zato opozarjajo na večjo previdnost in tudi samozaščitno ravnanje na področju požarne varnosti.

SŠol

Zastrupil se je s plinom

Pred dnevi se je na območju Slovenskih Konjic zaradi ogljikovega monoksida zastrupila ena oseba. Do zastrupitve je prišlo v stanovanju s prenosno pečjo. Letos tovrstnih zastrupitev ni bilo veliko v primerjavi z leti prej, tudi zato, ker so lastniki hiš in stanovanj poskrbeli za ustrezno obnovo dimniških napeljav.

Ogljikov monoksid je plin brez barve, vonja in okusa in ga s čutili ne zaznamo. Nastaja pri nepopolnem izgorovanju v pečeh na trda, tekoča in plinasta goriva, a tudi v plinskih bojlerjih. Ker ga človek s čutili ne znana, je zato še posebej strupen in nevaren. Značilni prvi znaki zastrupitve s tem plinom so glavobol, slabost, bruhanje, omotičnost, utrujenost, zmedenost, motnje vida, zanašanje pri hoji in zaspanost. Na Upravi RS za zaščito in reševanje svetujejo namestitve javljalnikov ogljikovega monoksida v prostore s kurilnimi napravami, odvisnimi od zraka v prostoru. Javljalnike je treba namestiti čim bližje višini glave oseb, ki bivajo v prostoru. Tako naj se

Tako imenovani javljalniki ogljikovega monoksida so do zdaj že marsikomu rešili življenje in preprečili hude poškodbe zaradi zastrupitve.

v spalnicah ali otroških sobah namesti javljalnike ogljikovega monoksida v višino glave na steno poleg postelje.

Osnovna preventiva za preprečevanje takšnih nesreč so redni pregledi in čiščenje dimnovodnih naprav

in tudi pregledi ter čiščenje zračnikov. Zračnike za dovod zgorovalnega zraka in naprav za prezračevanje stanovanjskih ali poslovnih prostorov s kurilno napravo je treba očistiti enkrat letno. Zagotoviti je treba tudi ustrezno

prezračevanje oziroma dovod zraka za zgorevanje kurilne naprave oziroma plinskega boilerja. Zunanja nova okna s tesnili namreč ne ustrezajo zadostnem prezračevanju in oskrbi z zrakom.

SŠol

Vlamljali v hiše in stanovanje

Mozirski policisti iščejo neznanca, ki je v zadnjem tednu vlomil v stanovanjsko hišo, od koder je odnesel vrednejše predmete in gotovino. Enako se je zgodilo v stanovanju v Celju, kjer je vlomilec v prostore prišel skozi terasna vrata. Na območju Velenja preiskujejo tri vlome v vikend hišice. Iz ene je storilec odnesel plinsko kuhhalno ploščo, v drugih dveh je povzročil gmotno škodo.

Zasegali petarde

Na božični dan so morali reševalci posredovati na območju Rogatca. 54-letni moški se je telesno poškodoval pri streljanju s pištolo za rakete. Zaradi prekrška bodo policisti zoper njega uvedli tudi hitri postopek. Dan kasneje so policisti na mejnem prehodu Rajnkovec pri vstopu v Slovenijo 18-letnemu državljanu Slovenije zasegli kar 196 petard. Zaradi prekrška bodo policisti zoper njega uvedli tako imenovan hitri postopek. V ponedeljek so na mejnem prehodu Dobovec pri 29-letnem državljanu Hrvaške, ki je vstopil v našo državo, našli in zasegli 180 petard, 21-letnemu Slovencu pa 120 petard. Zaradi prekrška bodo policisti tudi zoper njiju uvedli hitri postopek o prekršku.

Pakistanca zaprosila za azil

Na območju Rogatca so policisti pred dnevi izsledili državljana Pakistana, ki sta ilegalno prestopila državno mejo. Med postopkom sta zaprosila za azil in sta bila odpeljana v azilni dom.

Številne kršitve v prometu

Konec preteklega tedna so celjski policisti izvajali nadzor cestnega prometa na celotnem območju Policijske uprave Celje. V štirih urah usmerjenega nadzora so zaznali kar 114 kršitev cestnoprometnih predpisov. 50 voznikov ni uporabljalo varnostnih pasov, v dveh primerih dva voznika nista ustrezno poskrbela za varnost otrok, ki bi morali uporabljati otroški varnostni sedež. Kar 45 voznikov je med vožnjo uporabljalo mobilne telefone, policisti so zaznali tudi 17 kršitev pešcev. Na območju Mozirja so pri vozniku, ki med vožnjo ni uporabljal varnostnega pasu, ugotovili tudi, da je vozil brez veljavnega vozniškega dovoljenja, zaradi česar so mu zasegli vozilo. Sicer pa so samo med prazniki policisti na Celjskem zasegli več kot deset osebnih vozil. Na Frankolovem so vozilo zasegli 52-letnemu vozniku, ki mu je potekla veljavnost vozniškega dovoljenja. V Celju so zasegli vozila med drugim tudi dvema voznikoma, starima 21 in 34 let, ki sta vozila brez vozniških dovoljenj in pod vplivom alkohola. To sta tudi glavna razloga, zaradi katerih je bilo v teh dneh največ odvzemov vozil.

90,6 95,1 95,9 100,3

radio celje

Vedn♥ z men♥j!

Iščete dober nakup ali odlično storitev?

POZOR!

Preglejte aktualno ponudbo

Zmagovalni januar na Radiu Celje

Novo leto za marsikoga pomeni nov začetek. Simbolično se ljudje zaobljubijo, katere reči želijo v novem letu izboljšati: več gibanja, čim več zdrave prehrane in vode. Postavite si dosegljive cilje in začnite leto na najboljši možen način.

Na Radiu Celje smo si zadali cilj, da vam bomo v novem letu pričarali še več dobrih vsebin, odlične glasbe in predvsem zabave ter nagradnih iger. Po razburljivem in čarobnem decembru, ki smo ga zaključili z adventnim koledarjem, prihaja zmagovalni januar. Vsak te-

den boste od ponedeljka do petka lahko sodelovali v zabavnih nagradnih igrah v jutranjem in popoldanskem programu. Nagrade so odlične. Pozorno poslušajte Radio Celje in spremljate Facebookovo stran.

Med drugimi bodo z nami:

BL šport

V BL športu bodo poskrbeli za dobro stanje vaših smučí, snežnih desk in opreme.

Izkoristite tudi strokovno svetovanje pri izbiri idealnega kolesa, natančno prilagojenega vam in vašim potrebam. Njihovi mojstri vam bodo pregledali in popravili kolesa vseh znamk.

Termin nagradne igre: jutranji program od 27. do 31. januarja 2020

Nagrada: storitve v BL športu

Alenkinе slaščice

Slaščice Alenke Pisanec, ki postajajo vedno bolj priznane in prepoznavne, boste našli pod blagovno znamko Alenkinе slaščice. Dela jih s srcem, vsaka sladica je edinstvena. Ključ do zelenega okusa so vrhunske sestavine, pri katerih se vedno trudi, da kupi najboljše. Sladice (torte, peciva in sladoleđi) boste našli v kavarnah, naročite jih lahko tudi pri njej v Hotunjah pri Ponikvi.

Termin nagradne igre: jutranji program od 20. do 24. januarja
Nagrada: 5x torta

Slaščičarna Zvezda

Celjski grb ima tri zvezde, to ve vsak. Ima pa še eno, takšno, ki mestno jedro sladka že približno 80 let. Slaščičarno Zvezda, kjer se vije veriga spominov na ljudi in čase, ki jih ni več.

Poleg tradicionalnih sladíc (čokoladna krema, ohridska rezina, šam rolca, obložen kruh ...) se lahko v slaščičarni posladkate z domačimi piškoti, butičnimi makroni, edinstveno celjsko rolco izbirate med bogatim darilnim programom.

Lepo vabljeni, da v prenovljeni slaščičarni obudite spomine.
Termin nagradne igre: jutranji program od 27. in 31. januarja
Nagrada: 5x sladka razvajanja v Slaščičarni Zvezda

Dimnikarstvo Savinja

Podjetje Dimnikarstvo Savinja iz Žalca odlikujeta hitrost opravljenih storitev ter čistoča po opravljenih storitvah.

Njegove storitve obsegajo čiščenje kurilnih in dimovodnih naprav, čiščenje zračnikov in prezračevalnih naprav, odstranjevanje katranskih oblog, prve in izredne preglede, svetovanje, preglede s snemanjem notranjosti dimnikov in zračnikov z inšpekcijsko kamero, meritve emisij dimnih plinov, čiščenje industrijskih prostorov in opreme, čiščenje klimatov in menjavo filtrov, čiščenje lakirnic in jaškov.

Termin nagradne igre: popoldanski program od 6. in 10. januarja 2020

Nagrada: 5x dimnikarske storitve

Gostilna Oštirka

Oštirka obstaja zato, da na celjsko tržnico ni treba le zaradi zelenjave. Nekoč je bil Jež, ki je ponujal le malice, danes pa so časi novi. Zato je zdaj v Oštirki furnir, sous vide in podjetni chef, ki vabijo zjutraj na tržnico, dopoldan na oštirjev golaž, opoldan na dnevno kosilo, popoldan na domačo tortico in zvečer na urbano druženje.

Ime je staro, vse drugo je novo. Ni prtov, je pa hitra strežba, ni pogrinjka, je pa domač čebulni kruh, ni domačno, je pa sodobno. Nova celjska gostilna je na dobri lokaciji, ima prekaljenega chefa in podjetnega lastnika, ponudba pa ni zastavljena elitno in visoko. (Vir: VIVI.si)

Termin nagradne igre: popoldanski program od 13. in 17. januarja 2020

Nagrada: 5x gurmansko razvajanje v Oštirki

Kakovostna drva (bukova, mešana)

- najbolj top ponudba v Savinjski regiji
- brezplačna dostava na dom*
- možnost brezplačnega skladiščenja drv tudi za leto naprej

* Brezplačna dostava po Savinjski regiji.

UGODNO
Himezid
Brazlovče 23 | 3314 BRASLOVČE
03 703 12 40
E naslov: kzbraslovce.kp@siol.net

BIRO bit
DIGITALIZIRAJTE POSLOVANJE
www.birobit.si
Canon

Obiščite nas na spletu!

Novi tednik in Radio Celje

www.novitednik.com

www.radiocelje.com

Najpomembnejše informacije iz regije za vas!

TAXI MAXI 24 ur
365 DNI V LETU
HITRI, ZANESLJIVI, KLIMATIZIRANI
070 400 - 200
PRENESI APLIKACIJO TAXI MAXI CELJE IN NAROČI TAXI

GRADBENA TRGOVINA
GRADBENA TRGOVINA D.O.O., Spodnje stranice 16, 3206 tomaz@gradbena-trgovina.si
www.gradbena-trgovina.si T: 051 612 666, 070 96 99 55
IZDELAVA FASAD
SALON KERAMIKE
GRADBENI MATERIAL

FINGUŠT
MESNINE ŠTAJERSKE PRAGERSKO
Beli krajec 9,98 €/kg
www.fingust.si
03/492-71-30
Cesta na ostrožno 22, Celje

V predolimpijskem letu Klara Apotekar zlata na EP

V polni dvorani Narodnega doma je Športna zveza Celje proglasila najboljše športnike za leto 2018. Slavili so judoistka Tina Trstenjak, Luka Janežič, rokometiški Celja Pivovarne Laško in košarkarice Cinkarne Celje. Klara Apotekar je nato osvojila naslov evropske prvakinja v judu v kategoriji do 78 kilogramov v Minsku. Na svetovnem prvenstvu v Tokiju je bila peta enako kot Trstenjakova, ki so jo oškodovali sodniki.

DEAN ŠUSTER

Že sedmič zapovrstjo je Rogla gostila tekmo svetovnega pokala v deskanju. Celjan Rok Marguč se je zelo veselil tretjega mesta. Drugi Celjan, Tim Mastnak, je postal svetovni podprvak v veleslalomu v ameriškem Park Cityju. Drugi je bil tudi v skupnem seštevku svetovnega pokala, v veleslalomu je osvojil mali kristalni globus.

Smučarskemu skakalcu Timiju Zajcu so po drugem mestu tekme svetovnega pokala v Sapporu pripravili sprejem nedaleč od njegove hiše v Hramšah. Na svoji prvi tekmi v poletih je zmagal, v Oberstdorfu je svoj osebni rekord izboljšal za 90,5 metra. V skupnem seštevku svetovnega pokala je bil deveti. Obiskal je tudi Vizore, kjer je bil praznik za mlade skakalce na 1. tekmi za pokal Mercator. Zajc je član SSK Ljubno, kjer je že dolga leta gonilna sila Celjan Rajko

Pintar, ki je prejel Bloudkovo plaketo. Dobila jo je tudi Tanja Babnik, ki je svojo športno pot začela v Preboldu.

Rokometiški Celja Pivovarne Laško so peto sezono zapored obstali pred vrati osmine finala lige prvakov, v slovenskem pokalu so izpadli v polfinalu, državni prvaki so postali triindvajsetič. 14. novembra so prvič zmagali v Zagrebu v elitnem tekmovalstvu in si na široko odprli pot do vsaj šestega mesta v predtekmovalni skupini in do izločilnih bojev. Florijani so slavili 25-letnico. Dolgoletni predsednik navijaške skupine Igor Šolman je članskim igralcem dejal: »Ko podpišete pogodbo s Celjem Pivovarno Laško, podpišete pogodbo tudi z nami.« Gregor Planteu je bil izvoljen na čelo Združenja evropskih rokometnih klubov. Celje je gostilo evropsko prvenstvo za kadetinke (Slovenija je bila deseta) in Rokometno simfonijo,

na kateri sta se na izvirjen, zabaven in tudi ganljiv način uradno od tekmovalnih karier poslovila Luka Žvižej in Uroš Zorman.

Luka Janežič je bil potrj po četrtem mestu v teku na 400 metrov na evropskem dvoranskem prvenstvu v Glasgowu. Olimpijka Maruša Černjul si je poleti zlomila roko po skoku v višino, a je vseeno odpotovala na svetovno prvenstvo v Doho, kjer je najboljša slovenska uvrstitev uspela Martini Ratej v metu kopja (10.). V izvrstni formi je bila Tina Šutej, ki je v skoku s palico postavila nov državni rekord, 4,73 metra. S klubskimi kolegicami je bila druga na ekipnem državnem prvenstvu v Velenju, atleti Kladivarja pa so zmagali.

Prekinjena je bila dolgoletna tradicija, lani ni bilo ultramaratona od Celja do Logarske doline. Prizadevni organizatorji menijo, da bo rekreativna prireditev letos spet oživila. Najuspešnejša članica Društva maratoncev in pohodnikov Celje Nataša Robnik je na slovitim Spartatlonu v Grčiji osvojila tretje mesto.

Ob 70. obletnici je Drsalni klub Celje izdal imeniten almanah in pripravil slavnostno prireditev v Narodnem domu. Najboljša slovenska umetnostna drsalka, Celjanka Daša Grm, je bila na evropskem prvenstvu v Min-

sku 17. in na svetovnem prvenstvu v Saitami 18.

Čeprav so se nogometiški Celja pozimi pripravljali v Turčiji, so četrto leto zapovrstjo pristali na petem mestu v državnem prvenstvu in ostali brez nastopa v evropskem pokalu. Po polovici sezone so na četrtem mestu, iz pokala NZS so izpadli proti drugoligašu Kalcerju. Vodstvo kluba je ob stoti obletnici ustanovitve slovenskega nogometnega kluba v Celju pripravilo razstavo in namenu predalo nove prostore na štadionu na Skalni kleti. Odlično so se odrezali nogometiški Dobovca, državni prvaki v futsalu. V ligi prvakov so na turnirju v Podčetrku osvojili drugo mesto in se uvrstili v elitni del. Tudi na turnirju v Moskvi so bili drugi, malo jim je zmanjkalo do senzacije in uvrstitve na zaključni turnir najboljših četverice v Evropi.

Košarkarice Cinkarne Celje so bile na domači sceni brez prave konkurence,

na zaključnem turnirju lige Waba v dvorani Gimnazije Celje – Center so bile tretje. Vodstvo kluba je ponovno sestavilo odlično ekipo, ki spet cilja na vrh mednarodne regionalne lige. Na Celjskem je nastala prava košarkarska vzhičenost, ko so se v finalu 2. slovenske lige spopadli košarkarji Celja in Term Olimia. Prvoligaši so postali Podčetrčani.

Prva tekma državnega prvenstva za plezalce v kombinaciji je bila v Celju. Zmagovalca premiernega plezalskega »triatlona«, ki bo na sporedu olimpijskih iger, sta bila Janja Garnbret in Celjan Jernej Kruder, ki ima le majhne možnosti za nastop v Tokiju. Člana srebrne odbojbarske reprezentance na EP, Velenčana Dejana Vinčiča, sta sprejela dva župana, tudi novogoriški.

Zapustili so nas Simo Vazič, Lado Gobec, Aleš Antauer ...

Foto: SHERPA, GrupA

ZGODBE IZ DOMOZNANSKE KAMRE

Srečko Puncer (1895–1919) (19)

Tako je napočil 29. april 1919. Pred Vovbrami – izza poljskega zelenja v rahlo valoviti okolici so se dvignile postave, hiteče naprej s puškami in z granatami v rokah. Z obeh strani so odjeknili strelji. Zadržala je strojnica, vmes so se zaslišali klici. Bili so vojaki 3. mariborskega bataljona, ki so v nič kaj gosti vrsti prodri v vas. Slovenske Vovbre so bile spet naše!

Ljudje si še niso upali zapustiti varnih domov, ko je Srečko ves razgret za borci prihitel v vas. Vedel je za ugledno slovensko kmečko hišo tam, bila je to Grilova ali po domače Mentlova.

S hišnega praga ga je pozdravila gospodinja, krepka in dobra ženska. Vesel je bil povabila in je z njo stopil v prostorno kuhinjo. Zunaj so nenadoma spet počili strelji in z njimi se je mešalo vpitje. Moralo je biti več strojnic, ki so zaklokotale. Kakor da se je že oddaljena nevihta vrnila. Pograbil je puško in stopil na hišni prag. Pokalo je vedno bolj in gosteje že prav iz bližine. In že so tam bili tudi oni! Pet in še več se jih je jadrno bližalo hiši, dva z granatami v rokah. Za njimi so vpili še drugi in streljali mimo hiše za bežečimi.

Začasni grob ob vovbrškem cerkvenem zidu od aprila do septembra 1919

Hajmverovci Srečka še niso opazili. Umaknil se je v hišo. Sam je bil in če bi udaril po

njih, bi ga pri pričubili. Položil je puško na tla. Vstopili so – kar pet jih je bilo! Temno se je po kuhinji ozrl podoficir – bil je menda znan vodja in vovbrški domačin, a izdajalski odpadnik. Presenečen se je ustavil pred Srečkom in

skozi zobe bruhnil vanj v surovi nemščini: »Ha! Pes iz Velikovca! Poznam te! Ne bo ti več treba pisariti in čvekati!«

»Vdam se, ne morem drugače,« je izdaval Srečko in dvignil roke brez orožja. Toda ...

Strel iz puške mu je predrl prsi. Zahropel je in se zrušil na hrbet. Vse mu je utonilo in se mu izmaknilo in on vsemu. Zagrnile so ga sence, a sam jih ni več videl ne čutil. Ničesar zanj ni bilo več.

Še tisto popoldne so ga vaški kmetje z ostalimi žrtvami pokopali v skupnem grobu ob zidu stare vovbrške cerkve.

Kmalu v septembru 1919 so Puncerjevo truplo v Vovbrah izkopal. V pretresljivem svečanem sprevedu so krsto z njim spremljali Srečkovi tovariši iz Celja, Lipnice, s Koroške in iz Savinjske doline, vojska in preprosto ljudstvo. Z vozom so ga prepeljali v Velikovec in Sinčo ves in z vlakom v domače Braslovče.

Tam so ga pokopali ob pristrčni ganjenosti velike množice. Tako se je v svojo ljubo ožjo domovino vrnil njen sin. In mentor nekdanjih »Savinjanov« general Maister je svojemu dragemu Srečku spregovoril vroče besede v slovo in zahvalo za njegovo žrtev, za zvestobo Jugoslaviji.

Pripravil Srečko Maček

www.kamra.si

Rubriko pripravlja
Osrednja knjižnica Celje.

Grob Srečka Puncarja na Braslovškem pokopališču. Relief na spomeniku je delo kiparja Ivana Napotnika.

Vsebina prispevka povzeta po: Fran Roš, Srečko Puncer (1895–1919): Njegovo življenje, delo in boj, Celjski zbornik 1971–1972, str. 209–271

ALBUM S CELJSKEGA

Snežna idila na Kersnikovi ulici v Celju v osemdesetih letih 20. stol.

Prispeval: Brane Žagar

Rubriko pripravlja: Domoznanski oddelek Osrednje knjižnice Celje, info: 03 426-17-00 (Srečko Maček), medijski pokrovitelj: Novi tednik, vir: www.kamra.si, Album Slovenije – osebni spomini 20. st.

Magda Reja: Sledi v pesku

Med nomadi, tihotapci in migranti

Neobičajno je, da se ženska sama odpravi v puščavski svet Sahare. Slovenska popotnica in pisateljica, po izobrazbi etnologinja in umetnostna zgodovinarica Magda Reja, je ta svet vzljubila in se vanj rada vrača. Za diplomsko nalogo Briška kuhinja – stanovanjska in prehrabena kultura je s Tatjano Sirk prejela študentsko Prešernovo nagrado. Leta 1997 je delo izšlo v knjižni obliki. A potopisni deli, ki sta sledila, imata povsem drugačno vsebino. Zaznamovala ju je Afrika oziroma poti in srečanja z ljudmi v Sahari.

V enem od intervjujev je izjavila, da se je prav dobro počutila v pretežno moškem svetu in tudi v knjigi Sledi v pesku ni opisanih nobenih neprijetnih dogodkov.

Že prej je potovala po Afriki in Južni Ameriki, a nista našli prostora v knjižnih delih. Očitno je bila Sahara nekaj posebnega. Prvič je poti po njej popisala v knjigi Ime tvoje zvezde je Bilhadi. Izšla je leta 2006 in zanjo je prejela nagrado za najboljši prvenec leta na Slovenskem knjižnem sejmu. Če je v njej podoživela 1.800 kilometrov dolgo pot čez Saharo s solno karavano na kamelah, je v svoji drugi knjigi Sledi v pesku kamele kot prevozno sredstvo zamenjala za tovornjake, karavanarje pa za družbo kamionarjev. Nikogar od njih posebej ne spoznamo, gre za potovanja brez velikih pogovorov, s številnimi težavami na poti, ki jih povzročajo okvare kamionov, in z molčečimi večeri ob ognju in čaju.

Pet let je bila avtorica po pet mesecev na leto nastanjena v Agadezu, mestu na

severu Nigra, od koder je imela priložnost za potovanja čez puščavo v različnih smereh. Tam je doživela tudi slikovit obisk nekdanjega libijskega predsednika Gadafiga, za katerega so tako rekoč čez noč povsem preuredili mesto, da bi ga pozdravili v primerno urejenem okolju. To je bil še čas njegove velike moči v

svetu saharških držav, a deluje groteskno z današnjim vedenjem o njegovem žalostnem koncu.

Avtorica se je v Sahari družila s tihotapci cigaret in vsega, kar je mogoče prodati, z »avanturisti«, kot pravijo migrantom, ki skušajo priti čez puščavo proti obljubljeni Evropi, z vojaki, uporniki, nomadi ... »Njihove zgodbe, slikovite in slične, se ponavljajo v neskončnih ciklusih navidezne negibnosti, saj je pustinja dežela dolgega trajanja in skopih besed. Peščeni viharji zabrišejo sledi hitrih sprememb. Zgodbe se rojevajo iz peska, iz njega so grajene in kot pesek se na koncu tudi sesujejo. Stopinje v pesku so sledi njihovih podob.«

Ob tem lahko zaslutimo tudi usodo redkih žensk, ki se znajdejo v neprijaznem okolju in se borijo za preživetje s preprodajanjem kmetijskih pridelkov, a tudi kot prostitutke v upanju, da bodo nekoč uspele ubežati bednim razmeram. Spoznamo filozofijo prebivalcev teh puščavskih predelov, ki so prepričani, da jim je vse v življenju usojeno, da je vse to božja volja. Beremo o katastrofalnih življenjskih razmerah v predelih, kjer multinacionalke izkoriščajo uranovo rudo, od katere domačinom ostajajo le revščina in bolezn. Je to res nujno njihova usoda?

*Oh, kako boli,
ko vidiš, kako iz dneva v dan
usihajo moči ...
Srce je omagalo,
bolečin več ne trpiš,
tvoj dih je zastal,
a nate spomin bo večno ostal.*

ZAHVALA

Ob bolečem slovesu

JOŽETA BARTOLA

iz Marija Gradca pri Laškem
(28. 11. 1939 – 4. 12. 2019)

se iskreno zahvalujemo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in bivšim sodelavcem bolnišnice Celje za izrečena sožalja ter darovane sveče, cvetje in svete maše. Hvala pogrebni službi, gospodu dekanu Metličarju, gospe Dragici, gospodu Nandiju Cverletu ter Jožetu Seidlu za pomoč in pozornost pri obredu. Zahvaljujemo se tudi kolektivoma Musix Max, d. o. o. in Fragmat, d. o. o. Iskrena hvala vsem in vsakemu posebej, ki ste nam v najtežjih trenutkih stali ob strani.

Žalujoci: vsi njegovi

L 124

ZAHVALA

Zapustil nas je naš dragi ati, dedi in pradedi

JOŽE KINCL

s Ponikve 15
(17. 8. 1936 – 18. 12. 2019)

Ob boleči izgubi našega dragega se iskreno zahvalujemo vsem sorodnikom, sosedom in prijateljem, ki so nam v težkih trenutkih stali ob strani, izrazili sožalje ter darovali sveče in denarno pomoč. Zahvaljujemo se tudi domu za ostarele JAPA v Strigovi na Hrvaškem, kjer so mu olajšali zadnje dni njegovega življenja, Ireni Zevnik za čudovite besede ob grobu, pogrebni službi Gekott, cerkvenemu zboru ter gospodu župniku Alojzu Kačičniku za mašo in pogrebni obred.

Vsem še enkrat prisrčna hvala.

Žalujoci: sin Jože, hčerka Mirica z družino, vnuki Domen, Peter, Mojca in Patricija ter pravnuki Miha, Grega, Evelin, Paskal in Lars

n

*Ko pošle so ti moči,
zaprla trudne si oči,
med nami mirno si zaspala,
v naših srcih večno boš ostala.*

ZAHVALA

V 78. letu nas je zapustila naša draga

OLGA SPOLENAK

s Ponikve
(9. 6. 1942 – 14. 12. 2019)

Ob boleči izgubi se iskreno zahvalujemo vsem, ki ste nam v težkih trenutkih s tolažilnimi besedami, z izrečnimi sožalji in kako drugače pomagali. Zahvala je namenjena tudi gospodu župniku Alojzu Kačičniku za lepo opravljen cerkveni obred, cerkvenemu pevskemu zboru, govornici Silvi Brodnjak za njene besede slovesa, pogrebnima službama Zagajšek in Gekott, gasilcem PGD Ponikva, praporščakom Invalidskega in upokojenskega društva Šentjur, sodelavcem Pošte Slovenije ter vsem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti.

Žalujoci: njeni najdražji

1840

ZAHVALA

Ob izgubi dragega moža, atija, ata, dedija, brata, strica in botrčka

MARTINA SENICE

iz Šentjurja

se iskreno zahvaljujemo vsem za izrečena sožalja, denarno pomoč, darovane svete maše, sveče, cvetje in vso drugo pomoč. Iskrena hvala vsem, ki so ga v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti. Iskrena hvala gospodu župniku Čonču za opravljen obred, pevcem za odpete pesmi, govorniku, govorniku podjetja Nomago, klubu oldtimer Večno mladi, še posebej kolesarski sekciji, ter kolektivoma hčerk Natalije in Katje. Še enkrat hvala vsem in vsakemu posebej.

Žalujoci: njegovi

1842

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage žene, mame, stare mame in tete

FRANČIŠKE LOKOŠEK

rojene Vrbovšek
iz Olešč pri Laškem
(16. 11. 1933 – 11. 12. 2019)

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom in znancem, ki ste nam izrazili sožalje, darovali za svete maše, sveče in cvetje ter jo v tako lepem številu pospremili k večnemu počitku.

Ohranili te bomo v lepem spominu.

Vsem še enkrat iskrena hvala.

Žalujoci: mož Tonček, hčerki Marica in Fanika, vnuki Simona, Boris in Polona ter ostali sorodniki

L 125

ZAHVALA

Ob boleči izgubi našega dragega moža, ata, dedija in pradedija

MARIJANA MASTNAKA

se iz srca zahvaljujemo vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti.

Posebna zahvala je namenjena osebjui ZD in SB Celje ter Maribor, dr. Jordanovi, sosedom za pomoč in podporo, gospodu župniku za opravljen obred, gospodu Emilu Koleniku za poslovilne besede ter vsem, ki ste ga imeli radi.

Žalujoci: vsi njegovi

1847

MOTORNA VOZILA

PRODAM

TAM 80 kiper, letnik 1985, registriran do oktobra 2020, prodam. Telefon 041 500-394. 1837

STROJI

PRODAM

KOTNO brusilko, veliko, prodam. Telefon 041 691-112. 1844

SILAŽNO prikolico Mengele, tandem podvozje, zelo dobro ohranjeno, prodam. Telefon 041 485-783. 1846

POSEST

PRODAM

V GORICI pri Šmartnem prodam parcelo, veliko 700 m². Cena po dogovoru. Telefon 041 285-424. 1843

KMETIJSKI PRIDELKI

PRODAM

KOCKE sena prodam po 2 EUR. Okolica Podčetrtka. Telefon 031 813-179. 1746

DOMAČE rdeče vino, ni škropljeno, ugodno prodam. Cena 1 EUR/liter. Telefon 031 251-363. 1827

DOMAČI jabolčni kis in bel domači vinski kis, odličnega okusa, prodam. Telefon 041 543-294. 1836

POTREBUJEMO osebo za raznašanje reklamnega materiala po Sloveniji. V poštev pridejo tudi mlajši upokojeanci. Podjetje Warmont, Rado Ovčar, s. p., Kajuhova 4, Slovenske Konjice, telefon 041 667-958. p

SENO v kockah, možna dostava in avtomatsko prikolico za spravilo kock prodam. Telefon 041 763-763. 1826

KOVINSKI sod za sok, 60 l in stiskalnica za savinjski želodec prodamo. Telefon 031 514-691. 1828

OSTALO

PRODAM

SUHA bukova drva na paleti, dolžine 25, 33 in 50 cm, z dostavo, prodam. Telefon 041 252-132. p

KUPIM

MEHANSKE, stare, žepne, račne, stenske in kaminske ure kupim. Telefon 041 726-520, Marjan. 1816

GROFJE CELJSKI

JAVNO VODSTVO

Sobota, 4. januar 2020 ob 11. uri, Knežji dvor

POKRAJINSKI MUZEJ CELJE KNEŽJI DVOR

ODPRTO

Nedelja, 5. januar 2020, med 9. in 13. uro

POKRAJINSKI MUZEJ CELJE
WWW.POKMUZ-CE.SI, INFO@POKMUZ-CE.SI
03/4280962, 031 612 618

AKUSTIKA

PRODAM

DIATONIČNI harmoniki, ena znamke Frece (duri H, E, A), druga znamke Cafuta (duri C, F, B), prodam. Cena po dogovoru. Telefon 5461-243. 1839

ŽIVALI

PRODAM

KOKOŠI nesnice jarkice, rjave in bele barve, pred nesnostjo, prodamo, pripeljemo na dom. Telefon 070 545-481. p

KOBILo žrebico, za rejo ali zakol, prodam. Telefon 041 581-677. 1794

PRAŠIČE, težke od 170 do 240 kg, za zakol, domača hrana, prodamo. Telefon 041 708-978. 1832

DOMAČE kunce, za nadaljnjo rejo, ugodno prodam. Telefon 041 543-294. 1835

PURANE, hranjene z domačo hrano, tri, težke od 10 do 15 kg, prodam. Telefon 041 500-394. 1837

PRAŠIČA, krmljenega z domačo hrano, težkega približno 190 kg, prodam. Telefon 041 485-783. 1841

MLADO kravo s teličko, prva telitev, prodam. Telefon (03) 5471-663, 031 548-022. 1845

ZAPOSILITEV

REDNO zaposlimo pomočnika ali monterja za montažo vrat in oken. Neto plača 1.600 EUR. Podjetje Warmont, Rado Ovčar, s. p., Kajuhova 4, Slovenske Konjice, telefon 041 667-958. p

KUPIM

DEBELE, suhe krave in telice, kupim. Plačilo takoj + DDV. Telefon 041 653-286. š 60

novi tednik

90,6 95,1 95,9 100,3

radio celje

Vedno z menoj!

Bakterije v možganih nas osrečujejo

SCIENCE ILLUSTRATED

ENOSTAVNO O ZAPLETENEM

Zamrznjeni ŽIVALSKI VRT

+
DARILO
OB NAROČILU
Prenosna baterija - Powerbank

Revijo lahko naročite na: **080 4321**

Želja naj postane cilj

Zaobljube naj bodo zdrave

»Shušal bom, prenehal bom piti ali kaditi, več se bom gibal.« To so največkrat izrečene zaobljube v začetku vsakega novega leta. Če ste med tistimi, ki ste si jih zadali, potem potrebujete jasen načrt, kako jih uresničiti. Več o tem bomo pisali v naslednjih tednih, ko se bo začela Akademija zdravega življenja, kjer bomo velik del v začetnem delu projekta namenili pravilnemu zastavljanju ciljev. Že večkrat smo poročali, da bližnjice do ciljev ni. Cilj je že pot do uresničitve obljube.

»Prenehal bom kaditi«

To je druga najpogostejša zaobljuba. Opustitev kajenja je koristna za zdravje v kateremkoli starostnem obdobju, največje koristi za zdravje pa posameznik izkusi, če kajenje opusti pred 40. letom. V Sloveniji so na voljo številni brezplačni programi za opuščanje kajenja v zdravstvenih domovih, kjer delujejo usposobljeni strokovnjaki za podporo pri izbiri ustreznih načinov premagovanja tovrstnih skušnjav.

Pri nas kadi skoraj četrtina odraslih prebivalcev, ki so večinoma začeli kaditi že kot najstniki. Večina jih kadi redno, vsak

dan. S tobačnim dimom vdihavajo več kot 7 tisoč kemičnih strupenih, rakotvornih in dražilnih sestavin v obliki plinov ali delcev.

V letu 2017 je bilo med 16- ali večlet starimi prebivalci Slovenije 22 odstotkov kadičev. Isto leto je zaradi s tem povezanim malignim obolenjem umrlo 1.233 prebivalcev Slovenije.

Stran s kilogrami

V Sloveniji naj bi bilo čezmerno hranjenih ali debelih več kot polovica prebivalcev, starih 18 ali več let.

Najpogostejša zaobljuba je izguba odvečnih blazinic okoli trebuha, torej izguba odvečnih kilogramov. Čudežne diete ni. Zavedati se je treba, da kratkotrajne in hitre diete niso učinkovite, lahko celo škodijo, predvsem v smislu, da se odvečni kilogrami hitro povrnejo. Prava prava je v večjem obsegu.

Zato je k takšni spremembi življenja treba pristopiti premišljeno in s strokovno pomočjo. V prvi vrsti je treba ugotoviti, kaj je vzrok, da so se kilogrami nabrali. In tu tiči tudi delni načrt, kako naprej. Če vam manjka telesne dejavnosti, je del rešitve tudi več gibanja in več vadbe. Če jeste nezdravo hrano, je to področje, pri katerem morate vnesti korenite spremembe.

Diete ljudje pogosto razumejo tako, da določenih živil ne smejo jesti. S tem se lahko zgodi, da telo prikrajšajo za hranila, ki jih dobi z raznoliko prehrano. Hrana mora biti primerna in mora vsebovati dovolj energije ter hranil. Telo za svoje delovanje potrebuje tako ogljikove

hidrate, beljakovine, maščobe kot različna mikrohranila, zato popolno izogibanje kateri od teh skupin hranil ni zdravo.

Pri hujšanju se je treba zavedati tudi, da je nenadna izguba telesne teže stres za telo. Če ima človek, ki hujša, ob tem še kronično bolezen, se ta lahko tudi poslabša. Zato so več kot dobrodošli nasveti strokovnjakov, a tudi zdravnikov, pod katerimi pogoji se lahko oseba loti izgube odvečnih kilogramov in kako lahko to stori na način, da se ne pojavijo negativne posledice.

Manj stresa

Ena od novoletnih zaobljub je, da se ne bomo več toliko »sekirali«. Najpogostejši neprijetni simptomi stresa se odražajo na vseh štirih ravneh posameznika - telesni, čustveni, vedenjski in miselni. Značilni so pospešen utrip srca, glavoboli ali prebavne motnje, napetost, potrnost, razdražljivost, pomanjkanje volje, težave s spanjem in pozornostjo ter tudi negativne misli. Omenjeni simptomi se lahko stopnjujejo tudi v motnje ali bolezni.

Da bi se temu izognili, je priporočljivo, da ljudje prepoznajo, kdaj doživljajo stres ter kateri stresorji jim stres povzročajo, nato pa izberejo ustrezen način obvladovanja stresnih situacij, v dodatno pomoč pa so jim lahko sprostivne tehnike, izvajanje sproščujočih aktivnosti ter opora okolice. Brezplačne programe za obvladovanje stresa ponujajo centri za krepitev zdravja, ki delujejo v okviru zdravstvenih domov.

Povečuje se število ljudi, ki so zaradi reakcije na hud stres ali zaradi prilagoditvenih motenj hospitalizirani.

Manj alkohola

Alkohol uživa najmanj enkrat mesečno kar 56 odstotkov prebivalcev Slovenije, starih 16 ali več let. Zaradi alkoholne bolezni jeter je bilo istega leta hospitaliziranih 686 prebivalcev Slovenije. Zaradi alkoholne bolezni jeter jih je umrlo 364.

Pijte alkohola na način in v količinah, ki presegajo mejo manj tvegane pitja, prinaša gro-

žnjo za zdravje in blagostanje posameznika, njegove družine, ožje in širše okolice ter celotne družbe. Alkohol deluje opojno, škodljivo in povzroča zasvojenost. Za škodljive učinke alkohola so še posebej občutljivi otroci in mladostniki, pitje alkohola med nosečnostjo pa ogroža tudi nerojenega otroka in mu lahko pusti trajne posledice.

Poleg nastanka različnih kroničnih bolezni, vključno z nekaterimi rakavimi obolenji, pri osebah, ki več let pijejo večje količine alkohola, je raba alkohola povezana tudi z večjim tveganjem za akutne zdravstvene posledice, kot so poškodbe, tudi zaradi prometnih nezgod. V Sloveniji zaradi zdravstvenih razlogov, povezanih z alkoholom, vsak dan v povprečju umreta dve osebi. V prometnih nesrečah, ki jih povzročijo vinjeni vozniki, vsako leto umre več kot 725 oseb. Vse te smrti bi lahko preprečili. Posameznik se lahko o oblikah pomoči pri odvijanju od pitja alkohola pouči tudi pri svojem osebnem zdravniku. Potrebna sta le odločitev in volja.

V Sloveniji je telesno dejavnih v zadostni meri 60 odstotkov prebivalcev, starih vsaj 18 let, 24 odstotkov se jih sicer giba, vendar ne dovolj oziroma premalo, 16 odstotkov ljudi pa sploh ni telesno aktivnih.

Podatki kažejo, da se sadje in zelenjava pogosto najde na jedilnikih prebivalcev Slovenije, starih vsaj 16 let. Približno 70 odstotkov jih namreč uživa sadje ali zelenjavo vsaj enkrat dnevno, skoraj 30 odstotkov večkrat na teden, malo manj kot 3 odstotki redkeje.

Oliver Tič na najdaljši cesti sveta zdaj s psičko Carlitos

Tudi zanju v prenočišču pogosto »ni prostora«

Po približno letu in več kot devet tisoč kilometrih na najdaljši cesti sveta od skrajne južne do skrajne severne točke obeh Amerik je Konjičan Oliver Tič doživel že marsikaj. Najlepše srečanje se je zgodilo pred dnevi, ko je posvojil zapuščenega kužka. Zaradi pasje družbe so mu vrata marsikaterega hostla zdaj zaprta, a toliko topline in ljubezni na zidovih družbenih omrežij že dolgo nismo občutili.

SAŠKA T. OCVRK

»Ležal je na pločniku sredi mesta ves prestrašen in prezebel. Bil je tako ubog, da se ni mogel niti postaviti na lastne noge,« je svoje prvo srečanje s Carlitos opisal Oli. Ko je zapuščenega psička odpeljal k veterinarju in ga oskrbel po najboljših močeh, je mimogrede ugotovil, da gre pravzaprav za

samičko. Ime mali Karli pa se je že prijelo. »Ko se bo njeno zdravje izboljšalo, bova šla skupaj novim dogodivščinam naproti. Začenja se novo poglavje mojega oziroma našega potovanja,« je še zapisal. Tako so Oli, voziček Gil in mala Carlitos na največji pustolovščini svojega življenja postali trio.

S psičko, ki jo je Oli rešil pred smrtjo, bosta odslej delila srečo in tegobe poti. Ker se pasja družabnica požvižga na prehojeno statistiko, se še kako rada zviže v košaro vozička in se pusti peljati. Oli dobrodušno upošteva njeno (ne)razpoloženje za rekreacijo. Nenazadnje si psička še ni povsem opomogla, Oli pa si je zadal, da bo zanju res lepo skrbel. Že zdaj ve, da bo to zahtevalo precej prilagajanja. Iz Kolumbije v Panamo je na primer nameraval leteti z letalom. Zdaj to ni več tako enostavno. Prav tako so številna prenočišča po novem zanj zaprta, saj ne sprejemajo domačih živali. »Na srečo se vedno najde rešitev. Vedno se najdejo dobri ljudje, ki nama odstopijo košček zemlje ali terase,

Le kdo je posvojil koga? Carlitos se od svojega Olija ne premakne nikamor.

da postaviva šotor in prenočiva na prostem. Dobra stran tega je, da prenočujem ceneje kot sicer,« je dobre volje Oli. Če bo šlo vse po načrtih, ga bo Carlitos spremljala vse do Aljaske in se čez približno dve leti z njim vrnila v Slovenijo. »Je pa zanimivo, da bi lahko mirno umrla za cesto, ne da bi kdo trenil z očmi. Odkar je z menoj v vozičku, me skoraj vsak dan kdo vpraša, če mu jo prodam,« razlaga Oli. Seveda na kaj takšnega niti ne pomisli. Carlitos bo uredil vso dokumentacijo

in čeprav je zdaj v špansko govorečem svetu že povsem domač, z njo govori izključno slovensko.

Oli ima zelo rad družbo, zna pa biti tudi sam, ne da bi bil zaradi tega osamljen. Vseeno so zaradi Carlitos njegovi prazniki letos nekaj posebnega. In zato tudi vsem nam polaga na srce, naj se ozremo okrog sebe. »Ko se srečata dve samoti – naj gre za ljudi ali živali – se prižge iskra, ki lahko srca ogreje bolj, kot si predstavljamo.«

Foto: osebni arhiv

Oliverja in Carlitos lahko podprete z nakazilom na Oliver Tič, Grajska ulica 10, 3210 Slovenske Konjice, TRR: SI56 0510 0703 5896 137

FOTO TEDNA

Šaleški Maldivi

Foto: GrupA

»Ne spreglejte bogastva, ki ga imate na domačem pragu« str. 36-37

Foto: osebni arhiv

Ivan Potočnik, miner

str. 28-29

Anže Šmid, barman

str. 32-33

Boris Vrabec, fotograf

str. 38-39

Zmago Rovšnik, uveljavljen slašičarski mojster

»Če torta ni sočna, je ne bomo jedli«

Sladice vedno spremljajo praznovanja. Bodisi orehova ali pehtranova potica, rojstnodnevna torta ali vedno bolj priljubljeni »popsi« so najslajši in nepogrešljivi del vsake praznične mize. Vsak ljubiteljski slašičar se trudi, da svojim bližnjim ponudi najboljše, kar zna in zmore. Toda prav vsak ima možnost, da postane še boljši. Tudi že uveljavljena gostinska imena. Pri tem tako enim kot drugim svetuje in pomaga priznan in uveljavljen slašičarski mojster Zmago Rovšnik, ki s svojimi kreacijami dokazuje, da sladice niso primerne zgolj ob prazničnih dneh.

MARJETKA R. LESJAK

»Moja poklicna pot se je začela v gostinski šoli v Celju. Tam sem kmalu ugotovil, da me poleg kuhanja zelo zanimajo sladice in da je to tisto, kar želim početi,« pravi mojster, ki naredi takšno torto, da jo želijo okušati celo slašičarji v newyorški slašičarni. Lahko bi rekli, da se je rodil s kuhalnico v roki. Vedno, ko se je kje učil in opravljal prakso, je izkoristil vsako priložnost, da je delal kot slašičar. »To mojo nadarjenost so na mojo srečo prepoznali tudi nadrejeni in so me razporejali v tisti del kuhinje. Prvo tako priložnost sem dobil, ko je Zvone Štorman odprl prvo slašičarsko delavnico v Parizljah. Tam je

»Ko gremo k mehaniku, nam ni težko plačati 170 evrov za servis avta. Če slašičarji želimo 60 evrov za kakovostno torto, je ogenj v strehi.«

dokončno dozorela odločitev, da bom slašičar in ne kuhar.«

Nazadnje ste bili v Ameriki.

Tamkajšnji trg s slašicami nima svojih slašič, gostujejo tuji slašičarji. Vsi, ki se želijo »pokazati«, imajo svojo delavnico v New Yorku. Njihova najbolj prepoznavna slašica so krofi, ki jih delajo na različne načine, jih polnijo in okrajujejo. Posebnost je tudi torta iz palačink. Ostalo slašičarstvo v Ameriki je evropsko, zato sem bil bolj razočaran kot navdušen.

Kakšne so ključne razlike med slašičarstvom po svetu in v Evropi?

Ključna razlika med slovenskim in tujim slašičarstvom je, da smo Slovenci obsedeni s sočnimi tortami. Če torta pri nas ni sočna, je ne bomo jedli. Sladice, kot je tartaleta, ki ima krhko testo in kremo, je sicer zanimiva, a ni »tisto pravo«. Sladica, ki se pri nas tudi nikoli

ni prav prišla, so »cupcakes« (kolački s kremo, op. p.). Že pred leti, ko sem bil vodja slašičarne v Hotelu Evropa v Celju, smo jih v prazničnem decembru skušali ponuditi, a niso šli »v promet«. Ljudje so raje posegali po ocvrtih jabolkih in pivovskem testu in »šmornu«.

Čemu to pripisujete?

Čeprav smo Slovenci majhni, smo zelo samosvoji. Pri nas je slašičarstvo dokaj dobro razvito, vendar je zapostavljeno. Gostinski poklici so po krivici zapostavljeni, čeprav se tudi to pojmovanje v zadnjem času spreminja in postajamo kuharji, peki in slašičarji vendarle bolj cenjeni.

Najbolj me jezi, ko ljudje, ki niso izučeni slašičarji, a imajo smisel za ustvarjanje sladice, prodajajo izdelke »na črno«. Takšni potem izdelajo torto za pol cene, kot jo ponuja slašičarna, in na ta način razvrednotijo slašičarstvo. Tudi velike trgovske verige, ki ponujajo masovno proizvedene torte, niso ravno v pomoč. Toda moramo se zavedati, da takšna torta običajno ni kakovostna in naravna.

Znamo Slovenci razlikovati med kakovostjo in cenenostjo?

Ozaveščenost ljudi je vedno večja. Na svojih tečajih se trudim, da udeležencem razložim, katere so ključne razlike med industrijsko pripravljenimi tortami in tortami, ki vsebujejo naravne in kakovostne sestavine. Menim, da smo slašičarji sami odgovorni za to, kakšen sloves ima naš poklic. Kar nekaj gostincev je, ki že dvigujejo raven slašičarstva tudi pri nas. V gostinski panogi je namreč tako, da nekateri gostinci radi zaposlijo res dobrega kuharja, pri čemer jim je za sladico škoda denarja. Takšni kuharji se potem posvetijo zlasti glavni jedi, sladico pa kar nekako »zmečkajo«. Velikokrat se s pripravo sladice ne ukvarjajo. Prav zato sem se odločil za samostojno pot, ker sem prepoznal vrzel na tem področju. Moje delo

»Makroni se pri nas niso najbolj »prijeli«. Rad bi opozoril na to, da ti makroni, ki jih ponujajo velike trgovske verige, niso niti senca tistih, ki so izdelani iz naravnih sestavin. Morda tudi zato niso našli takšne slave, kot bi si jo morda zaslužili.«

je, da gostincem pomagam tako, da jim svetujem glede ponudbe sladice. Že z nekaterimi osnovnimi prijemi lahko v gostilni dvignemo raven ponudbe sladice.

Kakšen je odziv med gostinci?

Imel sem srečo, da sem bil že na začetku med nekaterimi gostinci zelo dobro sprejet. Med temi bi izpostavil gostilno Grof, ker z njo delam že štiri leta. Moj način dela je, da pridem na povabilo v gostilno, pregledam njeno ponudbo in ključnim ljudem svetujem, kaj bi lahko naredili drugače. Včasih zaposleni ali lastniki tudi sami povedo, kaj bi radi ponudili. V gostilni Grof je posebnost, da uporablja v slašičarstvu res samo naravne sestavine. V njenih sladakah ni polizdelkov in bližnjic pri pripravi. Nekateri gostinci se z menoj dogovorijo samo za enkratno svetovanje, spet drugi želijo daljnoročno sodelovanje.

Vodite tudi slašičarske tečaje za nas, ljubiteljske slašičarje in gospodinje.

Že kmalu, zatem ko sem se odločil, da bom slašičar, sem dobil možnost, da bi v Bioteh-

»Sem velik gurman. Vedno me je motilo, da so se v gostilni zelo potrudili pri glavni jedi, sladica pa je bila »kar nekaj.«

niškem centru Naklo vodil slašičarske tečaje. Prvo leto smo izvedli en tečaj, drugo leto jih je bilo že dvanajst, zdaj jih je ogromno vsako leto. Tam se res dobro počutim, nikoli ni težav pri dogovorih, vodstvo centra je odprto za moje pobude, udeleženci tečajev, ki prihajajo tudi iz severovzhodne Slovenije, so željni novih znanj.

Takšen center na severovzhodu Slovenije pogrešamo, kajne?

Da, takšen center na tem koncu si tudi sam želim. Takšen izobraževalni center je samo še v Ljubljani. Ponujal sem že možnost, da bi vodil tečaje v različnih ustanovah na tem koncu države, ki bi bile primerne za to dejavnost, vendar pravega posluha doslej ni bilo nikjer. Pri svojih tečajih se trudim, da so vsebine primerne tako za ljubiteljske amaterje kot za tiste, ki imajo že nekaj predznanja. Menim, da se celo življenje učimo.

Tudi ozaveščanje o kakovosti sestavin je pomembno.

Tako je. Na tečajih vedno povem, da se da pripraviti sladice tudi brez pripravljenih polizdelkov. Če jih uporabimo, je ključno, da so kakovostni.

V takšnih primerih prisegam na Fabbri okuse in njihovo tradicijo.

Kako se skozi leta spreminjajo modne smernice, ki najbrž tudi vplivajo na vsebinsko ponudbo tečajev?

Stalnica so torte, ki se spreminjajo po videzu in načinu priprave. V enajstih letih, odkar vodim tečaje v Naklem, neprestano spreminjam nabor tort, ki jih tečajniki izdelujejo pri začetnem tečaju izdelave tort. Trenutno delamo torte tako, da kremo skuhamo, ji dodamo želatino in stepeno sladko smetano. Vendar se tudi ta način že počasi umika. Vedno bolj je aktualna priprava ganaša kot polnila za torto. V Sloveniji ostaja kot pribito, da mora biti biskvit navlažen in sočen. To se ne spreminja.

Nekateri sodobnih tort ne sprejemajo z odprtimi rokami in če ni treh plasti biskvita, rečejo, da si jih »okrog prinesel«. Zato ponujam tudi tečaj retro tort, kamor prištevamo stare klasike, kot so sacher in tiste, polnjene z masleno kremo ali obmazane s smetano.

Trenutno so med tečaji velik »hit« štruklji.

Od kod pridejo k nam nove modne smerne v slašičarstvu?

Tega, kar je v Sloveniji »trend« zdaj, sem se učil pred približno šestimi leti v Franciji. Sem sodijo tartalete in eklerji. Letos na tečajih na željo udeležencev učim priprave karameliziranih princesk. Prvo sem izdelal v Franciji pred štirimi leti.

Tuje nove smernice najhitreje pridejo do nas prek interneta. S pomočjo določenih spletnih kanalov se lahko tudi sami naučimo novih tehnik. So pa posebnosti ali skrivnosti, ki jih ima vsak slašičar – teh seveda javno vendarle ne deli. Pri nas smo tudi hitro vzljubili »cakepopse« (tortice na palčkah), eklerje, enoporcijske sladice in »crumble« podloge. Priljubljene so tudi klasične torte, okrašene

z »mirror glaze«, »cake art« tehniko in tičino maso.

Kateri so slašičarski sejmi, ki se jih lahko udeležimo tudi ljubiteljski slašičarji ali mame, ki rade spečemo kaj za svoje bližnje?

Splača se iti na sejem Sigep v Riminiju. Ta sejem je vsako leto januarja. Poudarek je na sladoledu in sladica. Zanimiv je tudi sejem v Milanu, kjer je predstavljena tudi gostinska oprema. Nekaj jih najdemo tudi pri Salzburgu. V Franciji je tovrstnih sejmov ogromno in so tudi zelo specializirani.

Katere so lastnosti dobrega slašičarskega mojstra?

Da zna poslušati ljudi, jih pritegniti, da zna svojo »kreacijo«, kot si jo je zamislil, tudi prodati. Dober slašičar mora znati delati tudi odlične in lepe »a la carte« sladice.

Se vam zdi, da obstoječi srednješolski sistem pri nas daje dijakom takšno podlago?

Ta sistem pri nas je zelo tog, čeprav se posamezne šole zelo trudijo. Težava je, da učitelji v teh šolah nikoli niso delali v realnem slašičarskem svetu in nimajo vpogleda v to, kako praktično podati snov. Dijaki tako živijo v nekem kokonu. Ko pridejo na prakso, ugotovijo, da je ta svet povsem drugačen, kot so si predstavljali. Tukaj ni romantike. Žrtvovati je treba ogromno časa in imeti veliko volje. To ni poklic osmih delovnih ur na dan. Ob praznikih nismo doma. Ko ostali uživajo, slašičar dela. V tujini je tako, da praktični del pouka poučujejo ljudje, ki imajo svoje delavnice, torej zunanji sodelavci iz »realnega« sveta. Takšen sistem bi bil dobrodošel za vse obrtne poklice.

Pri nas so še vedno nekateri kraji ali gostilne znani po svoji sladici. Bi morali gostinci graditi prepoznavnost še bolj na ta način?

To, da je restavracija znana po sladici, je več kot pozitivno. Ne rečemo zaman, da je sladica pika na i. Lepi primeri, kako dobra sladica lahko ponese glas v deveto vas, so blejska kremšnita, dunajska sacherca, trojanski krof. Po novem se tudi v Celju uveljavlja nova sladica, imenovana rolca. Zdi se mi pomembno, da je nek lokal znan po svoji sladici.

Vas nikoli ni zamikalo, da bi imeli svojo slašičarno?

»Cene poročnih tort se v Ameriki začnejo pri 1.500 evrih.«

Ko sem se odločil za samostojno pot, sem se odločil za izobraževanje. Kmalu po koncu srednje šole sem sanjal o tem, da bi imel svojo slašičarno v kombinaciji s ponudbo sendvičev. No, tega projekta se nisem lotil, sem pa svojo žilico do ustvarjanja sendvičev izživel, ko je začelo podjetje Hrustljava skušnjava prodajati sendviče. Tisti ob njihovih začetkih so bili moja oblikovalska zamisel.

Kdo je vaša skrita muza? Od kod črpate navdih?

(smeh) Od vsega, kar vidim in kar me nagovori, nekaj. Prva skrita muza v mojem življenju je bila zagotovo moja babica, ki je delala takšne buhteljne, ki smo jih jedli najprej z očmi, potem so se nam stopili v ustih. Takrat sem se prvič vprašal, ali bi znal kaj takšnega tudi sam pripra-

viti. Sicer pa sem zelo radoveden in ambiciozen, vedno iščem nekaj novega in se ne ustavim. Kruh te samostojne poti, po kateri hodim zdaj, je težek, vendar cenim to, da sem na trgu in se moram »boriti«. Rad ustvarjam, tudi ko ni treba. In tako običajno nastanejo ali se razvijejo ideje, ki jih lahko uporabim pri svojih izobraževanjih.

Kaj vam daje zadovoljstvo pri delu?

Zadovoljne stranke. Vesel sem, ko vidim, kako je nekdo zadovoljen že ob tem, da izve, kako se pravilno stepe smetana. Ali ko naredi kakovosten izdelek po lastni zamisli. Zadovoljen sem, ko naučim ljudi pravilnega razmišljanja in dela. To je »fajn«.

S čim postrežete svoji družini ob praznikih ali rojstnih dnevih?

(smeh) Pri meni res velja tisti rek, da je kovačeva kobilica vedno bosa. Za moje domače velja, da so moji poskusni zajčki. Oni ocenjujejo moje izdelke in moje kreacije. Seveda je rojstnodnevna torta vedno domača, a tudi če je recept testna različica.

Včasih pade kaj na tla ali se prepeče, ampak na koncu se vedno izide tako, da so domači srečni, jaz pa sem bogatejši za novo »kreacijo«.

So vaši domači realni z ocenami?

So. Ničesar ne olepšujejo, ampak povedo, kot je. Priznam, z mojimi domačimi se res igram. Tudi svoje prijatelje sem okužil s svojimi tortami in rečejo: »Ko sem enkrat poskusil tvojo torto, težko pristajam na katero drugo.« Vedno rad sprejemam kritiko. Nisem zamerljiv.

Kritika me »dvigne«, da se kje še bolj potrudim in iščem drugo rešitev. Ne maram zavisti, ampak kvečjemu rad z veseljem pohvalim kakšnega kolega, ko izdela res lepo in okusno »kreacijo«. Na kolege slašičarje ne gledam kot na konkurenco, ampak kot na neko »stezo«, ki nas vse skupaj vleče naprej. Najbolj se bojim, da pri svojem ustvarjalnem procesu ne bi zaspal, da ne bi več čutil kreativnosti. Nočem obstati na mestu.

Foto: Ninoslav Pavkov in BC Naklo

Zmago Rovšnik

je priznan slašičarski mojster. Že med šolanjem v srednji gostinski šoli v Celju je izbral slašičarstvo kot svoj poklic. Znanja in izkušnje je nabiral v slašičarski delavnici Štorman, v čokoladnem ateljeju Dob-

nik, bil je vodja slašičarne v Hotelu Evropa v Celju. Ves čas se strokovno izpopolnjuje na tečajih po svetu. V Franciji se je med drugim učil izdelave makronov po Hermesovi recepturi, pri Valrhoni in Callebautu je sodeloval na izobraževalnih tečajih v izdelovanju francoskih sladk. Preko svojega podjetja ZR sladice, slašičarske edukacije in kreacije izvaja slašičarske tečaje v Biotehniškem centru Naklo ter zasebna izobraževanja. Izvaja slašičarske »prezentacije« na družabnih dogodkih in sejmih, najraje ustvarja nove sladice in nova kulinarčna doživetja.

Ivan Potočnik, miner iz Zavrha pri Galiciji

»Ne maram pokanja petard«

Zelo malo je ljudi, ki lahko rečejo, da pri svojem delu nikoli niso naredili nobene napake. Ivan Potočnik iz Zavrha pri Galiciji je zagotovo med njimi. V poklicu, ki ga opravlja, napak ne sme biti. Že 35 let je miner. Letos, pravi, se bo upokojil. Pa se bo povsem umaknil iz podjetja, ki ga bo predal hčeri in zetu? Ga nikoli več ne bodo zarsbeli prsti, da bi še v kakšnem kamnolomu izvrtal luknjo in jo napolnil z razstrelivom? »Kaj me sprašujete, saj veste, kako to gre. Tudi kmet, ko prepusti svojo kmetijo naslednikom, gre vsako jutri pogledat v hlev, kako je z živino,« odgovarja v smehu.

JANJA INTIHAR

V Sloveniji ni veliko podjetij, ki se ukvarjajo z miniranjem. Potočnikovo je po prometu in tudi po številu zaposlenih največje. Ko je začel, je bil sam, danes zaposluje sedemnajst vrtnalcev in strojnikov težke mehanizacije.

Od utrujenosti videl dve cesti

V mlajših letih je Ivan Potočnik upal, da bo pilot. »Sem se že začel smukati okrog aerokluba v Levcu, a sem se svojim sanjam moral odpovedati. Leta 1975, pri šestnajstih, sem se namreč ponesrečil in slabše zdravje mi je zaprlo pot do zelenega poklica. Danes se počutim odlično in bi zagotovo brez težav vozil letalo, ampak takrat pač ni šlo,« pripoveduje čili šestdesetletnik.

Ko se je sprijaznil s tem, da ne bo mogel opravljati svojega sanjskega poklica, se je izšolal za avtomehnika. Tudi to ga je zanimalo in veselilo. Zaposlil se je v takratni Strojni Žalec in njegova delovna naloga je bilo popravljanje strojev v kamnolomu velenjskega podjetja RŠC. Čez čas se je v tem podjetju zaposlil in bil sedem let vodja vzdrževanja. »Takrat sem se naučil zelo veliko o kamnolomih in tudi o razstrelivih. Ko sem ugotovil, da je v tem poslu kar nekaj

kaj denarja, sem se odločil, da se mu bom posvetil tudi izven službe, in odprl sem popoldansko obrt.« Nekaj let je opravljal dve službi in garal od jutra do večera. »Takoj ko sem stopil iz podjetja, kjer sem bil zaposlen, sem začel delati zase. Bilo je noro. Delal sem vse dni v tednu, tudi ob sobotah in nedeljah, spal sem zelo malo. Ko danes komu od mladih razlagam, koliko sem delal, marsikdo misli, da

si izmišljam. Ampak tako je bilo in pravzaprav mi sploh ni bilo težko delati tako veliko.« Po štirih letih je ugotovil, da tako hudega ritma ne bo zdržal. »Ko sem se vozil po terenu, se mi je začelo dogajati, da sem namesto ene videl kar dve cesti. Pa sem si rekel, tako ne bo več šlo naprej, saj me bo še pobralo. Pustil sem službo in se vpisal med samostojne podjetnike. Bilo je leta 1987.«

Danes bi se odločil drugače

Na vprašanje, kaj ga je pravzaprav odpeljalo med minerje, kaj se mu v tem poklicu zdi tako privlačnega, se samo nasmehne in skomigne z rameni. »Pravzaprav ne vem, prirojeno najbrž ni. Preprosto me je povleklo. Je pa res, da me je ministerstvo zanimalo bolj kot posel, v katerem se da solidno zaslužiti. Če bi se danes moral ponovno odločiti, bi zagotovo izbral kaj drugega. Ne zaradi dela, ampak predvsem zaradi dejstva, da je v ozadju ogromno odgovornosti,« pravi Ivan Potočnik. Kot pojasnjuje, so v minerski dejavnosti pravila zelo stroga. Potrebno je nenehno izobraževanje, zaposleni morajo vsaki dve leti opraviti zdravniški pregled, vsake tri leta njihovo znanje preverjajo na ministrstvu za notranje zadeve, za miniranje v vročih razmerah ali za podvodno miniranje je potrebno še specialistično preverjanje. »Ob tem imamo ves čas za vratom še policijo, ki nas preganja za vsak najmanjši prekršek. Za vse, kar se jim zdi, da ni v redu, čeprav je napaka še tako majhna in nepomemb-

na, nam pišejo globe. Kazni sploh niso majhne. Začnejo se pri dveh tisočakah in gredo samo še navzgor.« Potočnik potoži tudi zaradi nestrpnosti ljudi, ki živijo v okolici kamnolomov. »Slovenija je majhna dežela, zato so naselja tudi v bližini kamnolomov. Ko se pojavi naša minerska ekipa, ljudje takoj iz žepov povlečejo mobitele in pokličejo policijo ali inšpektorja. Ne eden ne drugi nikoli ne najdeta nobenih nepravilnosti, saj skrbimo, da je vse urejeno, kot mora biti, ampak zapisnik je vendarle treba napisati,« se hujuje. Pa je v teh tridesetih letih dela plačal že veliko kazni? Za kakšen prekršek v prometu jih je bilo kar nekaj, prizna, globe, ki bi jo zapisali inšpektorji, pa ni bilo nobene.

Ivan Potočnik s svojo skupino dela po vsej Sloveniji, minira predvsem v kamnolomih. Minirali so tudi v predoru škofjeloške obvoznice in sodelovali pri podvodnem miniranju med poglobljanjem struge Drave, večkrat so opravili tudi tako imenovano vroče miniranje. Zadnje je bilo pred nekaj leti v plavžih takratne Tovarne dušika Ruše. »Za takšno miniranje, ki je potrebno takrat, ko se pri ohlajanju zaprejo odprtine za iztok žlindre, moraš imeti poseben izpit. Ni enostavno vrtati luknje in nastaviti razstreliva v žarečo žlindro, ki ima 800 ali 900 stopinj Celzija. Moraš biti hiter, predvsem pa moraš znati hitro bežati. S plavži ni heca, ne

»S svojim moštvom sem bil že marsikje in sem marsikaj doživel. Eksplozija, ki smo jih pripravili, že dolgo ne štejemo več. Da jih ni malo, pove že podatek, da zadnja leta porabimo približno 400 ton razstreliva na leto.«

morejo se primerjati s kamnolomi ali z izkopi,« pravi Potočnik.

Dragi vrtnalni stroji

Ko je začel, je imel samo en vrtnalni stroj. Danes ima sedemnajst vrtnalnih garnitur in dvaindvajset avtomobilov. Vrtnalni stroji so dragi, pravi, cene zanje se začnejo pri 300 tisoč evrih. Njihova življenjska doba ni ceni primerna. »Ena vrtnavka stane toliko kot dva bagra, zdrži pa pol manj. Bager lahko ob normalni uporabi tudi po deset tisoč urah brez težav dela naprej. Vrtnavka pa je skoraj

Ivanova hči Adrijana je že nekaj let vpeta v družinski posel, ukvarja se predvsem z administrativnimi zadevami. Letos bo z možem prevzela vodenje podjetja.

iskanju najboljših izdelkov sem bil že sedemnajstkrat na Kitajskem in enkrat na jugu Indije.« Tako imenovane male pirotehnične izdelke še vedno prodaja veliko. »Nekateri jo sovražijo, večini je še vedno všeč, da prihod novega leta ali kateri drug praznik zaznamujejo tudi s svetlobnimi učinki.«

Ivan Potočnik je jezen, ker se vedno, ko se v božičnem in novoletnem času zgodijo kakšne nesreče, meče slaba luč na vse pirotehnične izdelke. »Nič ne pove, da gre v takšnih primerih za pirotehniko, ki je bila narejena in

»V našem poslu je zelo težko dobiti ljudi, sploh takšne, ki bi imeli kaj izkušenj. In ko nekoga vendarle dobiš, ga moraš vsega naučiti, saj šol za minerje ni. Po dveh, treh letih, ko je »narejen«, se pogosto zgodi, da gre drugim.«

kupljena na črnem trgu. Pri takšnih izdelkih, večinoma gre za petarde in druge pokalice, je količina polnjenja prekoračena tudi stokrat. To so prave bombe. Nekaterim tudi to ni dovolj in se lotijo še predelave. Ljudem, še zlasti mladim, je težko dopovedati, da s takšnim ravnanjem sami silijo v nesrečo. Pirotehnični izdelki, kjer je glavni učinek pok, so zelo občutljivi in eksplodirajo že ob malo večjem trenju ali povečani toploti.« razlaga Potočnik. In dodaja: »Pokanje petard sovražim, zato jih nikoli nisem prodajal in jih tudi nikoli ne bom.«

Letos končno upokojitev?

Čprav je Ivan Potočnik že predlani izpolnil vse pogoje, se bo upokojil šele letos, a še to ne povsem. »Težko se je ločiti od posla, ki sem ga opravljal več kot trideset let. Zadnja tri leta sem bil sicer bil malo na terenu in sem se bolj ukvarjal z urejanjem okolice pri domači hiši, v kateri je tudi sedež podjetja. Veliko dela me še čaka, postaviti bo treba delavnico, nadstrešek za stroje, včasih bo treba priskočiti na pomoč tudi na terenu, saj imam samo jaz narejen državni izpit za tehničnega vodjo dnevnih izkopov.« Vodenje podjetja, kjer bo ostal polovični lastnik, bo prepustil hčeri in zetju. Hči Adrijana je bila že do zdaj vpeta v posel, ukvarja se predvsem z administrativnimi zadevami, zet Gašper že nekaj let skrbi za miniranje.

Kako to, da posla ne bo prepustil sinu, kot se običajno dogaja v družinskih podjetjih? »Sin je umetniška duša, ukvarja se z restauratorstvom. Ima dva magistrerja in doktorat predava na ljubljanski pedagoški fakulteti in tudi na Madžarskem.« ponosno pove Potočnik. In objubi, da se bo po upokojitvi, ko bo imel malo več časa, posvetil tudi urejanju vrta in manjšega sadovnjaka. Foto: SHERPA

neuporabna. Enako je z avtomobili. Moj sosed, ki razvaža kruh, lahko s svojim avtom brez težav prevozi 700 tisoč kilometrov, naši avti, ki večinoma vozijo po kamnolomih, zdržijo največ 250 tisoč kilometrov, pri čemer jih moramo vmes najmanj desetkrat popraviti,« pojasnjuje.

Ivan Potočnik pravi, da bi se z miniranjem dalo dobro služiti, če bi bilo plačilo zanj pravo. »Naročniki nas stiskajo v kot. Vzemi ali pusti, mi rečejo, bomo že našli koga drugega. Cene, ki so jih pripravljene plačati za naše delo, so včasih tako nizke, da kakšen posel res zavrnem.«

Nikoli v tujino

Potočnikovo moštvo dela v 34 kamnolomih v Sloveniji, bilo je zraven pri izkopavanju številnih gradbenih jam, sodelovalo je pri urejanju velikih obrtnih con, ko je bilo treba razminirati tudi po 250 tisoč kubičnih metrov zemlje. Ivan Potočnik po tihem upa, da bodo njegovo skupino povabili h gradnji predora pod Karavankami. »Nekaj se sicer že pogovarjamo, ampak vse je v glavnem še v povojih.«

Je kdaj posel iskal tudi zunaj meja? »Veliko vabil sem dobil. Lahko bi delal na območju celotne nekdanje Jugoslavije, ampak nočem. Če ne bi mogel v Sloveniji zaslužiti dovolj, da bi podjetje in zaposleni normalno preživeli, potem vse skupaj ne bi imelo smisla,« pravi odločno.

Popravnega izpita ni

Miner napako naredi samo enkrat, popravnega izpita ni. »Res je, da je naše delo nevarno, ampak še bolj kot nevarno je odgovorno. Če pravilno ravnaš z razstrelivom in upoštevaš vse predpise, se ne more zgoditi nič hudega. Tako kot pri vožnji z avtomobilom ne smeš prevoziti rdeče luči, tudi pri miniranju ne smeš prezreti pravil.«

Njegova skupina doslej ni imela še nobene nesreče. Bolj nevarni kot ravnanje z razstrelivom so pogoji v kamnolomih, pravi Potočnik. »Čprav vse skrbno začrtaš in predvidiš morebitne zaplete, se lahko pri miniranju zgodi marsikaj nepričakovanega. Lahko se zruši del hriba ali se pojavi podor. To je tisto, kar je najbolj nevarno. A kljub temu grem o včasih tudi tja, kamor si marsikdo drugi ne bi upal. Takšen je pač naš posel.«

Arabci pripravljajo najlepše

Ivan Potočnik se že 25 let ukvarja tudi s pirotehniko. Včasih je pripravljati tudi profesionalne ognjemete, a je to dejavnost v glavnem opustil. Največ, kar sedemnajst ognjemetov v eni noči, je s sodelavci pripravil ob prehodu v novo tisočletje. »Potem je prišla kriza, a tudi ljudje so začeli bolj paziti na okolje. Ognjemetov je zdaj manj in tudi bolj skromni so. Naše glavno mesto si na primer privoščijo ognjemet za le tri tisoč evrov in pol, kar je res zelo malo. Toliko so včasih za polnočni ognjemet dali v Žalcu. Sicer pa bi ljubljanski ognjemet morali že zdavnaj prepovedati, ker streljajo zraven gradu,«

kar se ne sme,« opozarja Potočnik. Zadnji ognjemet, ki ga je pripravil, je bil ob 30-letnici domače gasilske organizacije. Seveda ga je pripravil zastoj.

Z bratom se je že večkrat na Češkem udeležil tekmovanja za najboljši in najlepši ognjemet. Gre za posebno predstavo, ki običajno traja deset in še več minut in jo spremlja glasba. Ni ravno poceni. Enkrat sta bila prva, lani sta zasedla drugo mesto. Kot gledalec je šel tudi na svetovno tekmovanje v italijanski San Remo, kjer tekmovalci »pošljejo v zrak« tudi po 120 tisoč evrov. Kateri od ognjemetov, ki jih ob vstopu v novo leto pripravljajo v svetovnih prestolnicah, mu je najbolj všeč? Tisti v avstralskem Sidneyju? Ne, odgovarja, najlepše ognjemete že nekaj časa pripravljajo Arabci.

Ljudje sami silijo v nesrečo

Pirotehnični izdelki, ki jih prodaja po vsej Sloveniji, so narejeni na Kitajskem in nosijo njegovo blagovno znamko. Vse je pod nadzorom, pravi, pregledani so v slovenskih laboratorijih in imajo oznako CE. »Ni mi vseeno, kaj prodajam, v

Ivan Potočnik je bil več let član enote civilne zaščite za neeksplozivna ubojna sredstva. Delovanje vsakega eksplozivnega telesa pozna do najmanjše podrobnosti. Doma ima celo manjši muzej, v katerem hrani tudi bombe in mine iz prve in druge svetovne vojne.

»Bolj kot nevaren je minerstvo odgovoren posel.«

»Petard nikoli nisem prodajal in jih nikoli ne bom,« odločno pravi Ivan Potočnik.

Valeriya Koval, mlada celjska ustvarjalka iz Ukrajine

Tisti, ki se ne premika naprej, nikoli ne občuti verig

Življenje je mnogokrat nepredvidljivo in tako si Valeriya Koval pri devetih letih tudi ni mogla predstavljati, da jo bo leta 2008 življenjska pot iz Ukrajine usmerila v Slovenijo in Celje. Vsaka menjava bivalnega okolja v občutljivih otroških letih je zelo težka, celo boleča. To je občutila tudi Valeriya, a je na trnovi poti premagala ovire in se uspešno vključila ter uveljavila v novem okolju, kjer živi s polnim pljuči, uspehi, pričakovanji, ambicijami, sanjami, upanji. Hkrati v srcu še vedno neguje pristno vez s prvotno domovino.

ROBERT GORJANC

Razlogi za njeno preselitev k nam so bili družinske narave, saj je njena mama pri nas dobila službo. Danes 21-letna Valeriya Koval se je rodila in živel v mestu Krivoj Rog (Kryvyi Rih), ki ima približno 1,8 milijona prebivalcev. Veliko časa je preživela tudi v petmilijonskem glavnem mestu Kijevu (Kyiv).

Najprej je mama odpotovala v Slovenijo, pri čemer je Valeriya še nekaj časa živela pri babici. Ko je Valeriya mama prihajala na dopust v Ukrajino, sta se iz logističnih razlogov in velikih razdalj družili v Kijevu, ko je mama spet šla nazaj v Slovenijo, se je Valeriya vrnila k babici. Kasneje je sledila mami in se preselila v našo državo, v Celje.

»Prišla sem z velikimi pričakovanji, kako se bo življenje spremenilo, od nekdaj sem bila namreč radovedna, rada sem potovala. Bila sem odprta za nove dogodivščine, nove preizkušnje. To sem doživljala kot veselje, radost. Zaradi teh razlogov, ob vsem adrenalinu, ki me je spremljal, ob odhodu iz Ukrajine ni bilo prehudu. A ob prihodu v Celje me je, po domače povedano, udarilo,« se je spominjala Valeriya. Sprejem pri nekaterih ni bil takšen, kot ga je pričakovala, novo okolje je bilo precej drugačno od predstava, ki jih je imela.

Bolečina zaradi zadržanega sprejema

»Kot otrok, ki je bil vedno v središču neke pozornosti,

ljubezni, sem bila vržena v ostro okolje. Mami je imela svoje zadeve, ki jih je morala urediti, službo, državljanstvo, jaz sem se morala naučiti boriti sama. To je bila življenjska šola zame. Ko se zdaj oziram, te izkušnje ne bi nikoli vrgla iz svojega življenja, ker brez tega ne bi bila to, kar sem danes,« je obujala trpke izkušnje, katerih izvor so tudi predsodki, ki jih imajo nekateri ljudje, še posebej v najhni državi.

»Slovenija je precej manjša od Ukrajine in ljudje zelo branijo ta svoj prostor, območje udobja, so nekoliko bolj zaprti, zadržani in težko sprejmejo drugega človeka zaradi nekaterih predsodkov, ki jih sami ne znajo pojasniti. V večjih državah in mestih greš po ulici in te nihče ne pogleda, nihče ti nič ne reče, ker ga ne zanimaš, ker gre mimo tebe tisoče ljudi. V Kijevu so na primer 36-nadstropni bloki in morda na ulici srečaš človeka, ki je tvoj sosed, a tega sploh ne veš, torej gre za čisto druge razsežnosti.«

Valeriya to, da ljudje pri nas nismo tako odprti, dokler nekoga dobro ne spoznajo, povezuje tudi z zgodovino in mentaliteto. Slovenci smo bili tudi zatiran narod in vse to ostane v podzavesti. A ob razmahu globalizacije in mobilnosti se je tudi to danes najbrž spremenilo. »Pred kratkim sem v celjskem gledališču srečala svojo učiteljico slovenščine in mi je rekla: 'Takrat ko si ti prišla, si bila takšna zanimivost za vse, nekdo od tako

Za Valeriyo Koval je bila preselitev iz Ukrajine v Celje v otroških letih zahtevna življenjska preizkušnja, ki jo je kljub trpkemu začetnemu obdobju znala spreobrniti sebi in prid. Naučila se je, kako se mora obnašati do ljudi, postala je bolj zrela oseba, s širšimi življenjskimi obzorji. Energije ji ne manjka, ob študiju na FDV je delovna in ustvarjalna na različnih področjih. Živi razgibano življenje, ki ga rada uživa tudi v knežjem mestu, svojem drugem domu. Prvi je še vedno Ukrajina.

daleč. Danes pa imamo v razredu Afričanko, Malezijo ...«

Ko je Valeriya jeseni 2008 prišla v Celje, se je vpisala v četrti razred osnovne šole. »Na začetku sem čutila veliko domotožje in sem se hotela vrniti v Ukrajino. Ampak kocka je že padla, mama je imela službo, jaz sem hodila v šolo, odločili sva se, da bova ostali v Sloveniji. Danes gledam na to obdobje z mislijo, da se vedno lahko vrneš, medtem ko je iti naprej težko. Tisti, ki se ne premika naprej, nikoli ne občuti verig.«

Rešitev v neizmerni energiji

Vsaj malo lažje ji je bilo na začetku tudi zato, ker jo je ravnateljica šole seznanila z vrstnikom iz Ukrajine, da bi se družila in si pomagala pri vključevanju v okolje. »Potem sva ugotovila, da sva v Ukrajini živela v domovih, ki sta bila le približno pol ure narazen.«

Valeriya se je ob prihodu v Celje vpisala tudi v glasbe-

no šolo in nadaljevala učenje klavirja, s čimer je začela že v Ukrajini. Obiskovala je krožke in jezikovne tečaje. V šestem razredu osnovne je bila po avdiciji sprejeta v pevski zbor Carmina Slovenica in se dvakrat, včasih pa tudi večkrat na teden, že tako mlada sama z vlakom vozila na vaje. Kasneje je obiskovala tudi šolo odrskih umetnosti Vocal BK Studio. »Neizmerna energija, ki sem jo morala nekam usmeriti, me je reševala. Popolnoma sem se vrgla v glasbo, umetnost. Kot otrok sem se želela ukvarjati z glasbo in sem govorila, da bom postala glasbenica, čeprav v družini ni nihče glasbenik. Mama igra klavir, včasih je igrala tudi narodno brenkalo, ampak to čisto ljubiteljsko, za dušo. Nimamo nobenih talentov v družini. Ampak vedno sem si želela biti na odru, ritem, melodija mi ogromno pomenita.«

Po osnovni šoli je obiskovala klasični oddelek I. gimnazije v

Celju s poudarkom na jezikih, kar pomeni, da se je učila tudi latinščine. Za jezike je precej nadarjena, saj poleg ukrajinščine in slovenščine odlično obvlada tudi angleščino, rusščino, nemščino, nekaj malega tudi italijanščino, češčino. »Ko

Valeriya rada potuje po širnem svetu, odkriva nova prostranstva. Kar je seveda lažje ob toliko jezikih, kot jih obvlada.

smo prišli, sem že naslednji dan šla v šolo. Prva dva tedna sem samo opazovala in nisem nič govorila, potem se mi je nenkrat odprlo. Sploh ne vem, kako bi to pojasnila, zdi se mi, da sem se neko jutro zbudila in začela govoriti.« Povedala je, da zanjo nikoli ni bila težava pristopiti do ljudi, se pogovoriti, družiti, nikoli je ni bilo sram narediti napake. »Mislila sem si, če delam napako, me pač popravite, saj sem se pripravljena učiti. Res je tudi, da imam, odkar sem v Sloveniji,

srečo z učiteljicami slovenščine in to vse od osnovne šole. To mi ogromno pomeni, ker nisem dobila odpora do jezika.« Kot je še dodala, je pri hitrem učenju slovenščine imela pomembno vlogo njena mama, ki ima dve izobrazbi – je pedagoginja in ekonomistka. Vedno jo je popravljala, kadar je govorila narobe, in je zelo skrbela, da je veliko brala. »Skoraj vsak dan sem morala v knjižnico po novo knjigo.« Spomnim se, da sem ob ob koncu četrtega razreda med otroki, ki smo dobili bralno značko, dobila še posebno nagrado, ker sem prebrala tako veliko knjig.«

Po gimnaziji je razmišljala, da bi šla študirat v Prago, kjer ima tudi sorodnike. Tako se je med počitnicami med tretjim in četrtem letnikom gimnazije odpravila tja, da bi raziskala teren, a zaradi določenih sprememb v družini potem v Prago ni šla študirat. Odločila se je za študij komunikologije na Fakulteti za družbene vede v Ljubljani, smer medijske in komunikacijske študije, kjer zdaj obiskuje tretji letnik. Mamina želja je sicer bila, da bi študirala medicino.

Delo kot potovanje s tokom življenja

Delati je začela že zelo zgodaj, pri štirinajstih letih, tudi to ji je predstavljalo eno tistih rešitev, ki so pomagale pri lažjem vključevanju v novo okolje in uveljavljanju v njem. »Morala sem se nekako zamotiti, nekam usmeriti svojo energijo. V celjskem gledališču sem najprej delala kot biljeterka. Ker sem v osnovni in srednji šoli veliko nastopala in igrala v gledališču, sem začela pre-

jemat vabila za vodenje prireditvev, koncertov, poleg tega še za prevode, za pripravo tekstov, scenarijev ...«

V tem razgibanem ritmu sodelovanja pri najrazličnejših projektih ob študiju upravlja tudi spletne strani in družbena omrežja v podjetjih, deluje kot predstavnica za odnose z mediji. »Opravljam več stvari, a nikoli si nisem zamišljala, da bi delala samo v enem poklicu, da bi na primer delala kot frizerka. V mojem primeru gre bolj za to, da sem vedno vedela, česa

Valeriya v kijevskem parku, pri svojih sedmih letih. (Foto: lastni arhiv)

Zadnje leto šolanja v Ukrajini ali zadnja skupna fotografija z ukrajinskimi sošolci. Valeriya je v tretji vrsti zgoraj, druga z desne. (Foto: lastni arhiv)

»Praznovanje božiča v Ukrajini je podobno kot v Sloveniji, gre namreč za družinski praznik. V Ukrajini bolj bučno pričakamo novo leto, nekateri pa v Sloveniji kar zaspijo pred televizijo (smeh).«

»Moje načelo v življenju je »go with the flow« (prepusti se toku).«

nočem. Zato tudi menim, da ni pomembno, da bi si na primer pri petnajstih ali devetnajstih letih, ko so odločamo za srednjo šolo in študij, morali zastaviti cilj, kaj bomo delali v življenju. Raje pomislimo, česa nočemo in izločimo to iz svojega življenja tukaj iz zdaj. Če si določiš nek cilj, greš proti temu in nič ostalega ne vidiš. Zato tudi težko opredelim svoje delo, ker si nisem zadala cilja in delujem v smislu »go with the flow« (pojdi s tokom).« Kot je dejala Valeriya, je na ta način spoznala veliko ljudi, znancev, veliko obzorij se ji je odprlo. Tudi s pomočjo kakšnega jezikovnega tečaja: ko je delala za neko turško podjetje, se je odločila za učenje turščine in pridobila tudi certifikat za ta jezik, čeprav je angleščina zadostovala za uspešno delo.

Če jo kdo vpraša, kaj bo počela po končani fakulteti, ne zna opredeliti. »Lahko odgovorim le, da vse, kar me bo zanimalo. Energije imam

veliko, čas si znam organizirati, zanima me marsikaj, idej imam veliko, grem naprej in bom videla, kam me bo odneslo življenje.«

Leto v znamenju Sile

Letošnje leto je bilo zanj nadvse marljivo in tudi zelo bogato, kar zadeva pridobivanje izkušenj. Na povabilo predsednice Marte Helene Berglez je pred časom začela sodelovati v Sili, mednarodnem združenju žensk Ljubljana. Začela je kot voditeljica dobrodelnega večera, kasneje je bila izvoljena za komunikacijsko koordinatorico v združenju, kar pomeni, da dela z mediji, pripravlja poročila o projektih in krajši časopis o dogajanju v Sili. Valeriya je delo v združenju povežala z nekaterimi celjskimi projekti, pri katerih sodeluje

Valerijin jackpot: pismo, ki ga je za novo leto prejela od svoje učiteljice v Ukrajini, s katero si še vedno dopisuje, na »klasičen način.«

(Foto: RG)

iz Rusije, ki jim je zelo žal zaradi tega, kar se dogaja med državama.«

Včasih, med šolskimi počitnicami, se je Valeriya vračala v Ukrajino za mesec ali dva. V zadnjih

letih ob vseh projektih, prevajanjih in drugem delu odhaja bolj poredko, časa za to je vedno manj. »Nazadnje sem bila doma, še vedno pravim, da je Ukrajina moj dom, leta 2016 za novo leto. Zaradi številnih obveznosti v Sloveniji sem lahko ostala le tri dni. Tako bolj sorodniki prihajajo k nam. Upam, da bom v letu 2020 našla vsaj teden časa za obisk. Da se bom spet sprehodila po ulicah, da bom videla, kako se Ukrajina spreminja.«

Celje kot rajski kotichek

Zaradi študija v Ljubljani v Celju preživi bolj malo časa, prihaja zaradi projektov in ker ima v knežjem mestu tudi stalno prebivališče, dom. »Če primerjam, kaj mi je bolj pri srcu, Ljubljana ali Celje, bi se odločila za knežje mesto. Čeprav je manjše mesto, kar sem občutila, ko sem prišla iz Ukrajine. Spomnim se, ko sem prvič šla rolat in mi je v eni uri zmanjkalo prostora. Takrat sem doživela neke vrste kulturni šok, takrat se mi je zdelo, da tukaj ne bom mogla živeti, ker ni prostranstva, dinamike, divjega življenjskega ritma, da ni tega, da se dogaja ...«

Danes ob študiju v Ljubljani, ker veliko dela in potuje, na te stvari gleda drugače. »Zdaj mi je Celje postalo rajski kotichek. Po vsem rompompu, ki ga doživim v Ljubljani in na različnih poteh, je en konec tedna v Celju prav blagodejen. Uživam v miru, tišini, zelenju, v sprehodih na Anski vrh, kjer je noro lepo urejena pot, ob Savinji do višjega mostu, na Celjsko kočo. Ob vsem tem se res dobro počutim.«

Foto: SHERPA

gali pri organizaciji dogodka, hkrati sta se lahko udeležili tudi vseh plenarnih zasedanj in panelov.

Z Valeriyo sva se pogovarjala tik pred njenim odhodom v Makedonijo, kjer se je v Skopju kot ena od dveh predstavnic Slovenije v okviru študentske organizacije ljubljanske univerze (ŠOLT) udeležila mednarodne okrogle mize z naslovom Spolne neenakosti v medijih. Ne smemo pozabiti na njeno sodelovanje še pri enem pomembnem projektu v iztekajočem se letu: bila je namreč prevajalka v celjski delegaciji, ki se je maja udeležila festivala kulture in športa v ruskem mestu Ščjolokovo, ki je pobrateno s Celjem.

Velike socialne razlike in korupcija

Glede trenutnega stanja v Ukrajini je Valeriya povedala, da nižji in srednji sloj najbolj občutita slabše ekonomske razmere, ki so tudi posledica vojne stanja v delu Ukrajine, in da živita precej slabše kot pripadniki tega dela družbe v Sloveniji. »Na drugi strani je v Ukrajini majhen delež izredno bogatih ljudi, ki so med najbogatejšimi na svetu. Ti najbrž živijo še bolj lagodno kot najbogatejši v Sloveniji.«

V pogovoru tudi nisva mogla mimo aktualnega spora in napetih odnosov med Ukrajino in Rusijo. »Kot vsak spor seveda vpliva negativno, name zelo. Sem namreč oseba, ki takšne stvari težko doživlja in zaradi katerih boli srce, ker je Ukrajina moja domovina. Veliko prebiram tudi zgodovinske knjige in mislim, da razumem, kaj se dogaja. Če gre za vprašanje belo ali črno, sem na ukrajinski strani. Poznam tudi precej ljudi

in ki jih je Sila tudi finančno podprla, na primer Mednarodnim folklornim festivalom od Celja do Žalca, pesniškim festivalom Izrekanja ...

Za ugledni tradicionalni dobrodelni bazar združenja Sila, ki je bil nedavno v unionski dvorani v Ljubljani, je pripravila in vodila kulturni program, kar je bil njen doslej najzahtevnejši projekt v združenju. »V izziv in čast mi je bilo, da mi je predsednica po le nekaj srečanjih in pri mojih enainvajsetih letih zaupala vodenje tega zahtevnega projekta. Ta je na visoki mednarodni ravni, podpirajo ga številne ambasade in tudi naš predsednik države. Kljub temu da je bil to izjemno naporen projekt, da je terjal nekaj mesecev priprav, tudi kakšno neprespanso noč, sem izredno vesela, da je odlično uspel.«

Letos je prvič sodelovala še na enem pomembnem mednarodnem dogodku, uglednem blejskem strateškem forumu, in verjame, da ni bilo zadnjič. Na dogodek je jo povabila prijateljica iz Turčije, s katero sta si zelo blizu in ki na FDV študira mednarodne odnose. Obe sta bili za udeležbo izbrani v okviru centra za evropsko prihodnost. Na forumu sta poma-

Z mešanjem pijač na poti k svetovnemu vrhu

Receptov ne zapisuje, ustvarja po navdihu

Anže Šmid je mlad in nadarjen barman, ki pogumno z velikimi koraki stopa v svet svetovnega mešanja pijač. Na nedavnem svetovnem kongresu, ki ga je gostila Kitajska, je v močni konkurenci v kategoriji koktajlov s penečimi vini osvojil sedmo mesto. Je aktualni državni prvak, s svojim delom in kreativnim duhom si je v zadnjih letih prislužil tudi kar nekaj priznanj za barmana leta. Posebno mesto med številnimi priznanji ima v njegovem srcu zlato odličje z evropskega mladinskega prvenstva.

LEA KOMERIČKI KOTNIK

24-letnik iz Topolšice se je z mešanjem koktajlov oziroma barmanstvom prvič srečal v velenjski srednji šoli za gostinstvo in turizem. »Pridružil sem se krožku barmanstvo, kjer smo se učili osnov. To sodelovanje pri krožku me je popeljalo na moje prvo tekmovanje na Bledu,« se barmanskih začetkov spominja Anže Šmid. Že kmalu v srednji šoli je spoznal, da ga svet pijač, tisočeri okusov in nešteto možnih kombinacij zelo privlači. Tako je vedno več časa posvečal pripravi najrazličnejših mešanih alkoholnih in brezalkoholnih pijač. »Pri barmanstvu mi je najbolj všeč svoboda, ki mi omogoča razvoj lastnih kreacij in nenehno odkrivanje novega. Na voljo je skoraj neomejena število sestavin. Možnih sestavin je na svetu toliko, da je nemogoče vse poznati. In tako lahko vsak dan na svoj seznam zapišeš kakšno novo,« z žarom v očeh razlaga o lepota barmanstva. »To je podobno kot pri kuharjih, tudi oni se tako kot mi igrajo z nešteto okusi.«

Ko se je Anžetu pred leti ponudila priložnost za sodelovanje z restavracijo Galerija okusov, jo je zgrabil z obema rokama. Vesel in hvaležen je, da je zaposlen v okolju, ki mu omogoča širitev in izpopolnjevanje znanja. Delo v gostinstvu je lepo, pravi, čeprav je lahko

kdaj tudi naporno. A kot poudarja, ob mešanju in pripravi koktajlov pozabi na vse in je preprosto srečen. »To res rad počnem,« pravi mlad barman, ki se je leta 2017 priključil slovenski stanovski barmanski organizaciji. S tem si je odprl tudi vrata na največja domača, evropska in svetovna tekmovanja.

Na Kitajsko z gospodom Grapom

Novembra je tako kot slovenski predstavnik sodeloval na 68. svetovnem kongresu barmanov, na katerem so se v šestih različnih kategorijah predstavili najboljši barmani iz 63 držav. Anže se je predstavil z avtorskim koktajlom, ki ga je poimenoval Mister Grape, in zasedel odlično mesto. »Čeprav je to odličen rezultat, si želimo še kakšno stopničko višje,« am-

biciozno prizna. »Je pa to vsekakor zame izjemna izkušnja. Najprej si nisem znal niti predstavljati, za kako veliko tekmovanje v resnici gre.«

Nastop na tovrstnih tekmovanjih ima določene zakonitosti, ki nastopajoče nekoliko omejujejo pri izbiri sestavin. »Tako sem moral v recepturi obvezno uporabiti kitajsko pijačo baijiu in nekaj od likerjev De Kuyper. Tudi ostale sestavine – razen svežih sokov – so morale biti s sponzorske liste,« pojasni in kot zanimivost razkrije, da je kitajska žgana pijača baijiu najbolj prodajana pijača na svetu, saj letno prodajo več milijonov steklenic. Večino tam, kjer jo tudi proizvedejo. Na Kitajskem. Zgolj odstotek je izvozijo.

Ime koktajla, ki ga je Anže Šmid pripravil za to priložnost, izhaja iz izpeljanke angleške besede »grape«, kar v angleščini pomeni grozdje, iz katerega naredijo tako konjak kot šampanjec. »Tudi prvih pet črk besede grenivka v angleščini je »grape«, tako da en del navdihja za ime izhaja iz sestavin,« pojasni. In kdo je ta Mister Grape? »Je mlad urejen fant, »šarmer«, ki je ves čas iskal ljubez, a ni našel prave. Zato je dekleta tudi pogosto razočaral. Nato je odšel na Kitajsko, kjer je spoznal dekle, ki mu je bilo zelo

všeč. Vendar prvi odziv dekleta ni bil takšen, kot je pričakoval. Dekle je imelo grenko-kiselkast obraz, kar je povezano s sirupom grenivke in z limetinim sokom. Mister Grape jo je uspel omeščati, povabil jo je na kozarec šampanjca in na koncu sta se sprehodila po cvetočem vrtu. Zgodba ima srečen konec, kakršnih si želimo.«

Anže je prepričan, da v današnjem svetu številnih dobrin v ospredje stopajo prav zgodbe. »Tudi pri koktajlih se mi zdi to zelo pomembno. Gosta moraš najprej pritegniti in to lahko najbolj učinkovito narediš z dobro zgodbo. Ustrezna dekoracija nahrani oči, šele temu sledi okušanje,« podkrepi svoje prepričanje.

Od priprave do ocene

Čeprav njegova kreativna duša stremi k temu, da pijače meša po navdihu, se je moral na tekmovanje vendarle pripraviti. Potem ko je prejel listo nujnih sestavin in tistih, ki jih je še imel na voljo, je najprej spisal recepturo. Tudi na dan tekmovanja je priprava oziroma predpriprava izjemnega pomena. »Na dodeljeno mesto moraš najprej prinesiti vse pripomočke, takrat tudi iztisne sveže sadne sokove. Nato sledi priprava dekoracije, za kar je na voljo 15 minut. V primeru prekoračitve tega časa dobiš negativne točke, prav tako tudi, če v predvidenem času ne narediš petih enakih dekoracij. Sodniki točke odštevajo tudi v primeru, če svojega tekmovalnega prostora sproti ne pospravljáš,« skuša s pripovedovanjem predstaviti napete tekmovalne trenutke. »Ko napoči čas za glavni nastop, greš na oder, kjer te budno spremlja in ocenjuje komisija. Spremlja res vsako podrobnost, tudi kapljica ne sme pristati na mizi,« razlaga. V

tistih nekaj minutah, kolikor jih imajo barmani na voljo, morajo res pokazati vse spretnosti. »Šejker in kozarce je treba primerno ohladiti, vse sestavine natančno izmeriti in nenadajne pijače tudi natančno vlitii v postrežne kozarce,« še pove. Ko je koktajl pripravljen za okušanje, ga tekmovalci komisiji še predstavi in pri tem delu Anže prav uživa. »Šele nato komisija oceni okus in armo.«

Slabega koktajla ni

Ljudje smo različni in tako so različni tudi naši okusi. Pijača, ki bo nekoga zelo navdušila, bo lahko za drugega povsem neokusna. Zato je pomembno, da barman prislunhe željam gosta. Enako je pomembno tudi, da zna iz nekaj besed razbrati, kakšni okusi so mu všeč. »Če ti to uspe, boš zagotovo postregel gostu primerno pijačo.«

Poleg tega je pomembno vedeti, ob kakšni priložnosti koktajle pijemo. »Obstajajo okvirna pravila, ki jih seveda lahko na željo gosta spremenimo oziroma prilagodimo,« razlaga mlad slovenski barman. »Poznamo aperitivne koktajle, ki jih ponavadi postrežemo pred obrokom,« after dinner koktajli naj bi bili

po obroku, tako imenovani klub koktajli pa so primerni za celodnevno pitje. »Nekateri imajo radi bolj osvežujoče, kiselkasto-grenke okuse, spet drugi bolj sladke. Anže Šmid, ki koktajle izjemno rad meša, pije pa jih redko, ima rad tiste, ki imajo pravi »balans.« »To pomeni, da niso ne prekisli, ne presladki in ne pregrenki, ampak se vsi ti okusi pravilno mešajo.«

Anže je prepričan, da slabega koktajla ni. Ker si receptur ne zapisuje in rad ustvarja po trenutnem navdihu, točnega števila koktajlov, ki jih je ustvaril, nima. »Jih je pa verjetno že več kot tisto.« Pri mešanju koktajlov se ne omejuje in pušča domišljiji prosto pot. A mora biti z okusom zadovoljen, sicer koktajla ne postreže. Tako je enkrat, ko v pijači, ki jo je pripravljaj, nikakor ni našel pravega »balansa« in okusa, zmešal kar 26 različnih sestavin. »Nisem in nisem bil zadovoljen, zato sem samo dodajal. Na koncu je bil to litrski koktajl, ki sem ga razdelil med domače. Ko so ga poskusili, so bili navdušeni. Očitno mi je na koncu le uspelo najti ustrezno ravnotežje okusov,« razkrije eno od številnih prigod.

Najboljši med mladinci

V zadnjih treh letih, odkar sodeluje na domačih in mednarodnih tekmovanjih, je Anže police doma in v restavraciji kjer dela, obtežil s številnimi pokali in priznanji. Najbolj ponosen je na osvojen državni naslov v letu 2019, pravi. Prav poseben je spomin na mladinsko svetovno prvenstvo, na katerem je nastopil in zmagal leta 2014. »Na prvenstvu smo tekmovali v pari, zato je bilo še toliko težje. Sotekmovalca ne poznaš, ampak ga izžrebaš na prizorišču. Takrat dobiš tudi seznam sestavin in v 15 minutah je treba zapisati recept za koktajl, ki ga zmešaš naslednji dan,« pojasni. Na tekmovanju je nastopil v paru z avstrijsko kolegico, s katero sta imela najprej kar nekaj težav, da sta našla skupen jezik, prizna. »Že takoj sem namreč dobil idejo, kako bi vse skupaj predstavil,« se spominja. »Najprej je bila precej trmasta in je vztrajala pri svojem koktajlu, nakar sem ji rekel, da bova uporabila njene sestavine, ostalo bo pa prepustila meni.« Ko ga je vprašala, zakaj mora biti vse po njegovem, ji je odvrnil, da naj mu sledi in bosta zmagala. In sta. »Pri predstavitvi sva bila inovativna, edina sva najprej povedala zgodbo, ki je vse nasmejala. Edina sva se na mojo željo uskladila pri oblačilih. Namesto šolskih barv sva oba nosila črno srajco in belega metuljčka. Jaz sem pripovedoval zgodbo, ona je kazala sestavine.

Nastopila sva kot uigrana ekipa. Med pripravo pijače sva zamenjala »šejkerja«, tako da sem jaz zmešal njeno in ona mojo pijačo. Koktajl je bil zelo dobro ocenjen, k zmagi je veliko pripomoglo tudi najino sodelovanje,« opiše uspešen nastop izpred let.

Anže Šmid receptov za koktajle ne zapisuje. Ustvarja jih po navdihu, potem ko se razgleda po dobro založenih policah. Takšno zbirko kot v službi ima tudi doma.

Priprava je pol poti do cilja oziroma dobrega koktajla.

Pri pripravi je zelo pomembna natančnost.

Tudi sicer so družinski člani, ki ga na barmanski poti že ves čas podpirajo, poskusni zajčki. »Doma ima pravi mali »šank« in bogato zalogo različnih pijač. Vsak koktajl, ki ga na novo ustvarim, dam poskusiti najprej domačim in nato sodelavcem v Galeriji okusov. Če oziroma ko so vsi zadovoljni, je koktajl pripravljen za tekmovanje,« pove in doda, da je tudi pred potjo na svetovno tekmovanje najprej doma pripravil devet različic.

Tudi ob večerji

Kulinarika se je v zadnjih letih tudi v Sloveniji dvignila na precej višjo raven. Ljudje vedno bolj cenijo domačo, svežo in lokalno hrano, ki ni samo dobrega okusa, temveč je lepa tudi na pogled. Veliko več je kulinaricnih večerov, ki jih vedno več naprednih gostincev nadgrajuje s po-

si barmani želijo, a se tudi to v zadnjih letih spreminja. »V ospredje stopajo mlajši barmani, ki skušajo bolj slediti svetovnim smernicam. Šmid je prepričan, da se bodo v nekaj letih v Sloveniji dodobra spremenile smernice pitja koktajlov. »Nenazadnje danes ljudje že veliko več vedo o gostinstvu, kot so nekoč, in čez čas bodo bolj spoznali tudi svet barmanstva.«

Priljubljenost koktajlov med Slovenci raste. Trenutno je najvišje na lestvici gin tonic in to v najrazličnejših izvedbah. Anže pravega odgovora na to, zakaj je med Slovenci tako priljubljen, ne pozna, a pove, da so sodobni zgodbo gin tonica pisali Španci. »Pijači so začeli dodajati razno sadje in začimbe. Včasih so tudi pretiravali in namesto pijače postregli kar sadno kupo.« Ker pijača z dodatki ponuja številne

Pri koktajlu ni pomemben samo okus, temveč tudi videz oziroma dekoracija. »Trenutno so »in« koktajli z malo ali celo nič dodatkov. Povsem zadošča že rezina limone ali pomaranče. Po pravilu manj je več.«

nudbo vin in v zadnjem obdobju tudi piv. Hrana in pijača nista več zgolj orodji za potešitev osnovne človekove potrebe, lahko sta velikokrat užitek.

Do zdaj smo bili vajeni, da smo imeli ob krožniku kozarec vina ali piva. Ekipa restavracije Galerija okusov na čelu z najboljšim slovenskim barmanom bo skušala dokazati, da lahko tudi koktajli nadgradijo okus hrane. »Pri tem veljajo podobna pravila kot pri vinih,« pojasni Anže Šmid. »V koktajl lahko damo kakšno sestavino, ki smo jo uporabili tudi pri jedi, lahko pa uporabimo okuse, ki se na prvi pogled povsem razlikujejo, a jih naše brbončice odlično povežejo,« pravi in pripomni, da je morda ujemanje hrane in pijače s koktajli celo lažje doseči kot z vini.

Poleti in pozimi

V Sloveniji znanje in poznavanje žganih pijač in koktajlov še ni na takšni ravni, kot

možnosti preizkušanja, se je hitro razširila po vsem svetu. In prišla tudi k nam. Da se Slovenci tudi na tem področju izobražujemo, nakazuje to, da so gostinci včasih gin tonic stregli v navadnih kozarcih s koščkom limete. »Danes bi ob takšni postrežbi marsikdo že čudno pogledal,« pravi Anže.

Čeprav mnoge prva misel ob besedi koktajl popelje na čudovite karibske plaže in pitje povezujejo s toplimi poletnimi meseci, je skoraj vse žgane pijače mogoče ponuditi tudi v topli različici. »Nedolgo nazaj smo prsegali bolj ali manj zgolj na »zakuhančka«. Belo ali rdeče kuhano vino. Danes se obiskovalci prazničnih sejmov vedno pogosteje pogrejejo ob skodelici kuhanega gina ali viskija,« pove Anže in za vse ljubitelje klasičnega gin tonica razkrije, da se da tudi tega pripraviti v zimski preobleki, in sicer tako, da ginu dodamo cimet in klinček.

FOTO: Grupa

Dekorativne igrače in igrive dekoracije Žive Voga in Saše Rojaka

Ustvarjeno iz lesa in iz srca

Lesene igrače, ki sta jih začela izdelovati šele pred letom, so že vstopile v domove in izložbe trgovin po svetu. Včasih ustvarjata ves dan in se na koncu vprašata, ali sta vmes sploh kaj jedla. Še večkrat kot nočni ptici ob svojih lesenih barvitih figuricah ali nežnih sanjavčkah preživita vso noč. Roke vmes postanejo malo utrujene, tudi oči kdaj potrebujejo počitek. A zavedanje, da sta v tej ustvarjalni zgodbi skupaj in da delata, kar rada počneta, ju navdaja s hvaležnostjo. Ko se pod mizo k nogam stisne še njun pes Tedi, bi si težko zamislila boljšo službo.

TINA STRMČNIK

»Dom je tam, kjer je Živa,« pove Saša, ki je otroštvo preživel v Mariboru. Sorodno dušo je spoznal med študijem prevajalstva v Gradcu. Partnerja Živita v Avstriji, dobili pa smo se v hiši njenih staršev v Šentjurju. Živa nam je v znak gostoljubja razrezala jabolko in ponudila vodo v kozarcih, ki odsevajo besedo Dorimu. Gre za ime, s katerim se je vse začelo. Svoji mami je namreč za rojstni dan pred leti napisala Zgodbo o mali Dorimu, deklici, ki sanja v barvah. Knjigi je želela priložiti še waldorfsko punčko, ki bi simbolizirala vsebino zapisanega. Ker v prodajalnah ni našla lutke, ki bi ustrezala njenim predstavam, se je odločila, da jo bosta s partnerjem sešila sama. »Ža šivanje sva se odločila dva velemojstra. Takrat sem znala prišiti le gumb,« se spominja sogovornica.

»Da ima lesena figura drobno prasko, se marsikomu zdi normalno. A figuro lahko izdelamo tudi tako, da je brez pomanjkljivosti. To terja dodatno delo. Mene praske motijo in želim od sebe dati najboljše. Če je to pametno, ne vem. A se mi zdi prav,« pravi Živa Voga.

Lutke od vsega začetka niso bile mišljene kot igrače, ampak kot mehke skulpture. Z vsako so Živini in Saševi prsti postajali spretnejši, za njune izdelke je bilo med ljudmi vedno več zanimanja. Svoje stvaritve sta na primer predstavila na ljubljanskem tednu mode, med drugim sta »spletla« sodelovanje s podjetjem Pletenine Draž. Posebno poglavje ustvarjanja je bila razstava Punčka,

več kot igrača, ki je gostovala v gledališčih po državi. »Za razstavo, ki se je navezovala na knjigo o Dorimu, sva izdelala velike lutke in jih postavila v kokone iz vej. Želela sva ustvariti pridih gozda. Selitev razstave iz gledališča v gledališče je bila pravi zalogaj, potrebovala sva tovornjak. Po zadnjem dogodku sva si dejala, da bova naslednje razstave zasnovala tako, da bova predmete lahko naokrog vozila s svojim avtomobilom.«

»Marsikateri starš otrokom naroči, naj pospravijo igrače, ko pričakuje obisk. Clicques lahko daš na okensko polico ali na krožnik in niso moteči,« pojasnjujeta ustvarjalca.

»Želela sva vključiti okoljevarstveni vidik. Srce me namreč boli, ko vidim, kako so zapakirane igrače. Od velike škatle do tega, da je vsak kos ponavadi še posebej zavrt v svoji vrečki. Razvoj embalaže, ki postane del igrače, je sicer terjal dodatno delo, saj je vsako hišico treba sestaviti. Je tudi dodaten strošek, vendar sem na to res ponosna,« izpostavlja Živa Voga.

Živa Voga in Saša Rojak s psom Tedijem

Niti dve figurici nista enaki. Zaradi ročne poslikave obrazov ena figura gleda malo bolj zaspano, druga malo bolj veselo, kadar so oči malo večje, postane lik bolj začuden, sta svoja opažanja opisala ustvarjalca. Dodala sta, da se serije razlikujejo tudi glede na odtenke barv. Nanje vpliva marsikaj, od trdote lesa do vremena.

Lesene igrače Clicques. Naročil je vedno več, zato Živa Voga in Saša Rojaku pri izdelavi pomagajo še strugar Stane Čampa z družino, ilustratorka in oblikovalka Nataša Majer, ki skrbi za digitalno oblikovanje, izdeluje tapete in barva oblike, ter Sašev oče, ki bdi nad številnimi drobnimi vmesnimi koraki. (Foto: Irina Pushko)

Z ljubeznijo do najmanjših podrobnosti sta zasnovala drobne sanjavčke. Bolj izčiščeno obliko sta prenesla v figure, izdelane iz lesa belega gabra, imenovane Clicques.

Ustvarjalni tandem se je loteval vedno novih zgodb. Živo sta nato vedno bolj privlačila polstenje in z gozdom povezan vilinski svet. Nastali so sanjavčki, ki so osvojili cel svet. Odkar sta jih predstavila, so naročila deževala, tako da sta komaj uspela slediti povpraševanju. Čeprav gre za miniaturne skulpture, mnogo manjše kot dlan, sta vanje ujela številne podrobnosti, od skrbno izbranih, celo izvezanih oblačil do drobceh dodatkov na čevlji ali v laseh. Sanjavčki, nekateri varno spravljani pod stekleno kupolo, so predvideni za dekoracijo, za piko na i stanovanju. Spet drugi so kot broška zasnovani kot modni dodatki usklajene stilske podobe. Odzivi kupcev so bili dobri, a so pogosto spraševali, kdaj bo izpod njunih rok nastalo nekaj, kar bo oblikovno dovršeno, a hkrati primerno tudi za otroško igro.

Razstavi in sestavi

Čeprav sta se dolgo otepala misli, da bi izdelovala igrače, sta začela potihoma razmi-

šljati, kako bi majhne zaklade pretvorila tako, da bi jih lahko prijele tudi otroške ročice. Obliko vilincev sta preslikala v figurico, narejeno iz lesa. To je sicer lažje reči kot narediti. Prvi korak je bil, kako izčistiti obliko. Nato sta se ukvarjala z vprašanji, kako se lotiti izdelave.

Približno leto po tem, ko sta v roke prijela prototip, so se rodili Clicques. Ti so sestavljeni iz treh delov, ki jih povezuje droben magnet. Otroci lahko igrače razstavijo in sestavijo po svoje ter jih tako »preoblečejo« v drugo barvo oblačil. Osnovne oblike, ki sta jih raz-

šljati in Saša, izdelava strugar. Nato se delo začne, saj je treba vsak kos obdelati, ga pobarvati, mu naslikati obraz in dodati magnet.

Čeprav partnerja pri delu ne moreta drug brez drugega, imata natančno razdeljena opravila. »Pri katerem od izdelkov je tako, da eden ne zna narediti koraka, ki ga dela drugi. Ko sva izdelovala mehke punčke, nikoli nisem šival. Sem pa krojil in lutke polnil s polnilom,« je razložil Saša. Pri lesenih igračkah sta za oblikovanje poskrbela skupaj. Saša je prevzel tehnični del posla in usklajevanje z mojstri. Živa barva obraze, poleg tega skrbi za spletni marketing, za promocijo in prisotnost na družbenih omrežjih. Izdelek namreč ne pomeni nič, če ga ne znaš spraviti med ljudi, se strinjata.

Igra brez omejitev

Clicques, ki so ime med drugim dobili zaradi zvoka, ki nastane, ko delce igrače združimo v enega, pridejo na naročnikov dom v paru. V kartonski embalaži, ki se s pomočjo tape-

spremeni v hišico in tako postane sestavni del igrače, sta dve deklici ali dva dečka. Tandem Dorimu je pri snovanju svoje ideje od vsega začetka razmišljala globalno, zato je ustvaril tudi temnopolte figurice. »Že na začetku sva se zavzela za to, da ne bi bilo diskriminacije. Potrebovala sva malo več časa, da sva ustvarila natančno takšne temnopolte figurice, kot sva si jih želela. Začela sva z nekaj posameznimi kompleti. Vesela sva, da zdaj obstaja ogromna družina. Ljudje so zadovoljni. Lesenih igračk različnih polti na trgu namreč ni veliko,« je povedal Saša.

Liki, ki nosijo različna imena, so zasnovani minimalistično. Njihovi obrazi ne razkrivajo razpoloženja, prav tako oblačila nimajo posebnih dodatkov. Prav to malim nadebudnejem omogoča svobodo pri igri, je omenila Živa. »Otrok ni usmerjen, pustiš mu, da gre njegova domišljija prosto pot. Zakaj bi bila figurica vesela, če je otrok na primer žalosten ali jezen? Poleg tega lahko otrok s temi liki pripovedu-

ali odigra zgodbo, ki so mu jo prebrali bližnji. Možnosti je res veliko.«

Enostavno razstavljanje in sestavljanje omogoča, da imajo tudi punčke kratke lase ali da fantje ne nosijo hlač. Stereotipi glede spolov tako lahko padejo. Čeprav sogovornika opozarjata, da to povsod morda ni najbolj

Da se lahko elementi prepletajo z drugimi, mora biti vsak kos zasnovan izjemno natančno, sta opazila snovalca. »Šele zdaj sva spoznala, da pri lesu to ni tako zelo enostavno. Ali se bodo izdelki prilagajali ali ne, je odvisno od številnih lastnosti, tudi od tega, koliko je les suh. Gre za pravi izziv.«

Živa Voga: »Če se že tako zavzeto posvečaš razvoju izdelka, je škoda, če ne domišliš tudi kakovosti materiala, iz katerega je narejena igrača. Ko je vse, kot mora biti, res mirno spiš.«

sprejeto. Težko je ustreči vsem. A Živa in Saša sta že davno spoznala, da pri pisanju svoje zgodbe sledita predvsem sebi.

Vsak milimeter šteje

O tem, kako bi likom vdihnila življenje, nista posebej razmišljala. Po besedah Saše je za to odločilen občutek. In tega očitno nosita v sebi. »Živa vsaki stvari, ki jo dela, pričara dušo. To se je pokazalo že pri punčkah. Čeprav slednje niso imele izraza, so imele svojo energijo.«

Nič drugače ni pri lesenih igračkah. A podoba, ki jo imajo danes, ko se zanje zanimajo kupci iz številnih držav sveta, ni nastala v bežnem trenutku navdiha. Za njo se skrivajo

Igrače, ki jih kliče svet

Njuno delo so med drugim opazili kuratorji Zavoda Big, ki raziskuje in spodbuja poslovno in ustvarjalno odličnost v 19 državah jugovzhodne Evrope. Sporočila najprej nista jemala čisto resno, saj se nista prijavila na natečaj oziroma izbor. Čez približno teden sta zapis prebrala ponovno in ugotovila, da je omenjeni zavod, ki med drugim organizira festival Mesec oblikovanja, njune lesene igrače v kategoriji majhnih lesenih predmetov izbral za najboljše. »To, da so kuratorji v poplavi izdelkov našli ravno naju, nama veliko pomeni, tega priznanja sva bila zelo vesela.«

Čeprav sta lesene igrače začela izdelovati šele pred približno letom, se zanje za-

Saša Rojak: »Odkar izdelujeva igrače Clicques, se nama je odprl nov svet. Ogromno sva se naučila. Vsak po svoje uživa pri svojem delu. So bila pa obdobja, ko sva naredila en korak naprej in dva nazaj.«

ure in ure razvoja. »Z ilustratorko in oblikovalko Natašo Majer smo oči po milimetrih predstavljali bolj skupaj. Tudi s tem, kje bo prečka las, smo se ukvarjali do potankosti. To, ali je obraz bolj ali manj zakrit, vpliva na razpoloženje in značaj lika. Glede takšnih malenkosti mi še zdaleč ni vseeno, priznam,« pravi Živa. Saša jo takoj podpre, da je tako prav. Četudi gre za podrobnosti, te naredijo veliko razliko, je prepričan.

Papirnatu domovanje malih lesenih prijateljev lahko sčasoma nadomestijo lesene hiške. Za dodatne možnosti igre poskrbijo drevesa in grmički, odeti v barve različnih letnih časov. Tudi drevesa niso izdelana iz enega kosa, ampak jih lahko otroci razstavijo. Njihovi deli z nekaj gibi postanejo del lika in obratno.

Foto: SHERPA

Še tako drobna šivanka ali celo najbolj tanek čopič jima ne predstavljata težav. Živa je nekoč za ustvarjanje imela svojo sobo. A ji to ni najbolj ustrezalo. Rada ima, da sta s Sašo v istem prostoru. Tako se lahko ves čas posvetujeta glede dela. (Foto: osebni arhiv)

Figurice so pobarvane, ne pa tudi lakirane, je pojasnil Saša Rojak. »Ko jih otroci uporabljajo in ko barva morda rahlo obledi, dobijo Clicques svojo patino, ostanejo živi. Če bi jih polakirali, bi bil to mrtev les.«

Kako je belgijska družina našla dom v Podšredi

»Ne spreglejte bogastva, ki ga imate na domačem pragu«

Objave na njenem FB zidu kar razganja od navdušenja nad lepotami Slovenije. Vmes so pripete čestitke za rojstni dan, ki ga je obeležila v začetku decembra. In seveda Tanjino vabilo, da bo ob tej priložnosti prav za vsakega gosta natočila kozarec penine in pripravila droben prigrizek. Stara trška gostilna v Podšredi se je poleti spremenila v belgijsko pivnico. Družina Van Quaethem je prevzela vse tiste navade, zaradi katerih se je pred veliko leti v Slovenijo zaljubila.

SAŠKA T. OCVRK

Kdor Podšredo obišče le na praznik kozjanskega jabolka, res nima občutka, kako v resnici izgleda ta znamenit kozjanski trg. Idiličen, lep, urejen in precej umirjen. Pretiranih množic turistov na običajen dan ne bomo srečali. »Videz vara,« se široko nasmeje gostiteljica v gostilni Pure, ki je prav nasproti znamenitega »prangerja«. Tanja, do nedavnega še Van Steenkiste, odločitve, da bo v tem kraju odprla belgijsko pivnico, ne obžaluje niti za trenutek. »Odpri smo jo avgusta z 20 vrstami belgijskega piva. Vsak mesec dodam enega in glede na to, da je v Belgiji trenutno znanih

približno dva tisoč vrst piva, imam manevrskega prostora za širitev ogromno. Da belgijskih vafeljev sploh ne omenjam,« se nasmeje in odnese pladenj s pijačo za sosednjo mizo. Potem ponovno prisede, da bi z nami delila svojo zgodbo. Prikupno se nasmeje in pravi: »Koliko časa imate?«

Tja, kjer se imajo najlepše

Kdo ve, kako so njegovi starši pred mnogimi leti odkrili Slovenijo. Postala je njihova priljubljena počitniška točka. Pascal je prvič prišel v deželo na sončni strani Alp, ko je bil star tri leta. Pri 18 letih je sem pripeljal

Tanja in Pascal s Casperjem in Siebnom. (Foto: osebni arhiv)

Po več kot 20 letih skupne poti sta se lani poročila na Lisci.

Praznik kozjanskega jabolka je bil letos tudi praznik belgijskega piva. Casper in Sieben sta se z »japko« družila bolj neobremenjeno kot njuna mama. (Foto: osebni arhiv)

»Mnogim Slovcem pravim, naj ne gledajo ven, ampak navznoter. V tujini ni vse tako lepo, kot si predstavljajo. Lahko imaš veliko, a se je treba za to včasih odpovedati najpomembnejšemu. Na koncu ugotoviš, da nekaj štejeta samo družina in zdravje.«

bolj postavljali pred vprašanje. Še posebej potem ko sta se jima rodila sinova Sieben in Casper. Ko je Tanja resno zbolela, se je polna časa prelila čez rob.

Dom za družino, domačine in tujce

Lahko bi rekli, da ju je ves čas vleklo proti jugu. Bila sta redna obiskovalca Italije, Francije, Hrvaške in seveda Slovenije. »Saj je drugje tudi lepo, ampak ravno v Sloveniji sva se počutila najbolj domače. Tu so morje, hribi in gore. In tako sva si pred desetletjem nedaleč stran kupila majhno hiško. Ta, v kateri sva zdaj uredila pivnico, je bila takrat veliko predraga za stanje, v kakršnem je bila.« Ko je dozorela odločitev, da se bosta v Slovenijo dokončno preselila, sta se zavedla, da potrebujeta nekaj večjega. Svoj koticček sta našla na hribovski kmetiji v Radečah. »Vse sva

morala obnoviti. Ponovno napeljati elektriko in vodo. Ampak lokacija se nama je zdela prekrasna. Pogleda na okoliške hribe, na naselja v dolini se kar nisem naveličala.« Podšrede kot posebnega kraja, kjer sta se počutila najbolj domače, nista mogla spraviti iz misli. »Glede na to, da se ta hiša ves ta čas še ni prodala, sva ponovno poskusila srečo. Tokrat smo se s prodajalci lahko dogovorili za

primerno ceno. In tako sva jo kupila.« Hiša v Podšredi je za zdaj gostilna in stanovanje, v prihodnosti bodo v njej uredili še manjšo trgovnico in sobe za goste. »Prihodnost vidiva v turizmu,« se nasmeje Tanja in doda, da je bila prva sezona, ki jo je v resnici komaj ujela za rep, nadvse spodbudna. Ob tem zakonca trgujeta tudi v lesom. Na Nizozemskem in v Belgiji sta najbolj zaželena prav oreh in hrast.

Mojster za vse

V pivnici nam najprej pade v oči masivno leseno pohištvo. S svojim robustnim videzom deluje močno, staro in domačno. »Vse to je novo in vse to je izdelal moj mož,« se pohvali Tanja. »Ven sva vrgla vse razen ploščic na tleh. Ponovno opremljanje in obnova sta bila zahtevna, veliko dela nas še čaka. Ampak na srečo mož naredi skoraj vse. Trenutno izdeluje opremo za naše stanovanje, novo kuhinjo in sobo. Bilo bi seveda krasno,

Ko sta otroka v šoli in mož v delavnici, Tanji dela družbo psička Koda. Kot pravi gostiteljica, bo tudi med prazniki pri njej dišalo predvsem po kuhanem vinu, jabolkih in cimetu.

»Všeč sta mi zgodba in podoba kraja, ki ga ponazarja tudi »pranger« sredi starodavnega trga.«

Vsak mesec se bogati pivski ponudbi pridruži novo ime.

Vso masivno leseno opremo v pivnici je izdelal mož Pascal.

»V Sloveniji me je vedno znova presenetilo gostoljubje. Takoj so na mizi salame in sir, da pijače ne omenjam. Česa takšnega v Belgiji enostavno ne doživiš.«

če bi sobe za goste imeli že zdaj, toliko je povpraševanja. Tudi zato je zadnje čase kar naprej v delavnici.« Na njuna vrata najpogosteje seveda trkajo Belgijci, gostila sta tudi že Nizozemce, Francoze, Italijane, Avstrijce, Nemce, Ukrajince in Avstralce.

Svoje gostišče sta poimenovala z angleško besedo Pure, kar pomeni čisto. »To predstavlja vse tisto, kar midva doživljava tukaj in kar bi rada ponudila tudi svojim gostom. Potem ko uprava Kozjanskega parka zapre svoja vrata, je prav Tanja tista, ki naključnim obiskovalcem preda različne informacije. »Takšnega sodelovanja so bili v parku zelo veseli. A tudi sicer smo se v lo-

kalno okolje odlično vključili. V prihodnje bomo v trgovinici poleg belgijskega piva imeli tudi lokalno ponudbo hrane in pijače ter spominkov. Pripravljamo pa tudi posebne pokušine belgijskih piv.« Številnim možnostim tako imenovanih petzvezdičnih doživetij se torej v Podsredi obeta še ena.

Mala Belgijca med kozjanskimi sošolci

Družina v Sloveniji živi že poltretje leto. Šest in osem let stara sinova sta se v tem času v novem okolju odlično ujela. »Govorita belgijsko, angleško in slovensko. Sama se trudim, ampak slovenščina je res zahtevna. Ker so vsi obiskovalci z domačini na čelu tako zelo prijazni, ni-

mam s sporazumevanjem n o b e - nih težav. Razen kadar otroka kakšen pogovor predčasno zaključita z ne vem ali z nič, nič ... Že ko smo prihajali na počitnice, sta fantka vedno težko šla nazaj. Verjetno tudi zato, ker smo bili ravno v Sloveniji vedno največ skupaj in najbolj sproščeni.« Ko ju kombi pripelje iz šole, se zapodita v kuhinjo, odvržeta torbi, mimogrede nekaj pojedsta in že sta spet na dvorišču v družbi prijateljev. »Vse dneve preživljata tako sproščeno, kot

jih v Belgiji ne bi mogla nikoli. Če ju hočem malo podražiti, rečem, da bomo šli nazaj. Takoj sta v solzah,« razlaga Tanja. Stari starši nad odločitvijo mlade družine vseeno niso bili prav zelo navdušeni. »Saj nismo na koncu sveta. Resda bi jih bilo lepo imeti bliže, zato pa smo obiskov toliko bolj veseli. Navsezadnje razumejo, da je najpomembnejše, da smo mi zadovoljni in srečni. Svet je vseeno zelo majhen.«

Po dveh desetletjih poroka na Lisci

Pascalova in Tanjina ljubezenska zgodba je navdušujoča.

Odkar sta skoraj še kot najstnika prvič prišla v Slovenijo, jo skupaj pišeta že 23 let. Življenje sta si ustvarila najprej v Belgiji in se pred leti skupaj ukoreninila na Kozjanskem. Preživela sta težke čase Tanjine bolezni. Rodila sta se jima čudovita fantka. Poroka ob vsem tem ni prišla na vrsto. »Kaj pa vem, saj sva se pogovarjala o tem, a kar nisva našla pravega časa,« se smeje sogovornica. Lani jo je Pascal ponovno vprašal, če bi ga vzela. »Rekla sem da. In ko je rekel, da bi se rad poročil na Lisci, je bilo samo še vprašanje, kdaj.« Vse sta uredila skoraj od danes do jutri. Ker sta svojo namero sporočila komaj nekaj tednov pred slavnostnim dogodkom, je iz Belgije prišla

le najožja družina. Levji delež veselih svatov so torej predstavljali Slovenci. 18. avgust jima bo ostal v nepozabnem spominu. »Bilo je res lepo. Preprost in vesel dan med ljudmi, ki jih imava rada, v naravi, z razgledom in v čudovitem vremenu.« Obema je bilo jasno, da so se vse stvari postavile natančno tako, kot sta si kadarkoli lahko želela in si znala predstavljati. In kam gre človek na počitnice, ko se enkrat preseli v svoj najljubši počitniški kraj? »Očitno smo res že pravi Slovenci - na hrvaško morje. Ampak vedno manj, ker nam ni všeč gneča. V hribe bomo šli smučat. Otroka sta odkrila smučke in sta navdušena.«

Foto: SHERPA

»Belgijska piva so nekaj posebnega – imamo lahka in sladka piva, češnjevega, karamelnega in kostanjevega okusa, a tudi močnejša, takšna z 11 ali 12 odstotki alkohola. Zeleno-rdeča slovenska klasika pri nas odpade.«

Boris Vrabec, fotograf, ki opozarja na dobro in lepo okrog nas

»Če želi biti fotograf spoštovan, mora spoštovati, kar fotografira«

Po poklicu ni fotograf, ampak električar, a tudi v službi v laškem Fragmat Timu ne opravlja dela, povezanega s svojim poklicem. Popoldne, zvečer in mnogokrat tudi zgodaj zjutraj še pred službo ga zadnjih 15 let lahko srečamo v Laškem, Celju ali tudi kje dlje, kjer s katerim od svojih fotoaparátov lovi izjemne motive in odkriva pozitivne zgodbe. Za svojo dušo, pravi Boris Vrabec, in tudi zato, da komu drugemu polepša dan. In če se drugi držijo reka, da eno jabolko odžene zdravnika stran, se laški fotograf drži tega, da mora biti na dan najmanj ena fotografija, sicer dan ni izpolnjen.

MARJETKA R. LESJAK

Kar mojstra fotografije iz Laškega loči od ostalih fotografov, je njegov odnos do vsega, kar ujame njegov fotografski objektiv. Name-noma išče dobro, lepo in navdihujoče. »To je moje poslanstvo, moj cilj,« pravi Boris Vrabec, ki prizna, da kadar kdo želi fotografijo, ki bi koga prikazala v slabi luči, to zavrne. »To me ne veseli, nisem takšen človek, v tem se enostavno ne prepoznam.«

Primer, ki kaže na njegov tenkočuten odnos do sveta in dogajanja, tudi če ni pozitivno, je bila objava v času, ko smo mediji poročali o plazu v vasi Stopce. Ko smo mediji takrat iskali slike, ki kažejo plaz, je Boris Vrabec pokazal lepote te vasi. V svoji objavi na socialnem omrežju ni zanikal, da je to vas prizadel plaz, a s svojo objavo je naselje prikazal v drugačni luči. »Vedno skušam v slabi situaciji ali nesreči najti

drugo, lepšo plat. Takšne nesreče kažejo na moč narave in takšne stvari se me kot človeka dotaknejo, sem čustven fotograf, z dušo in mi je ob takšnih trenutkih hudo. Upam, da se bo ta primer v vasi Stopce dobro končal.«

Fotograf sončnih vzhodov

Boris Vrabec je fotografski samouk. Udeležil se je zgolj enega tečaja, pri čemer se je največ naučil sam, z delom. Pri fotografiranju upošteva zakonitosti, brez katerih pač ne gre. A ključen je navdih. Tega, pravi fotografski mojster, je treba negovati.

Odgovor na vprašanje, kateri del dneva mu je najljubši za fotografiranje, ni enoumen. Odvisen je od časa v letu in od njegovega razpoloženja. Je jutranji tip človeka in mu ni težko, da se po dobro fotografijo odpravi zgodaj zjutraj. »V priročnikih je veliko nasvetov, namenjenih fotografiranju sončnih za-

hodov, sam pa imam v svoji bazi več sončnih vzhodov. Najbrž so umetniki večinoma res bolj večerni tipi, jutranji smo bolj redki.«

Veliko je »norih« stvari, ki jih je naredil za dobro fotografijo. Tako je na primer polno luno za mlajem na Humu lovil devet let, da je prišla natančno v tisto linijo, v kateri jo je želel. »Fotomontaža me ne zanima. Raje sem ne terenu in lovim najboljše možne pogoje, ki so potrebni za fotografijo.«

Samokritičnost je nujna

Posebna je zgodba, ki jo laški fotograf piše vsak dan na Facebooku in zaradi katere se ga je morda kdaj prijel vzdevek »laški kronist«. A je več kot zgolj kronist dogodkov. Ob fotografijah, ki jih vsak dan objavlja in ki so res preišljene, velikokrat dopiše še besede, ki navdihujejo, kažejo na določeno simboliko, povezano s tistim dnem, ali pa fotografijo zaokroži z dobro mislijo. Tako je na primer na drugo adventno nedeljo objavil fotografijo dveh cerkva, vsako na svojem hribočku, a na sliki združenih v simbolno celoto. »To je pika na i fotografije. Vendar veliko ljudi že brez opisa razume, kaj s fo-

grafijo sporočam. Tega sem zelo vesel. Ljudje se odzivajo in tako jim polepšam dan ali trenutek. To izpolnjuje tudi mene.« A pri tem laški mojster ohranja tudi zdravo mero samokritičnosti. »Le tako se lahko še izboljšam.«

Boris Vrabec tudi razstavlja. Leta 2008 je imel prvo odmevno razstavo v kavarni hotela Thermana v Laškem. V prostorih ljudske univerze v Celju, kjer ima enkrat letno tudi predavanja z naslovom Kako nastane dobra fotografija, trenutno je na ogled njegova razstava. V knjižnici v Zidanem Mostu je njegova stalna razstava, ki kaže na drugo plat tega kraja, ki se ga po krivici držijo pridevniki, kot sta star in umazan. »Kalim se v slabih pogojih, ker v dobrih pogojih ni težko narediti dobre fotografije.« Zidani Most mu je bil svojevrsten navdih, zlasti most in stavbe. A cilj njegovega dela niso razstave niti zmaga na fotografskih natečajih – ker mu ni mar za tekmovalnost in tovrstno dokazovanje.

Dobro privlači dobro

Največ fotografira v domačem kraju, odzove pa se tudi na prošnjo za slikanje porok in drugih dogodkov. »Žal je trenutna miselnost takšna, da bi ljudje radi imeli čim boljše fotografije za čim manj denarja. Menim, da bi na poroki morala biti celo

dva fotografa, tako bi bili dragoceni trenutki ujeti iz različnih zornih kotov. Vrednost prave fotografije je v današnjem času razvrednotena,« pravi Boris Vrabec. A v Občini Laško so že kmalu prepoznali njegovo dragoceno vrednost in mu leta 2016 podelili bronasti občinski grb za dosežke na področju fotografije. »To mi je v ponos. Na nek način s svojim delom orjem ledino in gradim prepoznavnost svojega kraja s pomočjo svojih fotografij in objavljanjem na internetu. Velikokrat mi rečejo, da sem najboljši fotograf, pri čemer pravim, da sem najbolj prepoznaven in najbolj dejaven.« To potrjujejo tudi številke. Na mesec namreč naredi od pet do deset tisoč posnetkov.

In to pozitivno naravnost ter prepoznavnost je mogoče opaziti tudi na fotografijah, na katerih lahko tudi neuki posameznik prepozna naklonjenost, ki jo tisti, ki se na slikah znajdejo, kažejo do fotografa. To čuti tudi sam, priznava. »Nasproti mi prihaja zelo malo ljudi, ki bi bili nerazpoloženi. Morda je to dar od zgoraj, čeprav nisem vraževeren. Veseli me, da se ljudje lepo odzivajo, da sodelujejo in so dejavni. Verjamem, da dobre misli pritegnejo dobro. Naše misli so nenazadnje naše življenje.« Tudi zato se morda ta fotograf ne srečuje z veliko prošnjami za neobjavo slik. Če pa kdo že izrazi željo, jo vedno spoštuje.

Kakovost je na prvem mestu

Avtorju izjemno dovršenih fotografij se je že zgodilo, da je kdo uporabil njegovo fotografijo brez dovoljenja. Tudi zato svoje slike zdaj podpisuje z vodnim žigom. Največja težava po njegovem mnenju ni, da nekdo uporabi nekaj brez dovoljenja avtorja, ampak je večja težava, da se dogovori za dovoljenje za objavo v nek namen, potem pa se slika znajde še na nekem drugem, neprimernem formatu. »Kar srce me zaboli, ko zagledam fotografijo, ki sem jo objavil na Facebooku, potem na plakatu. To ni dovolj kakovostna resolucija za takšen format in fotografu naredi več škode kot koristi. Ne delam zmazkov, za svoj motiv se res potrudim, da ujamem pravo svetlobo in da sem na pravem stojišču. Kdor spoštuje fotografa, se bo pošteno dogovoril za pravi format.«

Ker velja v življenju za discipliniranega človeka, ima tudi fotografije skrbno urejene. Vsak mesec jih sistematično shranjuje na zunanjih diskih v posebnih mapah. »Ko grem na fotografski izlet, fotografije shranim z imenom kraja, kjer so bile posnete, da jih tako lažje najdem. Moram pa pri tem biti dosleden, kajti na nekaterih poteh ob ugodnih pogojih lahko naredim tudi do tisoč posnetkov.« Pri tem velja opozoriti, da Boris Vrabec ne spada med tiste, ki zgolj pritiskajo na sprožilec, ampak poskuša z vsako fotografijo ujeti določen trenutek.

S fotografsko opremo, četudi je ima malo več, ni zasvojen. Za bolj zahtevne pogoje, kot sta tema ali gibanje v slabši svetlobi, mora uporabiti profesionalni aparat. »Če grem v hribe, je deset kilogramov dodatne opreme veliko, zato moram prej dobro premisliti, brez česa res ne gre. Oprema je pomembna, vendar mi ne gre za to, da bi imel najboljšo in najnovejšo možno opremo.«

Lepota povsod okrog nas

Najmanj fotogeničen del leta zanj so poletni dnevi, ko je svetloba močna. »Ljubše mi je hladnejše vreme. Letošnji oktober je bil izjemno lep, vendar sem bil bolan in sem res trpel, ko sem gledal čudovite barve zgolj skozi okno. Videl sem lepoto, ki je v tej meri prisotna le dva ali tri tedne v letu, a nisem mogel nič. Tudi zima mi je zelo všeč. Vsaka vejica ima potencial v sebi. Moraš pa biti v tem letnem času kar hiter, saj so prve dve ali tri ure, ko sonce posije na novozapadli sneg, najlepše.«

Ob redni službi je tako predan fotograf, kot je Boris Vrabec, seveda vezan na dobro načrtovanje. »Zdaj, ko je zima, ženi kdaj tudi povem, da ne bom prišel na kosilo, ker imam na voljo zgolj dve uri, preden pade mrak.« Odkrito tudi prizna, da je kdaj tudi jezen na »vremenarje«. »Pravilna vremenska napoved je zelo pomembna, sploh če se peljem sto ali dvesto

kilometrov daleč po dobro fotografijo. Če je potem vidljivost veliko slabša, kot je bilo napovedano, ali je sploh ni, mi res ni vseeno. Megla je cenejša in enako fotogenična skozi domače okno.« Vreme je tudi sicer najpogostejši krivec za spremembe načrtov.

Glede motivov ni izbirčen. Rad fotografira tako ljudi kot živali ali naravo. Včasih je menil, da so mu makroposnetki ljubši, ampak ker na terenu opazi še druge reči, to svojo ljubezen do makrofotografije postavi v ozadje. »Sem se že pošalil, da ko bom starejši in se ne bom mogel odpraviti kam dlje, bom odšel na bližnji travnik in naredil veliko »makro« posnetkov. Zdaj pa še lahko grem v hrib ali se kam zapeljem.«

Če navadni pohodnik za pot na hrib porabi uro časa, se ta čas pri takšnem mojstru fotografije, kot je Boris Vrabec, podvoji ali potroji. »Dobra stran je, da gre tudi brez kondicije, ker lahko hodiš ves dan, a nisi utrujen.« spet prepozna pozitivno plat dolgih

sprehodov. Čeprav mu kondicije, ne fotografske in ne pohodniške, seveda ne manjka. A z ženo, ki ga pri njegovem srčnem poklicu sicer podpira, zaradi njegovega ustavljanja kar težko uskladiata kakšen skupen sprehod.

Lepe misli in citate, ki jih običajno objavi ob fotografijah, si zapisuje, ko jih sliši ali prebere. Vremenski pregovori, ki jih rad objavi, so iz leta 1937. »Nimam neke »baze«. Vidim pa, da je ljudem to všeč, čeprav je zame fotografija na

prvem mestu. Misli, ki jih zapišem, res iskreno mislim, zato sem na Facebooku prav takšen človek, kot sem tudi v resnici. To lahko potrdijo tisti, ki me poznajo. Takšen bi tudi rad ostal.«

Foto: GrupA, osebni arhiv

Boštjan Oder, voditelj jutranjega programa na Radiu Celje, ki se je premierno preizkusil v vlogi voditelja kolesa sreče, je zelo suvereno opravil svojo nalogo in ob tem še dobro zabaval udeležence.

»Tudi jaz bom preizkusil srečo.«

Tradicionalni dogodek NT&RC tokrat na zadnjega leta dan

Naši bralci in poslušalci spet radi vrteli kolo sreče

Da so si bralci Novega tednika in poslušalci Radia Celje še kako želeli tudi letos zavrteti kolo sreče, je dokazal njihov obisk na tradicionalnem dogodku naše medijske hiše v okviru Pravljičnega Celja, ki smo ga v Stanetovi ulici izvedli zadnji dan minulega leta. Prvotno načrtovan dogodek – 21. decembra – je namreč zaradi slabega vremena odpadel.

ROBERT GORJANC

Številni obiskovalci so že takoj na začetku dogodka oblikovali dolgo vrsto in v njej kljub hladnemu vremenu, potrpežljivo čakali, da je nastopil trenutek, ko so lahko odvrtili kolo sreče. Da jim pri tem ni bilo preveč hudo, je poskrbel voditelj jutranjega programa na Radiu Celje Boštjan Oder, ki je veselo in igrivo kramljal z izzivalci sreče in jih zabaval z iskričnimi komentarji.

Potem ko je obiskovalec zavrtel kolo sreče, si je prisluzil eno od številnih lepih nagrad, ki so jih prispevali oglaševalci in poslovni partnerji naše medijske hiše. Vstopnico za sodelovanje v kolesu sreče sta predstavljala izpolnjen kupon v Novem tedniku ali prijavnica na stojnici naše medijske, pri čemer je bilo treba napisati tudi novoletno željo. Ve-

čina obiskovalcev se je odločila za prvo možnost, saj je bilo med udeleženci kolesa sreče veliko dolgoletnih naročnikov Novega tednika.

Za prijetno razpoloženje na prizorišču je poskrbel tudi naš tokratni glasbeni gost Tilen Lotrič, ki je ob tem privabil pozornost tudi drugih obiskovalcev, ki niso sodelovali v naši nagradni igri in so prišli po zadnjih opravkih in nakupih pred silvestrskim večerom.

Zadnji dan minulega leta je tako tudi naša medijska hiša prispevala k živahnemu vzdušju v središču Pravljičnega Celja, ki ga je v programskem delu, potem ko je že bilo otroško silvestrovanje v Pravljični deželi na Glavnem trgu, končalo osrednje silvestrovanje na Krekovem trgu.

Foto: Grupa

Za izziv sreče pri kolesu sreče se je zaradi številnih udeležencev v Stanetovi ulici spet oblikovala dolga vrsta.

Ob koncu še enega uspešnega Kolesa sreče še skupinska fotografija ekipe Novega tednika in Radia Celje: (z leve) Mitja Tatarevič, Aljoša Bončina, Boštjan Oder, Anica Šrot Aužner, Živa Dobnik, Lara Žlof, Tilen Lotrič, Klavdija L. Tomažič, Simona Brglez in Robert Gorjanc.

Udeležencem naše nagradne igre in obiskovalcem, ki so zadnji dan leta prišli v knežje mesto, je zapel naš tokratni glasbeni gost Tilen Lotrič.

Raiven navdušila

Raiven je 23-letna izjemno nadarjena pevka in harfistka. V soboto, 21. decembra, je obiskala Celjski mladinski center in občinstvo navdušila s polakustičnim koncertom.

V sklopu koncertne turnee bo obiskala sedem slovenskih mest, kjer bodo skladbe s prvenca Magenta in z albuma Rem v intimnem vzdušju dobile novo razsežnost v polakustični oziroma polelektrični različici, kjer zvok ustvarjajo harfa in godala.

»Kdor želi vpogled v moje življenje, mu to ponujam na koncertih, ki sem jih zastavila bolj intimno in na katerih je v ospredju akustika. Oder je edini prostor, kjer se počutim sproščeno, da delim svoje misli in občutja,« je poudarila Raiven.

PF, foto: TILLEN KRIŽNIK

Vojna zvezd: Vzpon Skywalkerja

»Finale.« Poslednji film serije Vojna zvezd je vaja v iskanju ravnotežja med recimo uboganjem ruskih trolov in popravljanjem prejšnjega ... in boljšega ... filma, krpanjem odgovorov na neodgovorjena vprašanja, postavljanjem novih vprašanj, ki bodo poganjala prodajo igračk, knjig ..., ter sklep tridesetim letom zgodb. Akcija nima časa zadihati in biti dojeta, preveč likov je preveč stranskih za svoje dobro, predvsem pa je film za režiserja tipično nostalgichen korak nazaj v vodenju pogovorov o avanturističnem fantazijskem filmu. Na srečo premore solidno igro in nekaj močnih ter zasluženih čustvenih prizorov, a nasploh je nekaj, kar preživiš ne preveč poškodovan, a nenavdušen glede ponovitve izkušnje.

OCENA: 6 / 10

Portret mladenke v ognju

»Naslikati tisto, kar se naslikati ne pusti.« Romanca v filmu Portret mladenke v ognju je vsaj do neke mere kot sanje študenta umetnosti, vsebuje scene, ki jih liki lahko počnejo ali dojemajo ali si jih povedo le zato, ker so liki v filmu. Malce je nenavadno, da je ta scenarij prejel nagrado v Cannesu – je nadvse zgleden, a ne sapo jemajoč. Zelo enostavno je mogoče uvideti, katera scena iz prve polovice filma je tam zato, da povzroči čustveni odziv v drugem delu. Fotografija, postavitve likov v prostoru in izjemen zvok pričarajo več občutka resnice kot vse ostalo.

OCENA: 7 / 10

PETER ZUPANC

Gadi so si za praznike zaželeli romantiko

Ljubezen je ena najpomembnejših, če ne kar najpomembnejša stvar v življenju. In to vedo tudi fantje iz skupine Gadi.

V njihovi najnovejši skladbi, ki nosi naslov Samo en poljub mi daj, Gadi pojejo o neuslišani ljubezni fanta do dekleta, ki že dolgo hrepeni po njej, vendar se boji razočaranja. Zato dekletu prosi samo za en poljub, da bi ga grel v hladnih dneh in da bi se spomnil, kako je biti po dolgem času ljubljen. Že z enim poljubom bi bila ljubezen izpolnjena. Avtor melodije je basist Primož Ilovar, besedilo je delo Igorja Pirkoviča. Skladbo so posneli v Studiu Ilovar, za video podobo je poskrbel Nejc Tomšič. Člani skupine vam želijo, da vam njihova najnovejša skladba čim večkrat polepša trenutke v dvoje.

Foto: Skupina Gadi

Cats

Vsak mesec ob polni luni se mačke zberejo in odločijo, katera bo odšla v mačja nebesa. Pomembno: v priredbi muzikala med drugimi igrajo Jennifer Hudson, Idris Elba in Taylor Swift.

Zamera

Vsak, ki stopi v zakleto hišo, znori, ostane v komi ali umre ... Pomembno: priredbo japonske grozljivke je produciral Sam Raimi.

Stieg Larsson: Mož, ki se je igral z ognjem

Pomembno: dokumentarni portret novinarja in pisatelja, avtorja knjige Dekle z zmajevim tatujem, čigar obsesija je bilo razkrivanje skrajnih desničarskih gibanj.

PZ

Ditka ima novo avtorsko skladbo

Po zmagi na največjem kantavtorskem festivalu v Bolgariji in uspešnem izidu 3. albuma z uglasbeno poezijo je Ditka v prazničnem decembru poslušalcem poklonila novo avtorsko pesem z naslovom Warm Hearts (Christmas Time).

S pesmijo Warm Hearts (Christmas Time) želi Ditka spomniti, da v življenju največ štejejo drobne stvari, kot so iskren nasmeh, prijazna beseda, nesebična pomoč in sprejemanje drug drugega.

Za pesem je glasbenica posnela tudi videospot, v katerega je vključila člane svoje družine.

»Družina zame pomeni visoko vrednoto. Dobri odnosi z ljudmi, ki jih imam rada, so zame zelo pomembni, da lahko dobro in uspešno delujem tudi na ostalih področjih življenja. Moja družina se je z veseljem odzvala povabilu k sodelovanju v videospotu. To je bila prav posebna in lepa izkušnja za vse nas, nastal je nekakšen portret, ki nas bo za vedno opomnil, da največ šteje to, da imamo drug drugega in da se imamo radi.«

Foto: Dobran Laznik

Vedno z menoj!

Petdeset let od valete na Vranskem

Sošolci, ki so v letu 1969 končali osemletko v takratni Osnovni šoli Vrasko, so bili pisana družčina z vseh vetrov: z Vranskega, iz Tabora, z Gomilskega, iz Šentgotarda, Motnika in Špitaliča. Okroglo obletnico so obeležili že junija z izletom v Prlekijo, a ker so ugotovili, da jim druženje veliko pomeni, so se v začetku decembra ponovno dobili. Tokrat na Vranskem.

Z vodnico Tanjo Goropevšek so si ogledali zanimivo muzejsko zbirko v rojstni hiši knjigarja, založnika in mecena Lavoslava Schwenntnerja, ki je prijateljeval z

Ivanom Cankarjem in izdal njegove knjige ter knjige drugih pesnikov in pisateljev slovenske moderne. V času šolanja se o njem ni govorilo, zato je bila pripoved vodnice še toliko bolj zanimiva.

Nato so po petdesetih letih prvič obiskali svojo šolo. Prijazno jih je sprejela ravnateljica Majda Pikel, ki jih je popeljala po starem delu šole, jim povedala, kako se je šola v pol stoletja spremenila, povečala, kar dvakrat vmes spremenila ime. Vsakemu je podarila knjigo Knjižnica – srce šole.

Prav vznemirljivo je bilo ponovno sestiti v šolske klopi in v razredih obujati spomine na skupne dni in na učitelje. Slavica Plavčak in Adi Zore sta bila razrednika. Poučevali so tudi Milica Pečovnik, Julka Golob, Tilka Raner, Matilda Zupanc, Zdenko Puncer, Mirko Gorišek, Lilijana Lukman, Janko Križnik, Slavko Skubic, učiteljica Vika in drugi. Veliko so jih naučili in šele zdaj vedo, kako lepa so bila ta njihova skupna leta.

Takrat ni bilo telefonov in računalnikov. Učno snov so

pisali na tablo in v zvezke, učili so se iz učbenikov, delovnih zvezkov takrat še ni bilo. Pisali so z nalivnikom, kemičnih svinčnikov niso smeli uporabljati. A ni bilo slabo. Ob pisanju in prepisovanju so si urili spomin in pisavo so imeli veliko lepšo, kot jo imajo učenci zdaj.

Tako je bilo pred več kot pol stoletja. Šola je danes večja, bolj moderna, pouk je drugače organiziran. Toda takrat je bil njihov čas in tudi v takratni šoli so se dobro počutili. Mnogi so tudi kasneje uspešno nadaljevali šolanje, si ustvarili kariero. Ugotavljajo, da so se kar vsi in vsak po svoje v življenju dobro znašli.

Od njihovih sošolcev je zagotovo najbolj znan Izidor Pečovnik – Dori, duhovnik v Berlinu, imajo pa tudi mati-čarko, pogrebno, javnega tožilca, učiteljico, glasbenika, kmete, uspešne podjetnike, a tudi študente, ki niso doštudirali, a so se v življenju bolj ali manj dobro znašli. Skratka za krste, poroke, pogrebe, jubileje – za vse lahko poskrbijo sami.

Pri Slovanu na Vranskem so sedli k poznemu kosilu, zapeli ob zvokih harmonike sošolca Francija Blatnika in si obljubili, da se bodo naslednje leto spet dobili.

MARINKA MOŠNIK
Foto: Luka Rojnik

televizija celje
KONTAKT: 03/42 88 266, marketing@tvcelje.si
www.tvcelje.si

DOGODKI DNEVA
od ponedeljka do petka ob 18.30 in 22.15

SiOL kanal 673 amis kanal 306 telemach kanal 271 T2 kanal 152

Filmski večer
torek in sobota 22.55

ARENA
TV ARENA
PRI VAŠEM OPERATERJU
T-2 - 189 TELEKOM - 688
A1 - 311 TELEMACH - 129

**VEDEŽEVANJE, ASTROLOGIJA,
NUMEROLOGIJA, REIKI, FENG SHUI**

www.astrocenter.si
090 77 77
2,19 €/min. iz omrežja Telemach, ceno iz drugih omrežij določajo drugi operaterji

NAJ VIVA
narodnozabavna TV oddaja

**Vsak četrtek ob 20.00
na programu
VTV - Vaše televizije**

VTV
VTV - Vaša televizija, Žarova c. 10, Velenje
t.: 03 898 60 00, vtv.studio@siol.net
www.vtvstudio.com, www.facebook.com/najviza

Za akademijo vse pripravljeno, začeli bomo naslednji teden

Izbrali smo udeležence

Izziv tedna

- Postavite si dolgoročni cilj
- Postavite si vmesne, kratkoročne cilje
- Definirajte strategijo (kako boste do teh ciljev prišli)
- Zapišite vse na list, podpišite, postavite na vidno mesto (vrata, hladilnik, ...)

Skupina, ki ji bomo spremenili življenjski slog v trimesečnem projektu Akademija zdravega življenja, je že izbrana. Te dni je deset udeležencev domov že prejelo vabila na prvo srečanje, ki bo v ponedeljek, 6. januarja, v Žalcu. Ekipa 24alife, ki akademijo strokovno vodi, je že pripravljena. Prav tako ekipa Medicine dela Krumpak. Prvo srečanje bo spoznavne narave, seveda pa bomo preverili tudi kondicijo deseterice izbranih, sledil bo zdravniški pregled.

pa kdaj mogoče slišati, tako nikakor ne drži. In to lahko doslej izbrani v projektu tudi potrdijo. V izboru so bile pomembne informacije o tem, koliko so prijavljeni na splošno dejavni v življenju, kakšne cilje imajo na področju življenjskega sloga in koliko so pripravljeni vložiti svoje energije v to, da konec marca njihovo življenje ne bo več enako – ampak kakovostnejše. Zgodbe prijavitelj in izbranih so različne, zanimive, nekatere tudi boleče in polne življenjskih izkušenj. Akademija bo tako samo še dodana vrednost njim in njihovim družinam. Ne pozabite, da sprememba življenjskega sloga pozameznika vpliva tudi na vse člane družine, kar pomeni, da smo s preteklima dvema sezonama izboljšali slog ne le udeležencev, ampak vsem njihovim družinam. Zato je v akademiji velik poudarek prevsem na tem, koliko podpore bodo imeli udeleženci tudi doma. To je ključno predvsem za čas, ko se projekt spomladi izreče. Tudi na koncu akademije bo

Ves čas akademije bo skupina dobivala domače naloge oziroma izzive. Če se jih bo resno lotila, bo to v prid njim, saj ko bo projekta enkrat konec, bodo ravno ti izzivi pustili največji pečat.

zdravniška ekipa ponovno pregledala osnovne zdravstvene parametre vsakega sodelujočega. Tako bomo potrdili naš zastavljen cilj: izboljšati zdravje vseh v projektu. Tisti, ki so se prijavili, prišli na razgovor, pa morda te dni obvestila o izboru niso dobili, naj

ne obupajo. V naslednji sezoni bodo pri ponovni prijavi imeli absolutno prednost. Vsak trud in vztrajnost se izplačata in obrestujeta. Spremljate nas, v ponedeljek bomo začeli. S polno paro. In potenjemo.

Foto: GrupA

SIMONA ŠOLINIČ

Podatki o tem, koliko so posamezniki na začetku projekta telesno vzdržljivi, so za akademijo izredno pomembni. Letošnja akademija bo nekoga prav posebej presenetila, ampak to naj zaenkrat ostane skrivnost. Izbrali smo enajstega sodelujočega, ki bo prejel prav posebno nagrado že na začetku ... Tudi imena sodelujočih boste izvedeli prihodnji teden.

Koliko odziva je bilo za letošnjo akademijo, kaže to, da so razgovori z vsakim posameznikom, ki se je prijavil, skupno trajali več kot štiri ure. Izbor ni bil lahek, je pa temeljil na mnenju strokovnjakov iz 24alife. Mnenje, da lahko kar tako nekdo pristopi glede na veze in poznanstva, kar je bilo kdaj

Nepogrešljiv del akademije je mobilna aplikacija 24alife. Ne gre za navadno aplikacijo, gre za posebej razvit program s pomočjo Mayo klinike in je velika vez med posameznikom v akademiji in strokovno ekipo, ki ima ves čas stik z njim in tudi nadzor nad tem, koliko in kako opravlja vse vaje, ki jih mora opraviti v času projekta.

Ruska država spoštuje našo občino

To Rusi dokazujejo s svojimi rednimi obiski ob določenih priložnostih, ki jih pripravimo v naši občini. Največ jim pomeni dan zmage nad fašizmom in nacizmom, ki ga praznujemo 9. maja. Tega dne predstavniki njihovega veleposlaništva v Ljubljani vedno povabimo v Štore in skupaj obiščemo grob njihovega neznanega vojaka ruske Rdeče armade. Rusija oziroma takratna Sovjetska zveza je v drugi svetovni vojni izgubila 27 milijonov ljudi. Zato ni naključje, da Rusi slavijo ta praznik in je za njih v resnici največji in podkrepjen z veliko vojaško paradno v njihovem glavnem mestu Moskvi.

Ruski vojaki so padli tudi v naši državi. Tako med prvo svetovno vojno in seveda med drugo. Zaposleni na veleposlaništvu med drugim tudi stalno obiskujejo in skrbijo za vzdrževanje grobov, ki so množično posejani po Sloveniji. Med drugim tudi pri nas na Javorniku nad Štormi. Leta 2013 so Rusi sofinancirali obnovo spomenika. Naša občina je poskrbela za njegovo obnovo.

Ravno tako je ruska delegacija ponavadi prisotna ob dnevu spomina na mrtve. Ruska cerkev izvaja velik projekt, saj želi iz vseh grobov po Sloveniji, kjer so pokopani njihovi vojaki iz obeh vojn, pridobiti prgišče zemlje, v kateri so pokopani. Tako je bila pred dnevi poslana v Rusijo tudi zemlja iz naše občine Štore. To je dokaz, kako država skrbi za svoje padle vojake.

Ob tej priložnosti, ko sem bil z rusko delegacijo na grobu padlega ruskega vojaka, sem dobil v dar njihovo knjigo, kjer so predstavljene vse občine in kraji po Sloveniji, ki imajo pokopane ruske vojake. Na 20. strani je omenjena tudi naša občina. Priznam, da sem na to izjemno ponosen, kot tudi na visoko odlikovanje, ki sva ga pred tem prejela z našim županom.

SREČKO KRIZANEC

Novoletni nastop kitaristov in harmonikarjev

Glasbena šola Celje je postregla še z enim odličnim glasbenim večerom, novoletnim koncertom svojega kitarkega in harmonikarskega orkestra. Prvega vodi dirigentka Suzana Hebar Čamer, drugega dirigent Dejan Kušer.

Oba orkestra sta z izbranim programom nastopila v dvorani Narodnega doma v torek,

10. decembra. S kitariskim orkestrom sta se na odru predstavili solistki, flautistka Zala Godnik (mentorica Metka Lipovšek) in čelistka Lara Lipovšek (mentor Sebastian Bertoncelj), prva z zanimivo skladbo En'tracte skladatelja Iberta, čelistka pa s priredbo skladbe Patient, za katero je aranžma napisala Urška Orešič Šantavec.

Kitariski orkester je svoj nastop sklenil z božično skladbo Feliz Navidad in gosti, trobentačema Martinom Jagrom in Renejem Kračunom (mentor Dejan Podbregar), s harmonikarjem Antoniem Jukićem (mentor Dejan Kušer) in tolkalistom Luko Kolarjem (mentor Damir Korošec). Tudi mladi harmonikarji so nadaljevali v prazničnem duhu in s

prijetnimi skladbami zaokrožili še en koncert v nizu novoletnih glasbenih poslastic Glasbene šole Celje. Ob koncu sta združila moči oba orkestra in zazvenela v melodijah Avsenikove skladbe Zvezde na nebu žare.

Dirigentoma, solistkama in vsem ostalim nastopajočim iskrene čestitke za odličen koncert. ML

Gala Ruski bal v Kristalni dvorani

V Kristalni dvorani Grand hotela Rogaška Slatina je bil prvi Ruski bal v organizaciji Ljubljanskega godalnega ansambla ob podpori Ruskega centra znanosti in kulture v Ljubljani. Gala ples je minil v znamenju brezčasne klasične glasbe in baleta, opernih arij in vrhunskih plesnih točk v paru.

Otvoritveni ples so na suito iz baleta Hrestač P. I. Čajkovskega izvedle primabalerina SNG Maribor Galina Čajka in njene učenke, dijakinja Konzervatorija za glasbo in balet Maribor.

Obiskovalci so prisluhnili virtuozni violinisti Inge Ulolini, koncertni mojstrici Ljubljanskega godalnega ansambla, ki je zaigrala ob klavirski spremljavi Olge Ulokine, prof.. Nato so občudovali glasova članice ansambla Bolšoj teatra, sopranistke Anne Samohina in solista Ljubljanske opere tenorista Žige Kasagića. V nadaljevanju sta parket prevzela vrhunska plesalca standardnih in latino ple-

sov Peter Fileš in Maja Pucelj, znana tudi kot trenerja v šovu Zvezde plešejo.

Glasbeno-plesni gala večer se je končal z elegantnim valčkom, kjer je sodelovalo celotno občinstvo.

Posebej je treba omeniti, da je bil vstop na ta vrhunski dogodek prost in je bil namenjen tako odraslim kot otrokom. Na nastopu so se predstavili s posebno točko tudi mladi violinisti Glasbene šole Rogaška Slatina iz razreda Inge Ulokine.

»Ruski center znanosti in kulture je skupaj z direktorico Marino V. Gusjkovo in Ljubljanskim godalnim ansamblom že napovedal, da bo dogodek tradicionalen, česar se zelo veselimo, saj tako postavlja Rogaško Slatino na zemljevid mednarodnega kulturnega dogajanja in poudarja bogato zgodovinsko tradicijo kraja,« je povedala Inga Ulokina, profesorica in soorganizatorica gala Ruskega bala v Kristalni dvorani.

MILENKA BLAŽEVIČ, foto: Temir Isaev

Ljudske pesmi so še vedno aktualne

Konec novembra smo v OŠ Polzela pripravili dobrodelni koncert z naslovom **Kar mat je učila, me mika zapet. Vodnikove besede so nas v izteku Vodnikovega leta popeljale v svet ljudskega slovstva. Ob dobrodelnem koncertu je izšlo tudi težko pričakovano literarno glasilo z naslovom Iz roda v rod, od ust do ust.**

Literarno glasilo ponuja devet poglavij oziroma devet ljudskih pesmi, in sicer Žabe svatbo so imele, Čuk se je oženil, Mi se imamo radi, Jaz pa ti pa židana marena, Al' me boš kaj rada imela, Lani se možila sem, Lisička je prav zvita zver, Marko

skače in Ob bistrem potoku je mlin. »Devet poglavij, devet ljudskih pesmi ... Ljudska, magična devetica ... Vsako poglavje nosi naslov ene od znanih ljudskih pesmi, ki si jo lahko v glasilu tudi prebere. Sledijo nove, prirejene pesmi naših učencev. Žabice, čuk, sova, lisička, ljubezen, poskočni Marko, mlin ... Vse naštetje se pojavlja v novih, domiselnih preoblikah. Na koncu vsakega poglavja je otroški pogled na posamezne ljudske pesmi. Pester pesniški nabor ne bi bil nič brez izjemnih risbic, ki dajejo vsebinam pesmi prav poseben čar,« je v uvodniku zapisala urednica Karmen Zupanc.

Že v minulem šolskem letu (šolsko leto 2018/19) smo organizirali prav poseben kul-

turni dan, namenjen ljudskim pesmim, kjer so se učenci medgeneracijsko povezovali. Učenci različnih starosti so ustvarjali s skupnimi močmi, predvsem pa se družili in se drug od drugega učili.

V tem šolskem letu smo se lotili dela dva meseca pred predvideno izdajo glasila. Na osnovi ljudske pesmi smo lahko napisali svojo priredbo. Lahko smo obdržali samo naslov, lahko smo uporabili ljudski jezik ... Nastalo je več kot 40 odlično prirejenih ljudskih pesmi, številne se da zapeti kot originalne ljudske. Meni je všeč, da so sodelovale vse generacije osnovnošolcev, in sicer od 1. do 9. razreda, kar kaže, da so ljudske pesmi še vedno aktualne in zanimive, kar me je zelo presenetilo.

Končno postajo našega literarnega glasila je predstavljala dobrodelni bazar, kjer so lahko obiskovalci poleg številnih prazničnih okraskov dobili tudi glasilo. Prodaja in ponudba sta se mi zdela celo težji od pisanja pesmi. Ob nastajanju glasila sem imela slab občutek, spraševala sem se, kdo ga bo kupil, koga ljudske pesmi sploh še zanimajo. Odziv je bil presenetljivo dober, številni obiskovalci so se namreč ustavljali pri naši literarno obarvani stojnici in hvalili glasilo.

Ustvarjalci glasila, bilo nas je več kot 170, verjamemo, da bodo naše pesniške priredbe z bogatim slikovnim materialom živele ... Živele tudi za prihodnje rodove.

NUŠA BOHAK,
šolska dopisnica
in soustvarjalka
literarnega glasila

Ruski dan v Pegazovem domu

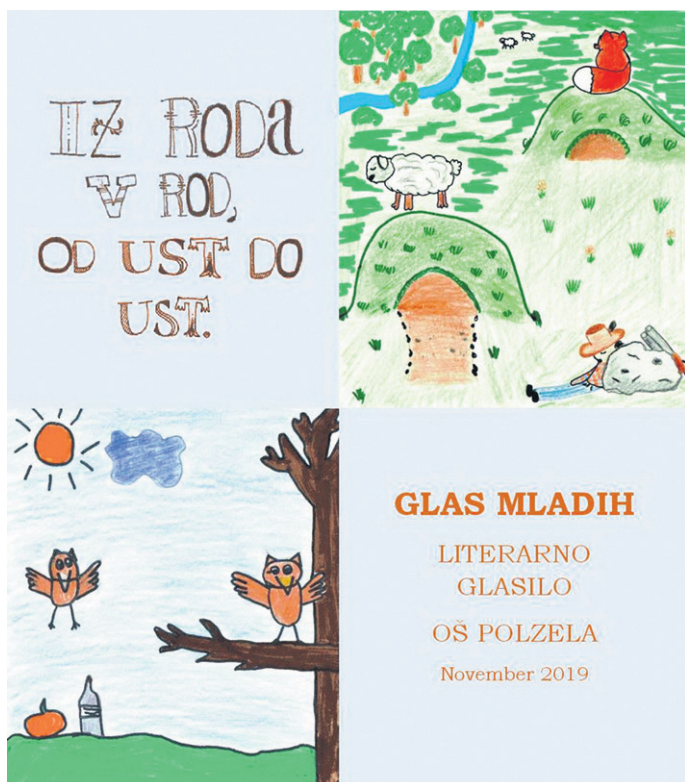
V Pegazovem domu smo doslej obeležili kar nekaj tematskih dni. Tokrat nas je poneslo vzhodno, v največjo državo na svetu – Rusijo. Kar nekaj stanovalcev je obiskalo Rusijo v preteklosti ali se je učilo ruskega jezika v šoli. Jože Pelko jo je kot zanimivost obiskal kar štiridesetkrat.

Pred kosilom so v vseh skupinah zapele pevke UTŽO z zborovodkinjo Marinko Mastnak, ki so s prepevanjem ruskih narodnih pesmi, kot so Rjabinuška, Podmoskovski večeri in vsem znana Katjuša, stanovalce popeljale v ruski svet. V Pegazovem domu je zadišalo tudi po ruski kuhinjski, ki sodi med velike evropske kuhinje. Za kosilo je bila boršč juha s peso, govedino stroganov

s polnozrnatimi vlivanci in dodatki, ki jih imajo Rusi zelo radi in so tudi nam všeč.

Za boljšo predstavo, kako velika in mogočna je Rusija, nam je medicinska sestra Mojca Lukič pripravila potopis. Popeljala nas je skozi lepote Saint Petersburga, ki ga je obiskala s svojo družino. Mojca se je potrudila in stanovalcem pokazala ogromno fotografij, ki jih je posnela na potovanju. Predvsem je bila navdušena nad bogato arhitekturo, poletnimi rezidencami in urejenostjo mesta, ki je kljub veličini in pretoku turistov čisto. Ob koncu je Mojca postregla z vodko in s sladkimi ter slanimi piroškami. Tokrat v Pegazu nismo nazdravljali po slovensko, temveč po rusko: »Za vas!«

VALENTINA JECL, delovna terapevtka

90,6 95,1 95,9 100,3

radio celje

Vedno z menoj!

Mednarodno usposabljanje dijakov in učiteljev na Poljskem

Na Poljskem je bila med 2. in 7. decembrom že druga mednarodna delavnica v okviru projekta Kokcop – Kitchen Our Kingdom (Kuhinja je naše kraljestvo, kuhanje naša strast), ki je sofinanciran v okviru programa Erasmus+, šolska partnerstva. Projekt je namenjen spoznavanju nacionalnih in regionalnih kuhinj ter nasploh gastronomske dediščine sodelujočih držav.

V njem sodelujejo poljska Ekonomska šola Wodzislaw Slaski (kot nosilna šola), turška Tehnična šola Serife Baci, Izmir, francoska Poklicna šola za hotelirstvo La Closerie, Saint-Quay-Portneux, romunska Gostinska šola Elena Doamna, Galati, italijanska Poklicna šola za gastronomijo in hotelirstvo Nino Borgese, Genova, in Šolski center Velenje, Šola za storitvene dejavnosti.

Mednarodne delavnice se je udeležilo 36 dijakov in učiteljev partnerskih šol, tudi dva dijaka in dva učite-

lja Šole za storitvene dejavnosti ŠCV.

V načrtovanem programu šole gostiteljice na Poljskem smo imeli dopoldanske in popoldanske dejavnosti tako dijaki kot učitelji.

V dopoldanskem času so bila delovna gastronomska srečanja, delovne vaje, kjer smo spoznavali gastronomsko dediščino s pomočjo kulinarike, se naučili veliko njihovih tipično tradicionalnih jedi, spoznavali način dela in serviranja ter tudi okraševanja, izmenjevali izkušnje in pridobivali znanje s področja gastronomije.

V popoldanskem času smo spoznavali njihovo lokalno skupnost in znamenitosti ter bogato gastronomsko dediščino krajev na Poljskem. Gradili smo prijateljstva šestih različnih držav z močno vezjo gastronomije.

Poljska šola je dokazala, da je izjemna partnerica, saj se je zelo potrudila pri organizaciji prve tovrstne delavnice. Izjemna pohvala vodstvu šole direktorici

Mariji Lach in glavnemu organizatorju Krzysztofu Zielonku.

V tem šolskem letu bomo obiskali še Turčijo in Romunijo. Naslednje šolsko leto pa Italijo, nato bomo na vrsti mi, da bomo organizirali to izjemno druženje in učenje na področju gastronomije in da bomo predstavili gastronomsko dediščino Slovenije preostalim petim članicam našega projekta. Tako bomo ambasadorji gastronomije zunaj Slovenije in zelo smo ponosni na naziva Slovenija evropska gastronomska regija v letu 2021.

Nova prijateljstva in izmenjava znanja ter izkušenj dvigujejo kakovost dela v šoli in tudi na trgu dela, zato je ta projekt za nas še toliko bolj edinstven.

MIRAN PAPEŽ,
vodja projekta Kokcop
Šolski center Velenje
SIMONA POMPE,
vodja strokovnega
programa in mentorica
dijakov Šole za storitvene
dejavnosti ŠC Velenje

Umetnik obiskal levčke

Otroci iz Vrta Danijelov levček smo v tem prazničnem času k sodelovanju povabili Andreja Mratinkoviča, ki je že v času študija poleg rednega dela največ časa namenil poglobljenemu raziskovanju svojega likovno-poetičnega sveta ter eksperimentiranju

z različnimi likovnimi tehnikami in materiali.

Skupaj smo izdelali jaslice za božično zgodbo, ki jo v našem vrtcu vsako leto doživljamo na svojstven način.

Veseljje in navdušenje otrok nad umetnikom, ki se je odlično znašel med našimi

najmlajšimi, sta nas spodbudila k ponovnemu sodelovanju in druženju.

Hvaležni smo gospodu Andreju za čudovito izkušnjo in čas, ki nam ga je podaril, kar je bilo v dneh pred prazniki še posebej dragoceno.

MELVIN MAJČEN

Že 25. blagoslov konj pri sv. Duhu

CELJE - V Župniji sv. Duha je tamkajšnji župnik mag. Srečko Hren na štefanovo opravil že 25. blagoslov konj, ki ga vsako leto organizira Konjerejsko društvo Celje. Blagoslova se je udeležilo več kot 30 vpreg in jahačev, ki so prišli na blagoslov tudi iz drugih krajev. Organizatorji obljublajo, da bodo še naprej ohranjali to tradicijo, ki so jim jo zapustili predniki.

NT

Polepšali praznike petim šentjurskim družinam

Praznični december. Najlepši čas v letu, čas, ki ga preživimo z najbližjimi, in čas obdarovanj. Pa je to res najlepši čas v letu? Za tiste v izobilju morda je, kaj pa za socialno ogrožene družine? Za tiste družine, ki si ne morejo privoščiti vsega in ki otrokom ne morejo kupiti, kar si želijo, pa morda december ni najlepši čas. Zato smo se v podmladku Slovenske demokratske stranke v Šentjurju spet odločili za dobrodelno noto, da vsaj malo polepšamo praznični čas, in obdarili pet socialno ogroženih družin v občini Šentjur.

Dobrodelno akcijo zbiranja sredstev za družine smo začeli že pred decembrom in v približno mesecu se je nabralo ogromno stvari. Zbirali smo lepo ohranjene igrače, copate,

odeje, knjige, zvezke, topla oblačila in hrano. Tako smo v soboto, 21. decembra, obiskali pet socialno ogroženih družin in vsako obdarili z veliko škaflo hrane, vsak otrok je prejel tudi svoj paket. Skupaj smo obdarili 17 otrok. Seveda nam to ne bi uspelo brez donatorjev ter prijateljev in znancev. Zato se iz srca zahvaljujemo donatorjem. To so trgovina Jager Šentjur, trgovina Tuš Kea Šentjur, Metro Celje, Hrib Dobje - trgovina Odlično Šentjur, poslanka Državnega zbora Republike Slovenije Jelka Godec, gospod Jože Korže, Klemen Hrovat, s. p., in Teamigurumi (Tea Menih). Za donacije se zahvaljujemo tudi našim družinam, prijateljem in znancem, ki so pomagali po svojih močeh in s tem pokazali, da nas pri našem delu podpirajo.

V SDM Šentjur smo bili veseli, da je naša akcija uspela in razveselila družine ter njihove otroke. Mnenja smo, da nismo polepšali praznikov samo obdarjenim družinam, ampak smo si z dobrodelno noto polepšali božične praznike tudi mi. Zares je čaroben občutek, ko vidiš nasmejane otroke in iskricke v očeh in veš, da si naredil nekaj dobrega, lepega in koristnega. V SDM Šentjur že imamo načrte za prihodnje leto, ki bo zagotovo tudi dobrodelno obarvano, vsem občankam in občanom pa želimo blagoslovljene božične praznike, leto 2020 pa naj bo zdravo, ljubeče, uspešno, dobrodelno, skratka čarobno.

MARTINA KROFLIČ,
predsednica SDM Šentjur

Ste slišali kako dobro šalo? Pošljite nam jo na Novi tednik, Prešernova 19, 3000 Celje in če se bo tudi nam zdela smešna, jo bomo objavili.

Slovenščina je živ jezik

Ženski se ne reče več, da je »dobra mrha«, ampak da je »estetsko harmonizirana«.

Ne reče se, da ima ženska »preveč vsajenega silikona«, ampak da je »medicinsko obogatena«.

Ne reče se, da ženska »nima čudovite ritke«, ampak da je »sedalno superirorna«.

In ne reče se, da »preveč namazana«, ampak da je »kozmetično prenasršena«.

Moški niso »pijani«, ampak so »kemijsko intoksirani«.

In če butasto gledajo v kuhinji, niso »neumni«, ampak so »v drobnem razkoraku s pametjo«.

In če »ne znajo kuhati«, pomeni to samo, da so »mikrovalovno usmerjeni«.

Sedmi sklon

»Koliko sklonov pozna slovenščina?« je učence vprašala učiteljica.

Janezek se oglasi: »Sedem!«

Učiteljica: »Janezek, si prepričan?«

Janezek: »Seveda, sedmi je novi. Imenuje se podkupovalnik, vprašamo pa se, komu in koliko.«

Štirje

Blondinka je kupila štiri tiste nosečnosti. Vsi so bili pozitivni. Zdaj pa jo skrbi, kako bo skrbela za štiri otroke.

Le zakaj bi me skrbelo moje življenje, ko pa se z njim ukvarja cela vas.....

Ni interneta

»Kaj je novega, soseda?«
»Interneta ni, pa sem malo poklepetala z možem. Krasen človek.«

samska

poročena

z enim otrokom

z dvema otrokoma

s tremi otroci

V čem sta si podobna slab učenec in slab mož?
Nekdo drug dela domače naloge namesto njiju.

POZOR HUD PES

LASTNICA PA ŠE BOLJ

Pri petnajstih

Pri petdesetih

Oven

Pojavijo se lahko težave s presojanjem, zato dobro premislite, kar naredite in rečete. V vaši notranjosti se bodo nizale spremembe za spremembo. Če boste mirni in zbrani, lahko v tem prazničnem času dosežete svoj mir in harmonijo. Vaš vladar se pomika v zadnjih stopinjah Škorpiona, zato boste čutili intenzivno energijo.

Bik

Zasebno življenje morate v teh dneh skrbno ločiti od poslovnega, zato se predajte užitek vsakega prostega dne. Občutili boste nihanje energije, zato delujte preventivno, vstop Urana v vaše znamenje vam povzroča nihanje razpoloženja in počutja. Veliko pozornost usmerite v ljudi, ki jih imate radi, naklonite jim več trenutkov časa in pozornosti.

Dvojčka

Čutili boste, da vaša energija narašča, zato boste uspešni pri vsemu, česar se boste lotili. Pred vami je veliko obveznosti, zato se dela lotite selektivno. Praznični čas je kot vrtnec povzročal spremembe, na nekatere od njih niste računali. Kljub naporom, ki jih vlagate v delovanje, boste zadovoljni in srečni ob dogodkih, ki sledijo.

Rak

V ospredju bodo težave čustvenega značaja, zato bodite previdni v komunikaciji. Svoje boste tokrat lahko dosegli z diplomacijo, tudi intuitivna zaznava bo tista, ki bo dobrodošla. Vrsto novih obljub boste v mislih dajali sami sebi, zato boste polni upanja, lepe energije, poskočni in polni optimizma.

Lev

Nikar v tem času ne računajte na pomoč drugih. Energije imate dovolj, da realizirate vse projekte, ki ste si jih zastavili. Ne glede na to, da so za vami prazniki, lahko svojo energijo obnovite v trenutku in si zadate nove cilje. Planeti bodo milostni z vami na vseh področjih življenja. Vaš vladar v Kozorogu bo še posebno močno izpostavljaj poslovni del vašega življenja.

Devica

Želja, da drugim ugajate, bo v tem obdobju velika, vendar lahko zaradi tega izgubljate svojo energijo. Odločali se boste za velik korak, prav to obdobje bo nekaj posebnega, zato boste polni novih idej dobili nov elan za spremembe, ki so na poti in po katerih hrepenite. Vaš vladar je prestopil v znamenje Kozoroga, odgovorni in preudarni boste bolj kot do sedaj.

Tehtnica

V neki zadevi boste odvisni od mnenja drugih ljudi, kar vas bo navdajalo z nezadovoljstvom. Tudi to obdobje boste dosegli želene rezultate, mirno se prepustite novim podvigom in načrtom. Vaša vladarica Venera v Vodnarju bo poskrbela, da vam idej ne bo zmanjkovalo, zato lahko pričakujete kar konkretne premike, še posebno na poslovnem področju.

Škorpion

Pred vami je pomembno obdobje, zato bodite previdni, da ne boste preveč tvegali. Uskladiti morate čustven in razumski del svojega življenja. Prepustite se toku dogodkov, kar velja še posebno za delovno področje. V tem času boste lahko realizirali ideje, ki so se porajale v prejšnjem obdobju. Veselili se boste dni, ki prihajajo.

Strelec

Zanesti se morate na svoj notranji glas, ki vas bo usmeril na čisto drugo stran kot sicer. V tem času ne smete obrniti hrta tistim, ki so vam v preteklosti naredili mnogo dobrega, pomislite v tem obdobju tudi na njih. Na delovnem področju se vam obetajo večje spremembe, nikakor ne smete zamuditi novih priložnosti, ki se vam bodo ponujale.

Kozorog

Resnica ima vedno dva obraza, zato se ne oklepajte samo svojih stališč. Sicer pa ni priporočljivo, da se zapletate v prepire ali celo težave drugih ljudi. Iskali boste rešitev za zapleteno življenjsko situacijo, v kateri se nahajate zaradi vpliva preteklosti. Načrte, ki ste jih nameravali uresničiti, boste preložili na kasnejši, bolj ugoden čas. Pred vami so večje spremembe.

Vodnar

Čaka vas delo, ki vam bo vzelo veliko dragocenega časa. Naučiti se boste morali reči tudi ne, drugače boste s težavami drugih ljudi izredno obremenjeni. Srečali boste osebo, ki vas bo zelo presenetila in vam vlila novega upanja za vnaprej. Ugotavljali boste, da se s silo nič ne doseže, zato boste v določenih trenutkih prepuščeni lastni iznajdljivosti.

Ribi

Sanjate z odprtimi očmi, spustite se na realna tla, zavedajte se, da si prihodnost gradite sami. Zaplet, ki je pred vami, je na pravi pogled neresljiv, prepustite se čarobnosti novih obljub, ki ste jih dali sami sebi. Pred vami je zanimivo obdobje, v katerem se bodo vrstile večje spremembe. Zaupajte v proces življenja.

HOROSKOP JE PRIPRAVILA ASTROLOGINJA GORDANA.

Včlanjeni v Društvo pozitivne energije in brezplačno po e-mailu prejmi Astro napoved za leto 2020 astrolginje Gordane. Vse informacije na 041 404-935.

Astrolginja DOLORES je dosegljiva na 041 519 265, 090 64 30 in na Facebookovi strani Dolores Astro.

novi tednik

radio celje

Novodobne Alme, Barbare in Veronike so s svojim glasom podprle tudi dober projekt, ki osmišlja vizijo mesta Celje in pomeni skupno dobro za mesto in njegove prebivalke ter prebivalce. Na pomlad bodo kot skupni doprinosu mestu posadile tri sadike divje češnje.

Je mesto pripravljeno na županjo?

Na zadnji decembrski petek leta 2019 so v Pokrajinskem muzeju Celje govorile ženske. Na dogodku, ki ga je snovalka in povezovalka Andreja Cepuš naslovila Glas Celjank, je osem dam predstavilo osem zgodb.

V zadnjih letih je v knežjem mestu spet mogoče čutiti prisotnost Barbare Celjske, Veronike Deseniške in Alme M. Karlin. Kot bi nekdaj izjemne posameznice, zaznamovane vsaka z lastno zgodbo in usodo, postavljale ženski glas mesta na svoje mesto. Močne, pogumne in neomajne so mnoge Celjanke tudi danes. Povsem na mestu je bilo tudi v dvorani slišano vprašanje, ali je knežje mesto pripravljeno na županjo.

In kdo so Barbare, Veronike in Alme današnjega časa? Kdo so ženski glasovi, ki ohranjajo dušo Celja živo? Predstavile so se **Barbara Trnovec**, kustosinja, etnologinja in kulturna antropologinja, zaposlena v Pokrajinskem muzeju Celje in avtorica knjige Kolumbova hči: Življenje in delo Alme M. Karlin, **Goga Stefanović - Erjavec**, koreografinja, pedagoginja in umetniška vodja Plesnega foruma Celje, **Nata-**

Veliko je bilo bolj ali manj znanih celjskih obrazov, ki so želeli prisluhniti glasu Celjank. Po uradnem delu so se v prijeten klepet zapletli upokojena novinarka Violeta Vatovec Einspieler, pisateljica in ilustratorka Lila Prap, vsestranski umetnik Bori Zupančič, soorganizatorica dogodka Tanja Tamše in profesorica, tolmačka ter prevajalka Greta Jenček.

ša Gerkeš, novinarka in svetovalka za odnose z javnostmi, **Irena Ašič**, inženirka agronomije in strokovnjakinja za urejanje vrtov, **Vesna Sauvage**, ulična pevka, **Helena Novak**, cvetličarka, **Lila Prap**, pisateljica in

ilustratorka, nagrajenka Prešernovega sklada in prejemnica Levstikove nagrade za življenjsko delo, **Marijana Kolenko**, ravnateljica celjske Osnovne šole Lava.

Foto: GrupA

V pričakovanju županove poslanice

Celjski župan Bojan Šrot in njegova soproga ter podžupanja Breda Arnšek in njen soproga so bili dobro razpoloženi pred odhodom na oder na Krekovem trgu, na katerem je župan po tradiciji izrekel novoletno voščilo obiskovalcem silvestrovanja na prostem v središču Celja. Ob tem so se vsi pridružili pevcu Tilnu Lotriču in ob spremljavi skupine Mambo Kings ter kozarcu penine zapeli legendarno skladbo Alfija Nipiča Silvestrski poljub.

Foto: GrupA

Baloni zadovoljstva in ponosa

Mag. Marijana Kolenko, ravnateljica Osnovne šole Lava, je ena ključnih soustvarjalk uspešnice z imenom Pravljična dežela, ki šteje jubilejnih dvajset let. S svojo neizmerno energijo, voljo in sposobnostjo motiviranja ter navduševanja je v minulih letih pomagala k sodelovanju v Pravljični deželi in ustvarjanju podobe prazničnega knežjega mesta pritegniti vse šole in vrtnice v Celju. Poleg zares hvalevrednega prizadevanja za povezovanje in sodelovanje v projektu prazničnega Celja je pomembno prispevala tudi k živahnemu utripu v mestnem središču.

Foto: GrupA

Še en nepozabni novoletni skok v Savinjo

Tradicionalni novoletni skok v Savinjo, že dobro desetletje ga pripravlja Kajak kanu klub Nivo Celje, je na Špico znova privabil množico obiskovalcev, kakšnih 1.500, in letos tudi rekordno število pogumnih udeležencev, ki so bili pripravljeni zaplavati v mrzli reki. Čudovito sončno vreme je bilo res naklonjeno tako plavalcem kot obiskovalcem in tako je priljubljena rekreacijska točka v Celju znova ponudila prvovrstni družabni dogodek, ki je namenjen tudi izrekanju novoletnih želja.

Foto: GrupA

Darko Završak iz Celja je stalni udeleženec tega vedno bolj odmevnega dogodka na Špici, vedno je med prvimi plavalci, ki pridejo na Špico, vedno se prvi prijavi, zato ima na roki povsem upravičeno številko ena. Kot tisti, ki prvi zaplava v mrzli Savinji, ima tako privilegij, da tudi prvi dobi gromek aplavz in da je kot prvi deležen navdušenja številnega občinstva.

Stalnica novoletnega skoka v Savinjo je tudi skupinsko fotografiranje, ki sledi kopanju v Savinji in je za vsakega udeleženca nepozabni spomin na priljubljeni dogodek. Veseli, da je pogumnežev vsako leto več in da so med vsemi starostnimi skupinami, kar je tudi lepa promocija za zdrav način življenja in medgeneracijsko druženje.